

Cô đơn vào đời

Contents

Cô đơn vào đời	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	27
16. Chương 16	30
17. Chương 17	32
18. Chương 18	34
19. Chương 19	36
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chuong 22	41
23. Chuong 24	43
24. Chuong 25	44
25. Chuong 26	47
26. Chuong 27	48
27. Chuong 28	49
28. Chuong 29	52
29. Chuong 30	55
30. Chương 31	56
31. Chương 32	59
32. Chương 33	61
33. Chương 34	63
34. Chương 35	64
35. Chương 36: Tuyết Rơi	65
36. Chương 37: Bát Nước Gừng	67
37. Chương 38: Nói Không Với “sex”	69
38. Chương 39: Phút Loạn Nhịp	70
39. Chương 40: Đôi Găng Tay Lông Thỏ Màu Hồng	71
40. Chương 41: Em Vẫn Rất Nhớ Anh.	74
41. Chương 42: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	75

42. Chương 43: Những Bắp Ngô	78
43. Chương 44: Giới Hạn Của Người Yêu Và Bạn	80
44. Chương 45: Sự Ấm Ấp Giữa Mùa Đông Lẽ Loi	83
45. Chương 46: Chút Phiêu Lưu Mạo Hiểm	85
46. Chương 47: “anh Muốn Chúng Mình Ở Bên Nhau”	86
47. Chương 48: “tôi Đã Làm Sai Gì Chưa”	88
48. Chương 49: Hứa Lật Dương Thi Đại Học	90
49. Chương 50: Si Tình	91
50. Chương 51: La Khuẩn	91

Cô đơn vào đời

Giới thiệu

Lời giới thiệuMới đầu tôi viết cuốn sách này vì muốn tưởng nhớ về một mối tình. Nhưng sau hai thá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-don-vao-doi>

1. Chương 1

1. Lời tự bạch

Tôi tên là Thuỷ Tha Tha. Cái tên nghe có vẻ rất buồn cười đúng không? Thì đúng là vậy mà, nó chỉ là một cái tên giả, chỉ nhìn cũng có thể biết đó là cái tên tôi tự đặt ra. Nhưng mà chỉ cần tôi thích là được rồi, dù cho trên thế giới này chẳng có ai lại đặt một cái tên như thế cả.

Tôi là một cô gái khá xinh đẹp, mặc dù khi còn nhỏ mẹ tôi luôn nói rằng tôi là một bé gái xấu xí. Chắc các bạn đang tự hỏi tại sao tôi lại nói những chuyện này ngay từ lúc mở đầu? Đó là bởi vì các nhân vật trong truyện của tôi đều là những cô gái khá xinh đẹp, chỉ cần trang điểm thêm một chút thôi cũng đủ khiến nhiều người mê mẩn. Viết như vậy, tôi sẽ nhận được sự hưởng ứng nhiệt tình của độc giả nữ, làm cho họ càng thích truyện của tôi hơn.

Cho dù bọn con trai có kêu ca rằng xung quanh chúng chẳng thấy cô gái nào xinh cả thì vẫn có đến 90% các cô gái cảm thấy mình chỉ cần ăn mặc đẹp và trang điểm thêm một chút thôi là có thể thành những cô gái xinh đẹp rồi. Vì thế có thể nói rằng có đến 90% độc giả nữ của tôi là những cô gái xinh đẹp. Các bạn đọc truyện của tôi sẽ dễ dàng hoà nhập vào với nhân vật trong truyện, có cảm giác như mình là nhân vật nữ chính trong câu chuyện. Ở thời hiện đại ngày nay, ai mà không biết tự yêu quý bản thân mình thì người đó quả thực lạc hậu.

Nếu như bạn cảm thấy dù mình có ăn mặc đẹp đến đâu, trang điểm đến thế nào cũng không thể xinh đẹp được, thì chứng tỏ bạn thuộc vào 10% còn lại. Xin bạn hãy thử suy nghĩ lại về tỷ lệ giữa những con số đó và hãy làm điều gì khác biệt. Tôi không thích đọ sức với những người con gái quá xấu.

Nếu như tôi là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, thì chắc tôi cũng chẳng có thời gian ở đây để viết cuốn tiểu thuyết này. Bởi vì tôi sẽ bận hẹn hò với những người con trai thật đẹp trai hoặc giàu có, có địa vị. Bởi vì tôi biết rằng tuổi thanh xuân sẽ đi qua thật nhanh, nếu như tôi không tận dụng hết thời gian đó thì sẽ vô cùng uổng phí. Sắc đẹp cũng giống như vậy, đợi đến khi già nua liệu bạn sẽ vẫn còn nhớ đến những người con trai hấp dẫn chẳng? Bạn cứ mơ mộng đi. Còn lúc này, những người con gái vô cùng xinh đẹp thường xuất hiện trên màn hình tivi, trên gương, hoặc trong những cửa hàng đồ hiệu nổi tiếng ở các trung tâm thương mại. Thực tế những người con gái vô cùng xinh đẹp có rất nhiều, bạn không nhìn thấy họ chẳng qua là bởi vì bạn chưa nhìn thấy họ mà thôi.

Nếu như tôi rất xấu hoặc chỉ rất bình thường, tôi cũng không thể viết những dòng chữ này được. Phải có thật nhiều kinh nghiệm thì mới có thể hiểu rõ. Có yêu nhiều mới biết làm thế nào để giương cao ngọn cờ chiến thắng trong tình trường.

Tôi năm nay hai mươi ba tuổi, mới tốt nghiệp đại học được một năm, kiếm tiền được không nhiều lắm nhưng cũng chẳng đến nỗi chết đói. Nhưng nếu như tôi vẫn cố gắng duy trì việc sử dụng tất cả các sản phẩm chăm sóc da của hãng Sisley, tất cả các mỹ phẩm của hãng Dior, ngày nào cũng lượn lờ ở cửa hàng bán đồ của Louis Vuitton thì chắc là tôi sẽ chết đói trước quầy thanh toán của các cửa hàng.

Vì thế, suy cho cùng tôi vẫn là một kẻ nghèo. Hàng tháng cầm 2000 tệ tiền lương nhưng ngày ngày luôn mơ tưởng đến cuộc sống của kẻ có lương tháng 2 vạn tệ. Điều này thường làm tôi cảm thấy rất buồn, cuộc sống hàng ngày cũng vì thế mà thấy chật vật hơn.

Chắc chắn bạn sẽ cười tôi là kẻ mơ ước viễn vông. Nhưng mà đúng thế thật, từ ngày bé tôi đã là người như thế. Lúc mười tuổi, khi tôi chỉ đứng đầu lớp về môn ngữ văn, tôi đã bao lần thầm trách cô chủ nhiệm lớp sao không cho tôi làm liên đội trưởng của trường. Lúc mười lăm tuổi, khi tôi chỉ là học sinh đứng đầu của một trường trung học vô danh, tôi đã bao lần mơ đến việc sẽ trở thành một học sinh xuất sắc của trường Trung học Hoa Trung.

Từ bé đã không biết đến trời cao đất dày là gì, luôn mơ tưởng đến những thứ vượt quá khả năng của bản thân, tôi tự biết cuộc đời mình sẽ có nhiều bi kịch, tôi biết rõ điều này, biết rõ hơn ai hết.

Thế nhưng, tình yêu lại là một ngoại lệ. Trong tình yêu, tôi chưa bao giờ mơ tưởng cái gì. Anh yêu tôi, chỉ một ngày thôi tôi đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện. Anh đã yêu tôi một năm, chắc chắn anh cảm thấy chán, tôi cũng vậy. Anh nói anh yêu tôi một đời ư? Anh cho tôi là con cóc à? Anh coi tôi là con điên sao? Tôi chẳng bao giờ tin vào điều đó.

Tôi nói như vậy các bạn đừng bao giờ nghĩ rằng tôi không tin vào tình yêu. Tôi rất tin. Thật đấy, ít ra đã rất tin. Câu chuyện này nói dễ nghe một chút thì là mỗi con người đều có lúc có những tình cảm rất thơ ngây. Còn nói không dễ nghe thì mỗi con người đều có những lúc góc gềnh.

Những năm tháng thơ ngây dùng để tưởng nhớ về một thời đã xa, không có mối quan hệ gì với cuộc sống khi đã trưởng thành cả.

2. Chương 2

Có rất nhiều người nói rằng, lần đầu tiên yêu thì hiểu gì về tình yêu? Bé tí như thế biết thế nào gọi là yêu? Lẽ nào các bạn không thấy rằng càng lớn thì mới càng không biết thế nào là tình yêu sao?

Khi lớn lên, chúng ta tự cho rằng bản thân đã yêu rất nhiều người, nhưng thực ra có thể bạn chỉ yêu cái cảm giác yêu một thứ, yêu cái gọi là tình yêu mà thôi.

Khi lớn lên, chúng ta tự cho rằng chúng ta đã yêu những mặt ưu tú của người con trai ấy. Thứ tình yêu đó luôn có điều kiện đi kèm. Anh ta xuất sắc đồng nghĩa với việc anh ta có tiền hoặc anh ta là người có tương lai. Anh ta có khả năng chu cấp cho chúng ta một cuộc sống khá đầy đủ. Khi lớn lên, chúng ta yêu sắc đẹp

hoặc vẽ bánh trai của một người nào đó, chúng ta yêu dáng vẻ, yêu thân hình. Bạn có thể phân biệt rõ ràng bạn yêu con người anh ta hay là yêu cơ thể anh ta.

Chỉ có tình yêu khi còn nhỏ mới thực sự là tình yêu thuần khiết. Cho dù đối phương chỉ là một người biết chạy điên cuồng trên sân bóng đá hay chỉ là một người bạn cùng bàn, thấp bé hơn bạn, trầm lặng ít nói. Bạn không để ý người ấy có cái gì, không có cái gì. Bạn chỉ thích cảm giác được ở bên cạnh người ấy, cùng nhau làm bài tập, cùng nhau nói chuyện thì đã thỏa mãn lắm rồi.

Tôi cho rằng đó là thứ tình yêu duy nhất vô cùng trong sáng. Thích một người mà không cần đến bất cứ điều kiện gì cả, chỉ mong được ở bên cạnh người ấy, không làm gì hết, chỉ cần nhìn thấy người ấy đã sung sướng lắm rồi.

3. Chương 3

Không biết các bạn đã có cảm giác như thế này bao giờ chưa, khi một nhân vật khá quan trọng trong cuộc đời bạn xuất hiện, vào cái khoảnh khắc tiếp xúc lần đầu tiên, bạn có một cảm giác thật khác lạ, cứ như thể bạn một chiếc búa gỗ mạnh vào gáy vậy. Khung cảnh của buổi gặp gỡ đầu tiên ấy cứ dần dần in đậm trong tâm trí bạn tự lúc nào chẳng biết.

Tháng 10 năm 1998, vào đầu học kỳ một năm lớp Mười, Hứa Lật Dương chính thức chuyển vào lớp tôi. Ngày đầu tiên đến lớp, cậu ấy kê một chiếc bàn ở ngay đằng sau tôi. Tôi tò mò quay lại phía sau nhìn cậu ấy. Đầu tiên tôi nhìn thấy bàn tay cậu ấy ở mép bàn. Bàn tay của Hứa Lật Dương rất trắng, trông giống như tay con gái. Rồi tôi từ từ ngẩng lên nhìn mặt cậu ấy. Chính cái khoảnh khắc đó, cậu ấy như chiếc búa sắt, gõ mạnh vào cái đầu mới vừa hiểu ra ý nghĩa của hai từ “tương tư” của tôi.

Cho dù bao nhiêu năm qua đi, tôi sẽ mãi mãi nhớ cái cảm giác của khoảnh khắc đầu tiên đó, cảm giác vô cùng đặc biệt. Cậu ấy không phải là quá đẹp trai hoặc quá hấp dẫn. Cậu ấy chỉ có khuôn mặt thanh tú, ưa nhìn hơn các cậu con trai bình thường khác. Nhưng khuôn mặt đó dường như đã khởi động một vùng nào đó trong đầu tôi, công tắc như được bật lên, và tôi bắt đầu đi thu thập từng tí một thông tin về cậu ấy.

Và cũng chính vào cái khoảnh khắc đó, tôi đột nhiên rất muốn biết tất cả mọi thứ liên quan đến cậu ấy. Cậu ấy tên là gì? Cậu ấy từ đâu đến?

Tôi không thừa nhận mình đã bị cậu ấy hút hồn ngay từ khoảnh khắc đầu tiên. Điều đó là không thể. Cho dù lúc đó đã chớm có tình cảm với cậu ấy thì cũng không thể bị cậu ấy hút hồn ngay được.

Đối với con gái, e dè quả thực là một đức tính tốt, kể cả trong việc viết sách cũng vậy.

Anh chàng bánh trai này sau khi ngồi sau lưng tôi được một ngày thì tôi và cậu ấy bắt đầu có chuyện.

Chiếc bàn học của cậu ấy vừa chuyển xuống sau lưng tôi, tôi liền ngồi thẳng lưng, dựa vào nó, trong lòng tự nhủ rằng: Thế là từ giờ trở đi, bản cô nương đã có chỗ dựa lưng rồi.

Nhưng chưa dựa được vào bàn thì tôi đã nghe thấy một tiếng kêu thất thanh: Cẩn thận!

Tôi giật mình, lạnh toát sống lưng, từ từ quay người lại, bỗng nghe thấy một tiếng “soạt”, chiếc áo sơ mi trắng đã bị rách toạc một miếng dài đằng sau lưng.

Hoá ra chiếc bàn cũ của Hứa Lật Dương là bàn cũ, không biết ai đã đóng vào phía trước đó một cái đinh. May mà tôi quay người kịp thời nếu không thì cái cảm giác bị chiếc đinh đó đâm vào người chắc chắn sẽ sâu đậm hơn cảm giác bị khuôn mặt của Hứa Lật Dương đập vào mắt.

Tôi dùng tay che miếng rách ở sau lưng, mặt đỏ lựng, lệnh cho cô bạn ngồi cùng bàn Châu Hảo giúp tôi nghĩ cách. Nó quay đầu, định cầu cứu các bạn khác, nhưng bị tôi ngăn ngay lại. Xấu hổ chết đi được. Chẳng nhẽ để cả lớp kéo đến xem tấm lưng ngọc ngà và chiếc áo cotton trắng của tôi bị hở ra sao? Nghĩ đến cảm giác đó, tôi thấy sợ phát khóc.

Đúng lúc đó, một chiếc áo khoác đồng phục được dúi vào tay tôi từ phía sau. Tôi khoác ngay vào rồi sau đó mới quay người lại cảm ơn. Người đưa cho tôi chiếc áo khoác đó không phải ai khác chính là Hứa Lật Dương.

Truyện kiếm hiệp vẫn thường có những đoạn người con gái chỉ vì bị người khác nhìn thấy khuôn mặt của mình sau tấm voan che mặt hoặc nhìn thấy bàn chân của mình sau lớp vải bó chân mà đã phải lấy người đó, trọn đời trọn kiếp ở bên nhau.

Trong truyện cổ tích cũng có chuyện Tiểu Bạch Xà vì được người cứu mạng mà phải đi trao thân cho người cứu năm trăm năm.

Trong câu chuyện này, cô gái đã được chàng trai giải vây, tuy có bị chàng nhìn thấy tấm lưng trắng nhưng trong lòng rất lấy làm sung sướng.

4. Chương 4

Năm đó, tôi mười sáu tuổi. Ngay từ khi đi học, tôi luôn là người đứng đầu lớp, và bề ngoài trông cũng dễ thương. Trong trường, cũng là đứa con gái có tiếng tăm. Những đứa con gái như tôi ở trường nào cũng có một, hai người. Nhưng cuộc đời về sau thì chẳng ai giống ai. Những người con gái có tiếng tăm thì thường khi lớn lên, cuộc sống cũng không tệ tí nào. Cuộc sống của tôi bây giờ chưa được sung túc lắm là bởi vì tôi vẫn còn trẻ. Tôi tin rằng chỉ vài năm nữa thôi, cuộc đời tôi sẽ không đến nỗi nào.

Hứa Lật Dương học không giỏi bằng tôi. Điều này mãi về sau tôi mới biết.

Ở trường cấp III, những học sinh kém thường ngồi ở cuối lớp, ai cũng cao to, trông già và chững chạc hơn những người bạn đồng lứa. Trước khi Hứa Lật Dương vào lớp, tôi ngồi ở cuối lớp vì tôi khá cao. Nói là cao, nhưng đó chẳng qua vì tôi phát triển sớm hơn những người bạn cùng lớp mà thôi. Bạn ngồi cùng bàn với tôi tên là Châu Hảo. Châu Hảo có thân hình không những mập mà lại còn xấu. Học cực kém. Điểm của ba môn văn, toán, ngoại ngữ cộng vào cũng chưa được 100 điểm, đã thế trong các giờ kiểm tra, chép bài của tôi cũng còn chép không đúng. Kết quả học tập kém đến nỗi không gì cứu vãn được. “Bố tay” là câu dành cho những người như Châu Hảo.

Tôi rất ít khi nói chuyện với nó. Cho dù có nói thì cũng chỉ được một, hai câu gì đó là đã quát và hét lên. Tôi vốn là một đứa có tính khí không được tốt cho lắm, cho đến tận bây giờ vẫn như vậy. Nhưng tất nhiên, tôi bây giờ cũng hiền dịu hơn trước nhiều lắm rồi. Cũng chẳng có cách nào khác, trong cái thế giới mà tôi đang sống này, ai cũng cho rằng là một người con gái thì cần phải dịu dàng. Vì thế muốn kiếm được miếng ăn, cũng phải giả bộ tạo ra cái vẻ dịu dàng đó.

Thời gian đó, bọn con trai ngồi ở phía sau thường xuyên trêu chọc tôi và Châu Hảo. Mà thực ra là trêu Châu Hảo nhiều hơn. Lý do tôi nghĩ bọn nó trêu Châu Hảo nhiều hơn trêu tôi là vì chúng nó không dám trêu tôi. Còn không dám trêu tôi là vì tôi chưa bao giờ thèm để ý đến bọn chúng.

Chắc các bạn có hình dung ra những khi đó ở trong lớp, tôi là một đứa con gái khá kiêu, không dễ dàng bắt chuyện. Những thằng con trai ngồi cuối lớp đa số đều là học sinh đã bị đúp hồi cấp một, hơn tuổi tôi. Còn học hành như Châu Hảo thì chẳng biết đúp tất cả là mấy năm. Ngực của nó rõ ràng là to hơn hẳn so với những đứa con gái chưa phát triển hết như tôi.

Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ cảnh mùa hè nó mặc áo sơ mi trắng. Tôi có thể nhìn rõ đường đăng ten áo ngực ở bên trong. Còn những đứa con gái bình thường như tôi lúc đó mới chỉ mặc những chiếc áo lót kiểu giống áo may ô mà thôi.

Mỗi lần nhìn nó mặc áo sơ mi trắng, lộ ra những đường đăng ten áo ngực, tôi lại cảm thấy ghê tởm, cứ như thể là nhìn thấy một đứa con gái nào đó không mặc áo ngực vậy. Nhất là những lúc nó đuổi nhau với mấy thằng con trai ở phía sau, bộ ngực phát triển sớm của nó cứ nảy tung tung, trông phát khiếp.

Một lần, Châu Hảo đột nhiên hỏi tôi: “Cậu thấy tớ có xinh không?”

Tôi không thể thẳng thắn mà trả lời một cách phũ phàng nên chỉ có thể nói là: “Tổ thấy cậu sống rất tình cảm.”

Không biết có phải vì nó không hiểu câu nói của tôi hay nó đang cố chứng minh cho tôi điều gì, mà nó trả lời: “Thực ra con trai vẫn rất thích những người con gái sống có tình cảm. Cái đẹp nội tâm rất quan trọng. Tối gỗ hơn tốt nước sơn mà.”

Cái đẹp nội tâm rất quan trọng á? Ừ, thì đúng là rất quan trọng. Con trai không phải là không để ý đến cái đẹp nội tâm mà chỉ quan tâm đến cái đẹp nội tâm của những người con gái đẹp. Nội tâm của con gái càng đẹp bao nhiêu thì như cây thêm hoa, càng đẹp bấy nhiêu. Còn nội tâm của con gái xấu thì dù có đẹp đến bao nhiêu đi chăng, thì cũng vẫn thế mà thôi. Châu Hảo đúng là đã hết thuốc chữa, nói chuyện với nó tôi thấy như bị tra tấn vậy.

Nói chung, trước khi Hứa Lật Dương vào lớp, tôi hầu như chẳng bao giờ nói chuyện với những đứa ngồi phía sau. Cũng rất ít khi nói chẳng với Châu Hảo. Cho dù mỗi lần nói chuyện với tôi nó đều cẩn thận, như thể sợ tôi sẽ nổi cáu vậy. Ngày nào Châu Hảo cũng mang đến lớp rất nhiều quà vặt như ô mai, kẹo, bỏng ngô vv... nhưng tôi hầu như từ chối những lời mời của nó, chỉ sợ chơi với nó nhiều tôi cũng sẽ béo y hệt nó thì xong đời. Từ khi mười tuổi, đọc Hồng lâu mộng đến bây giờ tôi vẫn nhớ có một câu so sánh rằng, thiếu nữ như ngọc trai, phụ nữ như mắt cá. Tôi luôn có cảm giác rằng mình là ngọc trai, còn Châu Hảo chính là mắt cá.

Trước khi Hứa Lật Dương vào lớp, cuộc sống của tôi chỉ là đến lớp rồi về nhà, xem Châu Hảo xấu xí đùa cợt, đóng đũa với mấy thằng vắt mũi chưa sạch và đấu tranh với mẹ tôi.

5. Chương 5

Hạnh phúc của nửa trước cuộc đời một người có liên quan mật thiết đến tuổi thơ của họ.

Hạnh phúc của nửa sau cuộc đời một người có liên quan mật thiết đến cuộc hôn nhân của họ.

Gia đình của một người và hạnh phúc của người đó về cơ bản có mối quan hệ khăng khít với nhau, như môi với răng. (Cách so sánh có vẻ hơi lập dị nhưng tôi không thấy có gì là bất hợp lý.)

Sau khi tôi chào đời, vì mẹ làm y tá, bố làm giáo viên và công việc bận rộn nên bố mẹ đã gửi tôi về cho bà nội chứ không phải ai khác là vì ông bà ngoại và ông nội tôi đều đã qua đời, chỉ còn mỗi bà nội.

Nhưng bà nội xem ra cũng yếu lắm rồi.

Những kí ức về bà nội của tôi luôn được gắn liền với cái bồn gỗ.

Lúc ở nhà bà nội, hằng ngày bà bỏ tôi vào một chiếc bồn gỗ đường kính khoảng nửa mét, dặn tôi không được bò ra khỏi chiếc bồn này. Sau đó, bà đi làm việc của mình.

Tôi cứ ngồi trong chiếc bồn gỗ nhìn bà nội vo gạo, rửa rau, giặt quần áo, giặt chăn, xem tivi, nghe đài hoặc là cứ nhìn chăm chăm vào tấm sàn bằng nhựa phía ngoài chiếc bồn gỗ, xem những miếng tam giác vuông được cân ghép vào thành hình vuông như thế nào. Sau này mấy bài kiểm tra hình học phẳng của tôi điểm đều rất cao. Chắc là có liên quan đến việc ngồi hàng giờ nhìn những tấm sàn nhựa hình tam giác, hình vuông và chiếc bồn gỗ tròn. Đó chính là những giờ học đầu tiên của tôi.

Trừ việc thỉnh thoảng phải cho tôi đi vệ sinh, bà nội không hề để ý đến tôi.

Chiếc bồn gỗ kia đã giam giữ tất cả niềm vui thích của tôi. Tôi chẳng những không có đồ chơi, không có những vòng tay âu yếm, mà còn không có cả tự do.

Có một lần, chịu không nổi, tôi định bò ra khỏi chiếc bồn gỗ. Tôi thấy bà đang ngồi trên chiếc ghế nhỏ ở phía đối diện, nhìn thấy tôi bò từng tí, từng tí một ra ngoài, nhưng bà không hề ngăn tôi lại. Tôi nghĩ thầm, chắc bà đang cổ vũ tôi nên mới làm như vậy. Và thế là tôi càng cố gắng để trườn ra khỏi chiếc bồn.

Cuối cùng, “cộc” một cái, trán tôi đập mạnh xuống nền xi măng cứng, máu chảy đầy mặt. Bà đi về phía tôi, mắng tôi xối xả, đánh cho tôi một trận ra trò rồi mới bế tôi đi bệnh viện. Vết sẹo ở trán dài tới 1 cm của tôi mãi mãi nằm ở nơi đó. May mà sau này khi lớn lên do để mái, tóc đã che kín nó, cho nên không làm xấu đi khuôn mặt của tôi, nếu không cuộc đời của tôi có lẽ còn thê thảm hơn.

Vết thương trong tim cũng như vết sẹo kia vĩnh viễn ăn sâu trong tôi. Tôi nghiệm ra rằng cho dù là người thân thì cũng không có ai yêu bạn vô điều kiện. Cái thế giới này chẳng có ai là yêu bạn, tốt với bạn vô điều kiện cả.

Sau này lớn lên, tôi nghĩ lại và cho rằng bà nội lúc đó không yêu tôi, không tốt với tôi là bởi vì bà biết trước mình sẽ không thể sống được đến lúc tôi kiếm được nhiều tiền, vì thế bà không muốn đầu tư tình cảm của mình vào một vụ làm ăn cầm chắc thua lỗ đó.

Mặc dù bà nội luôn lạnh nhạt với tôi, nhưng lúc đó tôi vẫn dùng mọi cách của một đứa trẻ con để lấy lòng bà, gây sự chú ý và cầu mong sự thương xót của bà. Tôi khóc lóc, quấy nhiễu nhưng chẳng có cách nào hiệu nghiệm cả.

Có một lần bà ngồi trên cái ghế con nhặt rau, tôi định lại gần bà một lần nữa. Tôi bò ra khỏi cái bồn gỗ, đứng đằng sau lưng bà. Bà không hề phát hiện ra tôi. Thế là tôi lại thử tiến lại gần thêm chút nữa, bà vẫn đang chăm chú nhặt mớ rau của mình. Tôi đứng dựa vào bức tường, cách bà có 1m, và cứ đứng thế nhìn bà.

Chẳng ai biết được lúc sợ hãi đứng dựa vào tường nhìn bà chăm chú tôi đã nghĩ những gì. Thế nhưng sau này khi lớn lên, tôi lại rất dễ dàng nhận ra ánh mắt mong chờ của người khác. Có lẽ chính từ ngày hôm đó, tôi bắt đầu biết cách dùng ánh mắt để biểu lộ sự mong chờ.

Cuối cùng bà cũng phát hiện ra tôi, đẩy tôi về phía sau, bà quát: “Mày đứng đây làm cái gì! Tránh ra!”

Tôi nghĩ rằng đây chính là câu nói đầu tiên mà tôi nhớ mãi trong suốt cuộc đời này.

Cảnh tượng đó mãi mãi in đậm trong tâm trí tôi, một cô bé đứng dựa vào bức tường đá lạnh, đưa ánh mắt nhìn về phía người bà của mình, sợ sệt nhưng đầy mong chờ. Cô bé chỉ mong có thể lại gần bà một chút, hi vọng được bà xoa đầu mình nhưng tất cả những gì cô nhận được chỉ là một động tác xua đuổi và một câu: “Tránh ra!”

Năm tôi bốn tuổi thì bà mất.

Bà tuy đã mất từ ngày ấy nhưng có một vài ký ức về bà vẫn còn ảnh hưởng đến tôi cho tới tận bây giờ.

Ví dụ như tôi ghét tất cả những thứ làm bằng gỗ. Bây giờ những nhà giàu có thường thích dùng đồ bằng gỗ và cho rằng đó là một hành động trở về với thiên nhiên, là học theo phong cách Bắc Âu, còn tôi cứ nhìn thấy đồ gia dụng bằng gỗ là nghĩ ngay đến những năm tháng tuổi thơ sống cùng bà nội.

Hay như việc tôi không “kính trên nhường dưới” cũng vậy. Đi xe bus tôi chưa bao giờ nhường chỗ cho các bà già, chỉ nhường chỗ cho các ông già.

Còn nữa, tôi không dễ dàng lại gần bất kì ai, bởi vì tôi sợ họ đột nhiên đẩy tôi ngã xuống đất. Bà còn cho tôi biết rằng: Trên thế gian này chẳng có ai là yêu tôi vô điều kiện, kể cả người thân của tôi. Những thứ này đều là món gia tài vĩ đại mà bà đã để lại cho tôi, đủ cho tôi dùng cả một đời.

6. Chương 6

Sau khi bà nội mất, tôi được bố mẹ đón về nhà, bắt đầu một bị kịch khác của cuộc đời.

Tôi không thể hiểu nổi tại sao bố mẹ lại cãi nhau nhiều đến thế. Ngày đầu tiên tôi về nhà, bố mẹ cãi nhau một trận rất to. Nguyên nhân là do mẹ tôi muốn cởi chiếc áo ngoài của tôi ra và mặc cho một cái khác bởi

vì đi xe bus về nó quá bẩn. Còn bố tôi thì cho rằng mẹ tôi không cần phải bôi lông tìm vết như vậy. Và cứ thế, mỗi người một câu, nói qua nói lại. Tôi ngồi đực mặt trên chiếc ghế salon, chẳng biết phải làm gì.

Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã biết rằng bố mẹ tôi ngày nào cũng có những cuộc cãi vã nhỏ, còn những cuộc cãi vã to thì cứ cách một hai ngày lại có một trận.

Mẹ tôi là một y tá, ngoài đặc điểm chung truyền thống của một y tá là cực kỳ ưa sạch sẽ ra, các đặc điểm khác đều không giống với những gì bạn có thể tưởng tượng về một người y tá: giọng nói to, ngữ điệu nặng nề, tính khí nóng nảy, ngày nào cũng luôn mồm trách móc bố tôi và tôi. Một người phụ nữ mà cứ nói luôn mồm không dứt, thì người đàn ông sẽ hiểu rằng: cái miệng của người phụ nữ dùng để hôn đẹp hơn nhiều so với để nói. Câu “Im lặng là vàng” nhất định là do một người đàn ông nào đó nghĩ ra.

Bây giờ nghĩ lại những gì mẹ tôi nói luôn mồm khi đó, tôi vẫn thấy đau cả đầu. Toàn là những việc nhắc nhở bố con tôi không được mặc quần dài ngồi trên giường, không được phơi khăn mặt và khăn lau chân trên cùng một dây phơi quần áo, không được vứt quần áo và trong tủ mà chưa gấp nếp gọn gàng... Mặc dù về nhà đã rửa tay và sau đó ba phút thì ăn cơm nhưng trước khi ăn cơm mà không rửa tay lại thì mẹ tôi sẽ nổi cáu ngay lập tức. Mẹ tôi sẽ rất thô bạo lôi tôi xềnh xệch vào nhà vệ sinh, bắt tôi rửa tay một lần nữa. Phải làm tôi ướt hết cả người mẹ mới thấy vui vẻ. Tôi thường tự hỏi: không biết bệnh nhân có bị mẹ tôi quát đến nổi phát tè ra không? Còn tôi, ngày bé toàn bị mẹ quát đến nổi nước mắt, nước mũi chảy đầm đìa.

Còn bố tôi thì sao? Về đến nhà là đọc báo, đọc từ ngoài ghế salon, đến đọc trên giường. Xem chán rồi thì quay sang cãi nhau với mẹ tôi một trận rồi lại tiếp tục đọc.

Sau khi tôi vào lớp Một, cuộc chiến của bố mẹ tôi ngày càng quyết liệt, từ việc cách một hai ngày cãi nhau to một lần bây giờ đã lên thành cách một hai ngày động tay động chân một lần.

Từ khi cuộc chiến trở nên ác liệt, mẹ tôi bắt đầu thích vứt ném đồ, cứ như là vận động viên bóng rổ nào đó nhập hồn vào vậy. Bức ảnh cưới của bố mẹ tôi chính là chiếc rổ bóng. Mẹ tôi cứ tức lên là ném thẳng đồ vào bức ảnh, cố để làm cái khung ảnh vỡ tan.

Đồ đạc trong nhà, bé thì là cái bát, cái đĩa, to thì là cái tivi, đều trở thành phế phẩm sau các cuộc chiến. Tôi tận mắt nhìn thấy mẹ tôi ôm cả chiếc tivi ra ban công, dùng hết sức ném xuống dưới, một tiếng “ầm” như tiếng lựu đạn nổ vang lên. Và sau tiếng nổ đó, mẹ tôi sung sướng hể hả vì đã xả được cơn bực tức. Còn bố tôi thì buồn rầu, ủ rũ vì tiếc của.

Sau mỗi lần cuộc chiến của bố mẹ tôi chấm dứt, tôi đều trốn, chạy xuống nhà lầu mò trong bãi chiến trường đó, nhặt nhạnh những món đồ vẫn chưa bị phá hủy hoàn toàn. Rất nhiều quần áo, chăn màn và cả con búp bê vải của tôi, đều là những thứ tôi nhặt về sau mỗi lần như thế.

Khi đó, mẹ tôi dồn hết tâm sức vào để đối phó với bố tôi, gần như chẳng còn tâm sức nào chiếu cố đến tôi, cùng lắm là chỉ trách móc, mắng chửi nhưng không hề động tay động chân.

Trong trí nhớ trước năm bảy tuổi, tôi chỉ bị mẹ tôi đánh có một trận. Câu chuyện thế này:

Lần đó, trong lúc ăn cơm, bố mẹ tôi bỗng dưng cãi nhau. Lúc đó, mẹ tôi đang ăn mỳ. Bỗng nhiên, mẹ tôi cầm cả bát mỳ giơ cao lên, có lẽ mẹ tôi định vứt chiếc bát xuống đất hoặc úp thẳng lên đầu bố tôi. Kết quả là những sợi mỳ từ bát bay thẳng xuống đầu mẹ tôi. Khung cảnh đó giống hệt như cảnh trong phim hoạt hình Tom và Jerry, tôi không nhịn được, cười phá lên. Thế là mẹ tôi ném chiếc bát xuống trước mặt tôi, lôi tôi từ bàn ăn xuống dưới đất, đánh cho một trận, đánh đến nỗi cái của móng tôi sưng đỏ lên. Kể từ hôm đó, mỗi lần bố mẹ đánh nhau tôi đều trốn đi thật xa, để tránh bị vạ lây.

Năm lên bảy tuổi, tôi đã biết thế nào là người thứ ba. Bởi vì sau khi nghe thấy mẹ tôi lần đầu tiên nhắc đến từ đó, cuộc chiến của bố mẹ tôi ngày càng trở nên gay gắt. Không lâu sau đó, bố mẹ tôi ly dị. Bố tôi và con đi - người mà mẹ tôi vẫn hay chỉ chiết - rời khỏi Vũ Hán, đến Tứ Xuyên sinh sống. Từ đó đến nay, bố chưa lần nào quay về Vũ Hán. Cũng kể từ đó, tôi chưa gặp lại bố lần nào.

Và thế là tôi không có bố nữa. Cả đời, cả kiếp này sẽ không có bố nữa.

Khuyết điểm lớn nhất của người đàn ông là ham muốn được che chở, vì thế ưu điểm lớn nhất của một người phụ nữ là biết khéo léo làm cho mình trở nên yếu đuối.

Sau này lớn lên, tôi cho rằng nguyên nhân chính dẫn đến việc bố tôi rời bỏ mẹ là vì mẹ tôi quá mạnh mẽ. Vì thế, tôi đã luyện được khả năng tỏ ra yếu đuối, mảnh mai trước mặt những người đàn ông, bất cứ lúc nào, và ở bất cứ đâu. Đó cũng chính là bài học lớn nhất mà cuộc ly hôn của bố mẹ mang lại cho tôi.

Năm tôi tám tuổi, mẹ tôi bị mất việc. Mẹ tôi chỉ có trình độ trung cấp, nếu muốn tiếp tục ở lại bệnh viện làm y tá thì bắt buộc phải học lên đến cao đẳng. Nhưng mẹ lại là người vô cùng hiếu thắng, không chịu nhận mình thua kém. Thời gian sau khi mất việc, mẹ tôi cũng chẳng đi tìm công việc mới, cả ngày chỉ có ở nhà để học, thậm chí còn bắt đầu học từng từ tiếng Anh. Cuộc sống của tôi và mẹ tôi rơi vào tình trạng vô cùng khó khăn. Để tiết kiệm nước, quần áo ở trong nhà không giặt bằng máy giặt nữa, dù trời có lạnh đến mấy cũng dùng nước lạnh để giặt quần áo.

Để tiết kiệm điện, tủ lạnh cũng không dùng nữa. Đến mùa hè, đồ thức ăn thừa để qua đêm, mẹ tôi đặt trong cái bồn đựng đầy nước.

Nếu như tôi chưa tan học về nhà, dù nóng đến mấy mẹ tôi cũng không bật quạt. Mà mẹ tôi gốc là người Vân Nam, ở Vũ Hán, đến một người thân để nhờ cậy cũng chẳng có. Nghèo, cũng chỉ có một mình cắn răng mà chịu đựng.

Thời gian đó, tuy nhà rất nghèo nhưng mẹ đối với tôi rất tốt, mặc dù không có bất cứ một cử chỉ biểu lộ tình yêu thương nào. Tôi nhớ rằng dù tối hôm trước mẹ có thức khuya đến mấy thì hôm sau vẫn dậy từ sáng sớm hâm sữa nóng và luộc trứng cho tôi.

Thế nhưng, cuộc sống cứ tiếp diễn như thế cũng không ổn. Nhà ngày càng nghèo, không thể chờ đến lúc mẹ tôi học xong cao đẳng, tiếp tục quay trở lại bệnh viện làm việc được.

Tôi nhớ rằng sau mỗi lần ăn phải đồ mẹ để qua đêm trong chiếc bồn để nước, tôi đã bị đi ngoài và sốt cao không dứt mấy ngày liền. Mẹ tôi quyết định từ bỏ việc học để đi làm. Và cũng bắt đầu từ đó, mẹ tôi nguyên rửa bố tôi nhiều hơn trước. Mà đúng là nếu như bố mẹ tôi không ly dị, thì ít nhất bố tôi vẫn còn có thể nuôi cả nhà chúng tôi, gánh nặng cuộc sống sẽ không đè nặng lên vai mẹ tôi như lúc này.

Cuối cùng, mẹ tôi cũng xin được một chân bán hàng ở một hiệu thuốc, bắt đầu đi sớm về muộn. Từ lúc đó, tôi bắt đầu biết cách nấu mỳ và làm vài món ăn đơn giản. Lên tám tuổi, tôi không có nhu cầu đặc biệt gì về vật chất. Chỉ cần có cơm ăn, được đi học, được mẹ quan tâm, yêu thương, không bị đánh mắng là đã thấy hạnh phúc rồi.

Khi đó, mẹ vẫn còn yêu tôi.

Tôi nhớ có một lần, nhân ngày 1-6, trường tổ chức một tiết mục biểu diễn đồng ca. Những ai không mặc đồng phục biểu diễn sẽ không được tham gia. Nghĩ đến số tiền phải bỏ ra để mua đồng phục biểu diễn, tôi biết chắc là mẹ sẽ chẳng chi cho tôi khoản tiền đó. Vì thế khi về nhà, tôi đã không mang chuyện đó ra nói với mẹ, và tự ý bỏ buổi biểu diễn ngày hôm sau.

Thế nhưng, tôi đến, tôi nằm mãi vẫn không thể ngủ được, càng nghĩ càng tủi thân vô cùng, nên đã òa khóc. Mẹ nghe thấy tiếng tôi khóc liền chạy vào, nhẹ nhàng với tôi:

“Có chuyện gì vậy con gái?”

Tôi không thể giấu giếm hơn được nữa, òa lên khóc rồi kể hết câu chuyện cho mẹ nghe.

Ngay lúc đó, mẹ liền rút ra 100 tệ đưa cho tôi và nói:

“Con cầm lấy số tiền này, ngày mai mang nộp cho cô giáo để mua một bộ nhé!”

Tôi buồn rầu nhìn mẹ trả lời: “Muộn rồi mẹ ạ, quần áo đầy trường đặt may cho từng người, không thừa ra đâu. Sáng mai đã diễn rồi. Nhưng không sao mẹ ạ, mai con nghỉ ở nhà không đi đến trường là ổn thôi ạ.”

Mẹ không nói câu nào đi ra khỏi phòng tôi.

Tôi khóc một lúc rồi mệt, thiếp đi lúc nào chẳng biết. Nửa đêm tỉnh giấc nghe tiếng máy khâu tôi liền chạy ra ngoài xem thì thấy mẹ đang ngồi may một chiếc váy. Hóa ra mẹ đã đến nhà một người bạn ủng hộ tôi mượn bộ quần áo biểu diễn về, sau đó sửa một chiếc váy trắng của mẹ tôi cho giống hệt chiếc váy biểu diễn mẫu.

Đêm hôm ấy, tôi cứ thế ngồi bên cạnh mẹ tôi, xem mẹ sửa chiếc váy cũ đó. Ngày hôm sau, tôi mặc chiếc váy ấy đến trường và chẳng một ai nhận ra đó là chiếc váy mà mẹ tôi đã thức đêm tự may cả.

Chiếc váy đó, tôi vẫn giữ đến tận bây giờ. Sau này, khi mẹ tôi đối xử không tốt với tôi, tôi cứ nhìn chiếc váy ấy, tôi lại khóc. Viết đến đây, sống mũi tôi bỗng thấy cay cay.

Thời gian đó, dù đi làm về muộn thế nào đi nữa, mẹ vẫn kiểm tra bài vở của tôi đầy đủ, sau đó chờ khi tôi đi ngủ mẹ mới về phòng, mang sách ra học. Rất nhiều lần, thức dậy đi vệ sinh, tôi vẫn thấy phòng mẹ sáng đèn.

Tôi biết mẹ tôi rất giỏi. Mẹ nhất định không chịu làm nhân viên bán hàng ở hiệu thuốc mãi. Quả nhiên sau đó ba năm, mẹ tôi đã nhận tấm bằng cao đẳng. Mẹ lại quay về đơn vị cũ làm y tá, và rất nhanh sau đó, mẹ làm y tá trưởng. Năm đó mẹ ba mươi sáu tuổi. Mẹ tôi là một người phụ nữ đã thông minh, lại cần cù, chịu khó. Điểm này thì tôi và mẹ cực kỳ giống nhau.

Nếu như ngày tháng cứ thế này trôi đi, thì cuộc đời tôi dù không có bố, tôi vẫn cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Thế nhưng, cuộc đời chẳng bao giờ được như thế mãi cả. Năm mẹ tôi ba mươi tám tuổi, mẹ có quen với một người đàn ông họ Đồng. Mặc dù tôi không hề thích có một người đàn ông xa lạ nào đó trở thành bố dượng của tôi nhưng nhìn về mặt rạng ngời hạnh phúc của mẹ trong thời gian đó, tôi tự nhủ mẹ cũng phải có quyền được lựa chọn hạnh phúc cho riêng mình chứ. Có thời gian mẹ tôi hay đưa người đàn ông đó về nhà ăn cơm.

Nhưng chưa bao giờ để người đàn ông đó ngủ qua đêm, bởi vì tôi luôn canh chừng mẹ tôi rất cẩn thận. Nếu ông ta không ra khỏi nhà thì tôi cứ ngồi lì ở trong phòng của mẹ, buộc ông ta ngồi chán thì phải tự động đứng dậy ra về.

Sau đó, người đàn ông họ Đồng ấy vì muốn mở một cửa hàng bán thuốc nên tìm mẹ tôi để vay tiền. Cụ thể là bao nhiêu tiền thì tôi cũng không nắm được nhưng tôi nghĩ số tiền đó không ít, có thể mẹ đã đưa cho ông ta toàn bộ số tiền tiết kiệm mấy năm gần đây của mẹ. Vì sau đó không lâu, tôi phát hiện ra nhà tôi lại nghèo đến mức không thể đóng tiền nước, tiền điện, ngay cả tiền học thêm của tôi, mẹ cũng không có đủ.

Mẹ tôi chung thủy và si tình. Điểm này, tôi cũng được kế thừa.

Người đàn ông đó sau khi cầm được tiền của mẹ thì cao chạy xa bay, không còn xuất hiện thêm bất cứ một lần nào nữa, cứ như thể ông ta đã chết rồi vậy.

Từ đó, tính khí của mẹ tôi thay đổi hẳn. Có thể cũng có liên quan đến độ tuổi của mẹ tôi. Mẹ tôi cứ hai, ba ngày lại mắng tôi, đánh tôi, dạy dỗ tôi. Tôi làm cái gì mẹ cũng không thấy vừa lòng. Tôi nói cái gì cũng sai. Đường như mẹ đã trút tất cả những oán hận của cuộc đời mình vào tôi vậy.

7. Chương 7

Từ năm tôi mười hai tuổi đến năm tôi mười tám tuổi, mối quan hệ của hai mẹ con tôi tồi tệ đến mức nào, viết đến đây tôi thấy tay mình đang run rẩy. Tôi không biết mình phải bắt đầu từ đâu. Quả thực là quá nhiều, nhiều đến nỗi tôi cảm thấy mình đã trơ lì. Thậm chí tôi còn cho rằng chịu khổ, chịu mắng chửi, chịu đánh đập là lẽ thường của cuộc sống.

Sau sự ra đi của bố tôi và người đàn ông họ Đồng kia, mẹ tôi rất hay nói câu: Tao không biết đời tao đã làm nên cái nghiệp chướng gì mà tao lại đẻ ra một đứa con gái như mày! Nếu biết trước mày sẽ như thế này thì ngay từ lúc sinh mày ra, tao đã vứt mày xuống sông cho chết sặc rồi.

Hồi đầu nghe mẹ nói câu này, tôi thường sợ hãi trốn vào góc phòng, lén nhìn mẹ. Đã thế mẹ còn mắng không cho tôi được khóc, tôi mà khóc là mẹ sẽ bị bịt miệng tôi lại cho chết ngạt.

Nhưng về sau, lúc tôi đủ dũng cảm để phản bác lại, mỗi lần mẹ nói câu này, tôi thường nói: “Con cũng không biết con đã làm nên cái nghiệp chướng gì mà kiếp này con lại gặp phải người mẹ như mẹ. Tốt nhất là chúng ta trả hết nợ nần nhau trong kiếp này để kiếp sau không ai phải gặp ai nữa.”

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao mẹ lại hay nói với tôi những lời cay độc như thế.

Tôi có gì không tốt cơ chứ? Tôi chưa bao giờ để mẹ tôi phải mất mặt. Ở trường, tôi luôn xếp thứ nhất. Tan học, tôi ngoan ngoãn về nhà, chẳng bao giờ dám đi chơi lang thang, chẳng bao giờ giao du với đám bạn bè mải chơi. Luôn rất tự giác giúp mẹ nấu cơm, quét dọn nhà cửa, làm theo đúng những gì mẹ dặn, gấp tất cả quần áo để vào trong tủ, gọn gàng và đẹp như quần áo gấp bày ngoài cửa hàng. Không chửi nhau, không đánh nhau, không bỏ học, không ăn chơi. Luôn làm cho mẹ tôi cảm thấy tự hào trong các buổi họp phụ huynh. Vậy thì mẹ tôi còn muốn gì nữa chứ?

Sau khi lên đại học, tôi có gặp lại một đứa bạn học cùng cấp II, chào hỏi nhau xong, câu đầu tiên nó hỏi tôi là: “Bây giờ cậu và mẹ cậu thế nào rồi? Tớ nhớ ngày xưa có lần đến nhà tìm cậu, nhìn thấy cậu đang quỳ dưới đất còn mẹ cậu cầm chiếc khăn mặt đánh cậu.” Câu nói của nó làm tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Tôi không muốn gặp lại nó thêm một lần nào nữa vì nó đã từng nhìn thấy và ghi nhớ sự nhục nhã của tôi.

Có những nỗi đau trong đời mãi mãi không quên được bởi vì nỗi đau đó đã để lại cho chúng ta một vết sẹo không tài nào xoá nổi.

Lên đại học, có lần đi tắm ở phòng tắm chung trong kí túc xá, mọi người trong phòng nhìn thấy vết sẹo màu trắng dài ở đùi đều hỏi tôi về gốc tích của nó. Tôi kể qua loa với họ rằng, hồi trước tôi rất béo, sau đó giảm cân quá nhanh nên da nó bị thế. Vừa giải thích tôi vừa ngửa mặt lên để cho hai hàng nước mắt hoà cùng với dòng nước đang phun ra từ chiếc vòi hao sen trên đầu và trôi xuống.

Tôi phải nói thế nào đây? Làm sao mà tôi có thể mở miệng ra để nói đúng sự thực được chứ? Chẳng nhẽ tôi lại nói rằng vết sẹo đó là vết tích trước đây mẹ tôi đánh đòn bằng roi trúc đấy? Nếu trả lời vậy, chắc chắn bọn nó sẽ lại hỏi tôi là sao mà bị đánh, tôi đã làm sai điều gì để mà bị đánh đến nỗi như vậy. Nhưng lý do thực sự thì sao? Lần đó chẳng qua tôi chỉ lỡ tay làm vỡ một chiếc lọ hoa ở nhà. Mẹ tôi thấy vậy vô cùng xót xa. Lúc đó chắc mẹ tôi chẳng thể nghĩ được là việc dùng roi để đánh một đứa trẻ có thể làm tổn thương nó như thế nào.

.....

Kí ức tuổi thơ tôi đầy ắp những điều không mấy vui vẻ.

Tôi cảm thấy vô cùng tự hào vì mình đã có đủ sự kiên cường để trải qua tất cả những điều đó, và vô cùng kiêu ngạo ngẩng cao đầu vì trong hoàn cảnh như thế mà tôi vẫn luôn là học sinh đứng đầu lớp. Điều này cũng phải nên cảm tạ mẹ tôi. Bởi vì từ năm tôi vào lớp Một, tất cả những bài kiểm tra sau khi được trả đều phải mang về nhà cho mẹ xem và đều phải có chữ kí chứng nhận của cha mẹ.

Nếu như tôi được 99 điểm thì mẹ tôi sẽ ngay lập tức lấy roi đánh vào lòng bàn tay tôi một cái, 98 điểm thì bị đánh hai cái...

Và cứ thế, việc bị đánh của tôi hình thành một công thức là:

100 - số điểm đạt được = số roi bị đánh

Điểm kiểm tra không tốt, ngoài việc bị đánh còn phải chịu đựng những câu nói mỉa mai, châm biếm của mẹ tôi.

Có một lần bài kiểm tra văn của tôi đã viết nhầm tên câu chuyện Điền Kị đua ngựa thành Điền thất đua ngựa và vì lỗi đó, tôi đã bị trừ 2 điểm, bị đánh hai roi. Nhưng như thế không phải đã xong. Mỗi lần trên tivi phát quảng cáo về kem đánh răng “Điền thất”, mẹ tôi lại quay sang tôi mà bảo: “Nhại con đấy! Điền thất! Nhại con đấy!” Mẹ còn mua kem đánh răng nhãn hiệu đó về để tôi dùng, nhìn thấy hàng ngày. Mục đích chính là để tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ mắc những lỗi ngớ ngẩn như thế nữa.

Cho đến tận bây giờ, tôi thà không đánh răng chứ nhất quyết không dùng loại kem “Điền thất” đó.

Vì thế mà tôi rất nhạy cảm với điểm số. Để không bị đánh, không bị chửi mắng, tôi chỉ còn cách cố gắng học giỏi, thật giỏi, cho đến khi việc học giỏi đã trở thành thói quen của tôi, cho đến khi tôi phát hiện ra

rằng học giỏi cũng có rất nhiều lợi ích, chỉ ít thì ở trường tôi không bị bạn bè và thầy cô giáo bắt nạt, không bị người khác khinh thường. Và cứ thế, các bài kiểm tra trở thành chỗ dựa tinh thần cho tôi đến nỗi việc làm bài kiểm tra đã trở thành sở thích của tôi.

Nếu như tôi cứ tiếp tục viết như thế này thì có lẽ cuốn sách này có thể đặt tên là Sổ ghi chép mối ân oán giữa mẹ và con mắt.

Khi việc đánh mắng, mĩa mai trở thành một thói quen, tôi cũng dần dần trợ với nó.

Bất cứ câu nói nào của mẹ tôi cũng không thể làm tôi đau lòng nữa, bởi vì những câu nói khó nghe nhất tôi cũng đã nghe ít nhất là một trăm lần rồi, đại loại như “Sao mày không chết đi cho rồi?”, “Tao không phải mẹ mày, mày được tao nhặt về nuôi thôi.”, “Nuôi mày chẳng có tí lợi ích nào!”, “Mày còn cãi nữa, tao sẽ bịt miệng mày cho đến khi mày tắt thở, rồi sẽ đi nói với mọi người là mày đã tự tử!”

Để đề phòng sau khi giết tôi mẹ sẽ rêu rao là tôi tự sát, tôi đã viết sẵn thư tuyệt mệnh giấu ở vài nơi. Làm như thế sẽ tránh được việc cái chết của tôi không rõ ràng.

Do hoàn cảnh gia đình, tôi trở thành người sống khép kín, tính cách rất cực đoan, dễ nổi cáu như mẹ tôi. Có một lần tôi và mấy người bạn chơi trốn tìm ở nhà một đứa bạn. Tôi trốn dưới gầm giường, không bị phát hiện ra. Đợi trò chơi kết thúc, tôi sung sướng chui ra, kết quả là đầu bị đập vào thành giường. Đau đến nỗi muốn ngất đi. Tôi lấy tay đẩy lũ bạn đang xúm vào xoa xoa chỗ đau của tôi, xông vào nhà bếp, lấy một con dao, mồm môi mồm lợi gọt cái góc giường làm tôi đau. “Mày làm tao đau này! Mày hại tao này! Cho mày chết! Tao gọt cho mày chết!”

Việc một đứa trẻ mười hai tuổi, mồm môi mồm lợi gọt cả một miếng giường ở nhà đứa bạn đã khiến cho lũ bạn chơi cùng vô cùng sợ hãi.

Từ hôm đó trở đi, không ai dám rủ tôi đến nhà chơi trốn tìm nữa, cũng không ai dám chủ động chơi đùa với tôi nữa. Nhiều lúc thấy bạn bè chơi đùa mà không rủ mình, tôi cho rằng bọn chúng đang cố gạt bỏ tôi, trong lòng càng cảm thấy ghét bọn chúng, càng không muốn tiếp xúc với bất kì ai. Bởi vì tôi nghĩ, tôi là người không được mọi người yêu quý.

Những suy nghĩ này ám ảnh tôi. Tôi trở thành một ngọn cỏ cô độc. Một ngọn cỏ cô đơn, giữa đêm khuya, giữa đồng không hiu quạnh. Một ngọn cỏ dẻo dai, kiên cường, tự sinh tự diệt, bé nhỏ và cô đơn.

Tôi luôn cảm thấy cuộc đời tôi như thế là đã hết rồi.

Sự thiếu hụt về hạnh phúc cũng đồng nghĩa với sự thiếu hụt đi khả năng yêu thương.

Tôi không thích bất cứ thứ gì, bất cứ ai.

Bởi vì tôi luôn cảm thấy cái thế giới này là của người khác. Nó không thuộc về tôi. Mọi vật, mọi người trên thế gian này đều không liên quan gì đến tôi cả. Tôi không biết ngày mai ở đâu, cũng không biết mình không vì cái gì.

Ngày qua ngày, tôi luôn muốn chạy trốn đi thật xa nhưng lại vô cùng sợ thế giới bên ngoài.

Tôi là một đứa trẻ chẳng mấy khi vui vẻ, lúc nào cũng u buồn.

Nếu như không gặp Hứa Lật Dương, tôi cũng không biết liệu có phải mình sẽ mãi là một đứa trẻ u sầu hay không? Năm mười sáu tuổi, niềm vui duy nhất của tôi chính là bí mật về chút tình yêu kia.

8. Chương 8

Trước khi Hứa Lật Dương vào lớp, tôi ngồi ở cuối lớp và hầu như chẳng bao giờ nói chẳng với ai.

Sự xuất hiện của Hứa Lật Dương đã phá tan tình trạng này. Tôi thật sự không biết phải nói chẳng với những người khác như thế nào, mở miệng ra là cảm thấy tự ti và lo sợ. Có lẽ tại việc ở nhà, cho dù tôi có

nói gì với mẹ tôi thì đều bị mẹ mĩa mai hoặc trách móc nên đã khiến tôi có một mặc cảm về tâm lý khi giao tiếp.

Không nói gì, nhưng tôi vẫn có thể làm một việc. Đó là tôi thăm quan sát Hứa Lật Dương.

Ngày thứ hai, khi nộp vở bài tập về nhà, cậu ấy đến bên bàn tôi, nói: “Vở bài tập nộp cho cậu à?”

Tôi ngẩng đầu nhìn. Cậu ấy quả là đẹp trai, rất gầy, rất cao, vô cùng sạch sẽ thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi lông tơ quanh miệng cậu ấy. Không biết tại sao, tôi muốn cười với cậu ấy. Tôi nghĩ là khi đó tôi đã có cảm tình với cậu ấy rồi, nhưng tôi lại chẳng biểu lộ những điều đó ra ngoài. Tôi chỉ nói: “Ừ, vở bài tập nộp cho tớ. Trả lại chiếc áo đồng phục cho bạn này. Cảm ơn bạn rất nhiều.”

Cậu ấy đặt vở lên trên bàn tôi, ngón tay thon dài, trông rất mềm và trắng. Cầm chiếc áo đồng phục trên tay, cậu ta ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu giỏi thế, có thể gấp quần áo gọn và đẹp như ở ngoài hàng vậy?”

Tôi chỉ cười, không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: Nếu như cậu sống ở nhà mình thì cậu cũng có thể gấp chiếc áo gọn và đẹp như vậy.

Làm rung động trái tim thiếu nữ thường thì chỉ có mấy loại con trai như sau:

Một là học rất giỏi.

Hai là đẹp trai nhất lớp.

Ba là bạn chơi từ thuở nhỏ.

Ở tuổi mười sáu, nếu bạn thích một người con trai nào đó thì cũng chỉ quanh quẩn trong ba loại ấy mà thôi.

Còn có một khả năng nữa là tình thầy trò. Nhưng, đối với tôi, mối quan hệ này không thể chấp nhận được. Tôi luôn cảm thấy mối tình thầy trò là một hành động loạn luân.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, tôi rất hay quan sát Hứa Lật Dương. Thực ra tôi chẳng thích điều này chút nào, rất khó chịu. Tôi muốn ngừng cái việc âm thầm quan sát vô nghĩa này lại nhưng không dừng được.

Tôi chưa từng chủ động bắt chuyện với cậu ta, và cậu ta cũng vậy.

Thế nhưng, hằng ngày cậu ấy mặc áo gì, mặc quần gì, đi giày gì, thậm chí những ngày nào mặc cùng một chiếc áo, tôi đều nhớ rất rõ. Tôi thích dáng vẻ ngày đầu tiên tôi gặp cậu ấy. Hôm đó, cậu ta mặc một chiếc áo thể thao màu trắng, rất đẹp trai, rất sạch sẽ. Từ hôm đó, cứ đi trên đường là tôi đặc biệt chú ý đến những người con trai mặc áo trắng.

Tôi ngồi phía trên Hứa Lật Dương, nghe thấy rất rõ tiếng nói chuyện của cậu ấy và đám bạn. Tôi thề rằng tôi không cố ý nghe bọn họ nói gì nhưng tôi vẫn thường xuyên nghe thấy câu chuyện của họ, nào thì tan học sẽ đi đâu chơi điện tử, nào là bóng đá, truyện tranh. Toàn những thứ tôi chẳng bao giờ thích tôi lại nghe rất say sưa và thích thú.

Có những lúc tôi rất muốn nói chuyện với cậu ta nhưng lại chẳng tìm được chủ đề nào để nói, chẳng biết phải bắt đầu như thế nào.

Mà tôi không bắt chuyện thì sẽ có người khác bắt chuyện.

Ví dụ như đám con trai ngồi ở phía sau, những học sinh yếu kém, hình như bọn chúng đều rất thích Hứa Lật Dương. Chỉ sau vài ngày mà mấy người bọn họ đã chơi với nhau rất vui vẻ. Hứa Lật Dương không giống với đám con trai đó. Lúc đó, tôi cảm thấy điểm khác nhau là ở chỗ trông cậu ấy sáng sủa, sạch sẽ và tri thức hơn hẳn. Cậu ấy không to tiếng, làm ồn trong giờ học, không ngày ngày quên nộp vở bài tập để cô giáo mắng mỏ và thúc giục.

Không chỉ có những đứa con trai đó thích cậu ấy, tôi nhận thấy Châu Hảo cũng thích cậu ấy. Nói khó nghe một chút, khi đó tôi cảm thấy Châu Hảo định “ngấp nghé” cậu ấy. Châu Hảo tìm mọi cách để bắt chuyện. Theo tôi, thì đó đích thị là tìm một cách để tán tỉnh và thu hút. Tôi thầm cười khẩy trong bụng: Đúng là đứa mồm lại đòi chời mồm son!

Còn Hứa Lật Dương không giống với những đứa con trai khác luôn ăn nói nặng nề và thô thiển, cậu ấy rất nhẹ nhàng. Điều này làm tôi cảm thấy vô cùng khó chịu. Đối với tôi, những đứa con gái như Châu Hảo

không xứng được nghe con trai nói những lời dịu dàng. Kết quả học tập thì be bét, người thì xấu mà lại muốn chơi đùa cùng với con trai.

Có một lần, Châu Hảo có một bài toán không biết giải. Nó quay sang hỏi tôi, tôi nhìn lướt một cái thì thấy đó là một bài toán vô cùng đơn giản. Tôi cảm thấy không thể chịu đựng được đứa con gái ngu ngốc này, bèn nói: “Tớ đang bận, cậu đi hỏi người khác đi.”

Châu Hảo nghe thấy vậy, không hề tức giận. Nó đã quá quen với việc tôi dùng cái giọng đó để nói chuyện với nó. Vì thế, nó đi hỏi người khác thật. Và người mà nó hỏi chính là Hứa Lật Dương. Tại tôi lập tức đứng ngược lên. Vừa làm bài tập, vừa lắng nghe xem bọn họ nói gì. Có vẻ là Hứa Lật Dương biết giải bài này nhưng không biết phải giảng giải cho Châu Hảo thế nào. Bởi vì Châu Hảo tối dạ vô cùng. Tôi vẫn thường tự hỏi không biết Châu Hảo có vấn đề gì về trí tuệ không?

Hoặc là Châu Hảo muốn nhân cơ hội này để nói với Hứa Lật Dương vài câu chẳng nên nó mới cố tình tỏ ra không hiểu? Đoán già đoán non mãi dụng ý của Châu Hảo, tôi tự nhiên cảm thấy không thoải mái và rất bức xúc. Cuối cùng không chịu nổi tiếng thì thầm của bọn họ ở bên tai, tôi quay đầu lại, thản nhiên giảng giải điểm mấu chốt của bài toán.

Tôi vừa mới dứt lời, Hứa Lật Dương liền nói ngay: “Đúng, đúng là như thế đấy. Thuỷ Tha Tha nói rất đúng.” Châu Hảo lặng lẽ cầm lại cuốn sách, cúi gầm mặt xuống bàn tiếp tục làm bài.

Đây là lần đầu tiên tôi và Hứa Lật Dương nói chuyện với nhau. Lần đầu tiên cậu ấy gọi tên tôi. Lúc đó, chúng tôi mới chỉ quen nhau được một tuần thôi. Vậy mà cậu ấy gọi tên tôi - Thuỷ Tha Tha - nghe mới tự nhiên làm sao. Tôi chợt nghĩ không biết cậu ấy có giống mình không, cảm thấy tên của nhau thật quen thuộc và gần gũi, như đã quen biết từ lâu rồi.

Viết đến đây các bạn có thể thấy rõ là tôi là một người nhạy cảm và có khát vọng chiếm hữu như thế nào. Và đến tận bây giờ, sau nhiều năm, điều này vẫn chẳng hề thay đổi.

Thế nhưng, trên thế gian này, có ai là duy nhất của ai đâu? Có ai độc chiếm ai đó mãi mãi đâu? Khát vọng chiếm hữu chỉ làm cho con người sau khi trưởng thành càng trở nên phiền não khi đối diện với thế giới đầy phức tạp này mà thôi.

9. Chương 9

Thời gian đó, có lẽ vì Hứa Lật Dương nên sau khi thi giữa kỳ, trong bản xếp hạng, tôi tụt từ thứ nhất xuống thứ tư, khi gọi điện thông báo với mẹ tôi về cuộc họp phụ huynh, giáo viên chủ nhiệm - cô Vu đã nhắc đến vấn đề này.

Và thế là hôm đó vừa bước vào nhà, tôi đã có thể nhận thấy ngay thái độ đờ đờ sát khí của mẹ.

Phòng của tôi bị bới tung lên, ảnh, hộp bút, sách, vở ghi chép, tất cả đều bị lật tung. Có lẽ mẹ muốn tìm bằng chứng gì đó.

Tôi cười thầm trong bụng: May mà mình thông minh, cuốn nhật lý đã đã khoá chặt và luôn ở trong ba lô.

“Mày còn dám vác mặt về đây cơ à? Mày làm cái trò gì ở trường hả? Điểm thi thấp như thế, đầu óc mày có phải là bã đậu không?” Mẹ vừa nói, vừa lấy tay day vào đầu tôi.

Tôi cúi gầm mặt, vừa giơ chiếc ba lô lên đỡ đòn tấn công của mẹ, vừa lùi dần về phía sau để trốn.

Kết quả là ngón tay mẹ bị đập mạnh vào chiếc khoá ba lô của tôi. Mẹ kêu lên một tiếng rồi ngay lập tức chạy ra ngoài hành lang lầy lội.

Đã lâu lắm rồi, mẹ không dùng roi đánh tôi. Tôi đã từng có lần một mình đứng ngoài ban công, vô cùng đắc ý nói với chiếc roi rằng: “Roi yêu quý, từ giờ mày có thể nằm yên nghỉ được rồi.” Vậy mà không ngờ hôm nay mẹ dùng lại vũ khí này.

Khi mẹ vừa giơ chiếc roi lên cao chuẩn bị đánh vào người, tôi cảm thấy cô cùng tức giận, không thể khống chế được cảm xúc của mình nữa.

Đúng là ngày trước còn bé, mẹ có thể đánh con, mắng con, bắt con quỳ xuống rồi lấy roi đánh con được. Còn bây giờ, con đã mười sáu tuổi rồi, con đã lớn rồi, con đã biết thích bạn trai rồi, vậy mà mẹ vẫn đối xử với con như vậy, coi con như súc vật, muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, Con nói cho mẹ biết con không sợ mẹ. Trên thế giới này ngoài mẹ ra không phải là con không có quan hệ với ai khác nhé.

Mẹ cầm lấy chiếc roi chỉ vào tôi nói: “Mày dám đánh lại à? Dám lấy bao lô đánh tao à?”

Nghe thấy mẹ đổ oan cho mình, rồi nghĩ lại những câu trước đó, tôi càng bị kích động, xông lên phía trước giằng lấy chiếc roi ở trên tay mẹ, chỉ vào bà, nói: “Con nói cho mẹ biết, hôm nay mẹ đối xử với con như thế này, đợi đến lúc mẹ già không ai nuôi, không ai chăm sóc thì mẹ đừng ân hận! Đến lúc đó con sẽ trả lại mẹ gấp mấy lần thế này.”

Mẹ bỗng lặng người đi, đứng đờ ra nhìn tôi chằm chằm.

Tôi ném chiếc roi xuống đất, trở về phòng của mình, đóng cửa đến “sầm” một cái, vợ lấy chiếc Walkman và tai nghe - chắc chắn mẹ sẽ chửi mắng không dứt, tôi bèn nhét phone vào tai.

Một bài hát tiếng Anh. Mẹ tôi không cho tôi nghe nhạc quốc tế.

Chẳng nhẽ mẹ lại không đập cửa phòng tôi để mắng chửi tôi sao? Tôi tháo tai nghe ra. Bên ngoài vô cùng yên tĩnh. Đúng là chuyện long trời lở đất, sao mẹ tôi lại đột nhiên im bật nhỉ?

Mẹ không mắng tôi nhưng ngược lại, tôi cảm thấy vô cùng bất an, lo lắng liệu những câu nói lúc nãy của tôi có quá tuyệt tình, quá ác không, không biết có làm đau lòng mẹ không?

Từ trước tới giờ, tôi đều rất nghe lời, trước mặt mẹ, tôi là một con cừu non luôn bị đánh đập và chửi mắng.

Hồi bé, hễ mẹ đánh mắng là tôi khóc. Vì sợ tiếng khóc của tôi quá to sẽ làm hàng xóm chê cười, bà luôn dọa sẽ cho tôi chết ngạt nếu tôi còn tiếp tục khóc. Thế là tôi sợ liền nín khóc ngay.

Và đến tận bây giờ tôi vẫn có thói quen âm thầm khóc, và không phát ra thành tiếng.

Sau này dần dần tôi đã quen với cách dạy dỗ của mẹ nên không có những hành động chống cự nữa.

Nhưng cũng từ đó, tôi trở nên chán đời và lạnh nhạt. Mặc cho mẹ mắng thế nào, nói thế nào đi nữa tôi cũng không hề cãi lại, mà đúng hơn chẳng buồn cãi lại. Bởi vì tôi biết tôi có nó gì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Tất cả đều chẳng có ý nghĩa gì.

“Con nói cho mẹ biết, hôm nay mẹ đối xử với con như thế này, đợi đến lúc mẹ già không ai nuôi, không ai chăm sóc thì mẹ đừng ân hận! Đến lúc đó con sẽ trả lại mẹ gấp mấy lần thế này” là câu nói cay nghiệt đầu tiên tôi nói với mẹ tôi.

Ngoài cửa không có động tĩnh gì, bỗng nhiên tôi bỗng thấy hơi lo lo.

Do dự một hồi, tôi nhẹ nhàng mở cửa hé nhìn ra ngoài. Tôi thấy mẹ đang ngồi ngả người trên ghế salon. Chiếc khăn mặt che kín đôi mắt. Lúc mẹ bỏ khăn mặt ra, tôi thấy đôi mắt bà đỏ hoe, nước mắt lưng tròng theo khóe mắt chảy xuống mặt để lại từng vệt ướt. Thấy vậy, mẹ vội lấy khăn che mắt, hai tay ôm lấy mặt.

Trong phút chốc tôi bỗng thấy lòng mình chùng xuống, sống mũi cay cay.

Trong mắt tôi, mẹ là người phụ nữ mạnh mẽ nhất. Từ bé đến lớn, tôi chỉ nhìn thấy mẹ tôi luôn tỏ ra kiêu hãnh với tất cả mọi người, trải qua bao nhiêu việc, ly hôn, thất nghiệp, cuộc sống nghèo khổ, bị người ta lừa mất tiền, tôi cũng chưa bao giờ thấy mẹ khóc.

Thế nhưng, lúc này, mẹ đang khóc. Mắt tôi cũng đỏ ngầu.

Trong đầu tôi đang tự hỏi không biết có nên chạy ra xin lỗi mẹ hay không?

Đột nhiên, mẹ quay mặt về phía phòng tôi.

Mẹ phát hiện ra tôi đang nhòm qua khe cửa.

Tôi vẫn còn chưa quyết định khi đi ra là sẽ đóng cửa hay chạy luôn ra ngoài xin lỗi mẹ thì mẹ đã xông vào, lôi tôi ra, đẩy tôi ngã xuống sàn. Sau đó lấy khăn mặt ướt dầm nước mắt quất vào tay, vào lưng tôi. Tôi nhắm mắt lại, dùng tay che mặt để tránh bị đánh vào mặt sợ dung nhan bị huỷ hoại. Bên tai lúc này chỉ nghe thấy tiếng chiếc khăn quất vào lưng. Tôi đau đến nỗi không thể kêu lên được câu nào.

“Hôm nay tao phải đánh chết mày! Tao nuôi mày có lợi gì cơ chứ? Nuôi một con lợn còn có thể bán đi lấy tiền, nuôi một con chó còn biết vẫy đuôi, còn nuôi một đứa như mày chỉ biết chọc tao tức phát điên!” Mẹ vừa mắng vừa vung tay lên quất chiếc khăn mặt xuống người tôi.

“Mày trốn trong phòng nhìn tao bị mày chọc cho tức phát điên thì sung sướng phải không? Mày nghĩ thế có đúng không? Sao mày ác độc thế?” Bà cứ thế suy đoán suy nghĩ của tôi theo chiều hướng ác độc, rồi trút tất cả những bực tức theo từng lần quất chiếc khăn xuống người tôi.

Tôi ôm lấy đầu, không khóc lóc, không kêu gào, không trốn chạy, chỉ cầu mong sao cho bà ta không đánh vào mặt tôi. Bởi vì tôi biết mọi sự kháng cự đều không có ý nghĩa gì. Chỉ cần làm mẹ tức điên lên thì bà sẽ không thể nào dừng lại được.

Sau một hồi cam chịu không có chút phản ứng gì của tôi, chiếc khăn trong tay mẹ tôi đã dừng không vung lên vung xuống nữa.

Tôi cắn răng chịu đựng, chạy vù vào phòng và khoá trái cửa lại.

Lúc tôi cởi bỏ quần áo ra, soi trong gương thấy từng vết hằn đỏ in đầy trên tay và trên lưng mình. Những vết đỏ đỏ hằn lên, thật sâu và phủ đầy trên làn da của tôi.

Đó là trận đòn đầu tiên khi tôi bước sang tuổi dậy thì, và cũng là lần mẹ tôi đánh tôi nặng nhất từ trước đến giờ.

Rốt cuộc tôi đã làm sai điều gì? Tại sao mẹ tôi lại đối xử với tôi như thế? Nếu như bà đã không yêu tôi, không yêu trẻ con thì tại sao còn sinh tôi ra? Bà ra tay với tôi nặng như vậy mà bà không hề thấy đau lòng chút nào. Bà hoàn toàn quên rằng con gái mình đã là một thiếu nữ mười sáu tuổi, là một học sinh xuất sắc. Nó cũng có lòng tự trọng và cuộc sống của nó. Thế nhưng mẹ có biết không? Tôi còn buồn hơn mẹ nhiều. Bởi vì ít nhất mẹ còn coi tôi là hi vọng của mẹ. Mẹ kỳ vọng rằng tôi sẽ xuất sắc, rạng danh. Còn tôi, tôi từ lâu đã chẳng có bất cứ một hi vọng nào.

Từ lâu tôi đã không kỳ vọng vào bất kỳ ai và bất kỳ điều gì. Tôi đã tê liệt đến mức tận cùng. Tôi có thể lấy ai ra làm hi vọng của tôi, để tôi có được một chỗ dựa trong cuộc sống này? ’

Tôi để mặc trên người không mảnh vải che thân ngồi phệt xuống sàn nhà và thấy lạnh buốt từ chân lên đầu. Tôi thường xuyên có cảm giác tuyệt vọng nhưng chưa bao giờ nó lại mãnh liệt như lúc này.

Dường như tôi đã cạn kiệt nước mắt. Tôi không thể khóc, không thể ứa ra được một giọt lệ nào. Tôi khao khát được như lúc trước, có thể vui mình vào chăn mà khóc oà lên một trận rồi ngày hôm sau lại đi học bình thường, như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Thế nhưng, ngày hôm đó tôi đã không làm được như thế. Nhìn thân thể để trần của mình trong gương, trên làn da trắng là những vết đỏ hằn rất sâu. Rất đau. Nhưng tôi không thể nào khóc được. Khuôn mặt tôi nhìn thấy trong gương vô cùng lạnh lùng, vô cảm.

Tôi lấy từ trong cặp sách ra một chiếc compa, dùng cái đầu quay sắc nhọn đâm sâu vào đầu ngón tay trở trái. Ngay lập tức, một giọt máu nhỏ tròn chảy ra.

Ngón tay tôi trông giống như một bông hoa mới nở, rồi nó cứ nở to dần. Và sau đó nhanh chóng không nở tiếp nữa. Tôi lại dùng tay ấn vào vết đâm đó, vết máu lại tiếp tục lan ra. Càng ấn vết đâm càng chảy nhiều máu. Máu bắt đầu theo ngón tay trở chảy xuống tạo thành một vết đỏ. Tôi dùng chiếc đầu quay compa tiếp tục đâm vào một ngón tay khác, nhìn vết thương đó lan dần, lan dần rồi lại ấn vào vết thương để máu chảy xuống.

Đến khi đâm hết các ngón tay, tôi vẫn không hề cảm thấy đau đớn.

Hoá ra cái chết cũng chẳng đau đớn gì cả.

Thế là tôi lục tìm trong cặp con dao nhỏ.

Tôi định dùng con dao đó cứa vào cổ tay mình. Làm như thế tôi sẽ không bao giờ cảm thấy đau đớn nữa, sẽ không bao giờ phải nghe mẹ tôi mắng chửi nữa, sẽ không bao giờ còn bị mẹ tôi dùng khăn mặt đánh cho đỏ tím cả người nữa. Mọi thứ buồn đau sẽ biến mất. Mọi chuyện sẽ có thể kết thúc từ đây.

Nhưng lúc cầm con dao đặt lên cổ tay, tôi nhìn thấy từng sợi gân xanh trên cổ tay mình đang phập phồng rồi đập mạnh. Bỗng nhiên tôi thấy sợ hãi.

Nếu tôi cứa vào cổ tay, tôi sẽ chết.

Nếu như tôi chết, Hứa Lật Dương chắc sẽ rất đau lòng.

Nếu như tôi chết, rất có thể mẹ tôi nếu không phát điên thì cũng không thể tiếp tục sống được nữa và có thể, bà cũng sẽ rất đau lòng.

Nếu như tôi chết, chắc cả thế giới này, chỉ có mỗi hai người đó đau lòng vì tôi.

Tôi thoáng chút không đành lòng, thế là tôi lật bàn tay lại, đặt con dao lên mặt sau lòng bàn tay.

Lưỡi dao vừa cứa xuống, tôi nhìn thấy một vết đứt dài đang chảy máu trên mu bàn tay, trông như nó đang hé cái miệng, ướm nhèm. Rất đau.

Cảm giác đau đớn nhanh chóng lan ra, suốt cả cánh tay có cảm giác tê dại.

Hoá ra tự sát đau đớn vô cùng.

Tôi ném con dao xuống, lấy từ trong cặp ra một gói giấy ăn. Mỗi tờ giấy trắng tinh đều nhanh chóng nhuốm đỏ, ướm dẫm. Màu đỏ rất tươi.

Tôi lặng lẽ dùng chiếc khăn tay băng lại vết thương. Một mình.

Phương thức bào chế tình yêu: Bảo mật.

Sáng ngủ dậy, tôi tháo chiếc khăn tay ra, thấy miệng vết thương đã gần như khép lại, thế là bình thần đi học như chưa có gì xảy ra. Lúc bắt đầu vào tiết thứ ba, do sợ ý, tôi đập tay vào thành bàn khiến vết thương lại tứa máu.

Tôi vội lấy giấy ăn đặt lên trên vết thương. Máu thấm ướm dẫm tờ giấy. Tôi thay ngay bằng một tờ giấy ăn trắng khác và vứt tờ giấy ăn kia đi. Thế nhưng, sau khi đã dùng hết cả hai gói giấy ăn của tôi và Châu Hảo, vết thương vẫn không ngừng chảy máu.

Do dự một lát, tôi quay đầu lại hỏi Hứa Lật Dương: “Cậu có giấy ăn không?”

Cậu ấy rút ra đưa cho tôi một tờ giấy và hỏi: “Cậu sao thế?”

“Không có gì, tớ không cẩn thận bị thành bàn cứa một miếng nhỏ vào tay.” Tôi đưa tay ra nhận lấy tờ giấy đắp lên vết thương.

Sau đó một phút, tôi tự nhiên cảm thấy có ai đó đang đập đập tay vào lưng mình, lại đập đúng vào chỗ đau ngày hôm qua, tôi đau đến nổi giật bắn mình, quay ngoắt đầu lại.

“Tớ thấy cậu bị chảy rất nhiều máu. Cậu xin phép thầy giáo đi, xuống phòng y tế băng bó lại.” Hứa Lật Dương nhìn vào tờ giấy thấm máu vẫn đang phủ trên mu bàn tay tôi.

Tôi lắc lắc đầu trả lời: “Không cần đâu. Tớ không muốn thầy giáo biết chuyện này.” Vết thương to thế này, tôi biết giải thích như thế nào chứ? Sự đau đớn và sỉ nhục này chẳng lẽ lại phải để cho tất cả mọi người đều biết sao?

“Hứa Lật Dương, trò đang nói chuyện gì thế? Trong giờ học không được nói chuyện.” Thầy giáo nhìn thấy tôi và Hứa Lật Dương đang nói chuyện liên lên tiếng.

Tôi xoay người lại nhìn về phía bảng.

“Em muốn đi vệ sinh nên hỏi Thuỷ Tha Tha xem có thể xin thầy đi ra ngoài được không?” Hứa Lật Dương cất to tiếng trả lời thầy giáo. Cả lớp học nghe xong cười rộ lên.

Tôi thầm trách trong đầu: Bịa lí do gì mà chẳng được, nói là em muốn hỏi Thuỷ Tha Tha về đề bài hay muốn mượn thước kẻ có phải tốt hơn bao nhiêu không! Sao lại nói là em muốn hỏi xem có thể ra ngoài đi vệ sinh không? Thật là xấu hổ quá đi mất! Để cho mọi người cười thối mũi ra.

Thầy giáo trừng mắt lên nhìn cậu ta rồi nói: “Thế thì đi ngay chứ còn gì nữa!”

Hứa Lật Dương chạy nhanh ra khỏi lớp.

Khoảng hơn mười phút sau, Hứa Lật Dương quay lại lớp. Cậu ta thở hồng hộc và ngồi vào chỗ, đập vào lưng tôi. Tôi lại bị đập vào chỗ đau nên lưng lại dựng thẳng lên và từ từ ngoảnh đầu lại.

Cậu ta đưa cho tôi cuốn sách Tiếng Anh. Tôi nhìn cậu ta với con mắt vô cùng kinh ngạc. Cậu ta hạ thấp giọng xuống nói nhỏ: “Bên trong tớ có kẹp mấy thứ.”

Tôi cầm lấy quyển sách và, đặt xuống dưới ngăn bàn rồi mở ra. Kẹp trong cuốn sách tiếng Anh khổ A4 là một lọ thuốc Vân Nam và một gói băng gạc.

Mặt tôi đỏ bừng.

Lúc bỏ miếng giấy đã thấm máu, dính chặt vào vết thương của tôi ra để rắc thứ bột vàng mịn lên trên, tôi rơm rớm nước mắt.

Mẹ là y tá nhưng từ trước tới giờ chưa lần nào băng bó vết thương cho tôi. Lúc bé, có lần bị ngã trầy xước hết đầu gối, tôi cũng tự chạy đến bên vòi nước rửa sạch vết máu. Đợi máu khô rồi, bóc hết chỗ da bị trầy đi cho sạch sẽ rồi mới dám về nhà. Bởi vì nếu để mẹ nhìn thấy trên người tôi có vết bẩn thì chắc chắn tôi sẽ bị mắng.

Hôm nay, có một người con trai, trong giờ học đã chạy ra ngoài mua thuốc Vân Nam và băng gạc cho tôi. Cậu ta vốn chỉ là một người xa lạ trong cuộc sống của tôi mà thôi, nhưng vào giây phút rắc lên vết thương bột thuốc cậu ta mua cho tôi, Hứa Lật Dương đã chính thức bước vào trái tim tôi, tham gia vào cuộc sống của tôi.

Chiếc lọ nhỏ đựng thuốc Vân Nam đến giờ tôi vẫn giữ. Một chiếc lọ màu xám, bên trên lọ có dòng chữ: Giúp vết thương mau lành. Bào chế: Bảo mật.

Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao bao nhiêu năm qua tôi vẫn thích dựa dẫm Hứa Lật Dương như thế. Tình yêu hình như cũng giống như lọ thuốc Vân Nam kia. Công dụng: Giúp vết thương mau lành. Bào chế: Bảo mật.

10. Chương 10

Giờ ra chơi, Hứa Lật Dương hỏi thăm vết thương ở tay của tôi.

“Tay cậu làm sao thế?”

“Tớ không cẩn thận nên bị đứt tay.” Tôi trả lời đơn giản cho qua chuyện. Nào ai biết nguyên nhân sâu xa của vết thương này thật khó có thể nói ra. Tôi rất sợ Hứa Lật Dương sau khi biết được gia cảnh thật của tôi sẽ coi thường và ghét bỏ tôi, coi thường đứa con gái có đầu óc bất thường do người mẹ có đầu óc bất thường sinh ra.

Tôi cúi mặt xuống, trộm nhìn ánh mắt quan tâm, dịu dàng của Hứa Lật Dương.

Kể từ ngày hôm đó, ngày nào tôi cũng nghĩ đến cậu ấy.

Trong giờ học thì nghĩ xem liệu cậu ấy đang chăm chú nghe thầy cô giáo giảng bài hay lại đang ngẩn người ra sau lưng tôi. Lúc về nhà thì nghĩ không biết giờ này cậu ấy đang làm bài gì, đang đánh bóng rổ hay đi một mình về nhà và thi thoảng liệu cậu ấy có nghĩ đến tôi không?

Chúng tôi bắt đầu nói chuyện với nhau, nhưng rất ít.

Trong thế gian này, chúng tôi được định mệnh sắp đặt cho gặp nhau và thương yêu nhau.

Tôi tin rằng từ sau chuyện lọ thuốc Vân Nam, Hứa Lập Dương cũng bắt đầu cảm nhận được tình cảm tôi dành cho cậu ấy.

Và cùng lúc đó, tôi cũng nhận ra chút thay đổi trong cách cư xử của cậu ấy đối với tôi.

Ví dụ nếu so với lúc trước thì giờ đây cậu ấy nói chuyện với tôi dịu dàng hơn rất nhiều, hay đôi lúc ánh mắt hai chúng tôi gặp nhau, cậu ấy cũng đỏ ửng mặt y như tôi vậy.

Đối với tôi, lúc cậu ấy cười trông hết như bông hoa đang nở còn lúc cậu ấy chau mày trông lại giống bông hoa vừa tàn. Chỉ có điều suy nghĩ đó, cậu ấy không hề hay biết.

Thế giới một mình. Sân khấu một mình. Biểu diễn một mình. Vui buồn một mình.

Tuy chúng tôi chưa ai nói câu: “Tớ thích cậu.”

Tuy chúng tôi chưa bao giờ ngồi riêng với nhau.

Tuy chúng tôi chưa hề nắm tay nhau.

Nhưng ngoài việc học ra, trong đầu tôi toàn là những suy nghĩ về cậu ấy: từng vui buồn, từng cử chỉ.

Lúc đó những cảm xúc đầu đời bắt đầu xuất hiện trong đầu của một cô thiếu nữ mới lớn như tôi, có thật nhiều tình cảm và thời gian cho chúng tôi bày tỏ, và đủ để cho chúng tôi chờ đợi tình cảm đó nở hoa kết trái.

Tôi bắt đầu điên cuồng để ý đến việc cậu ấy nói chuyện với người con gái nào. Hằng ngày, vừa bước chân vào lớp, ánh mắt đầu tiên của tôi chắc chắn sẽ hướng về chỗ ngồi của cậu ấy, xem cậu ấy đã đến chưa, đang làm gì, đang nói chuyện với ai. Nếu như cậu ấy đang nói chuyện với một người con gái hoặc có một người con gái chạy đến bên cạnh chỗ ngồi của cậu ấy để bắt chuyện thì cả ngày hôm đó, tâm trạng của tôi sẽ không vui, không thêm quan tâm, không thêm nói chuyện với cậu ta. Khi phát hiện ra những điều đó, tôi ngạc nhiên vì không hiểu từ lúc nào tôi lại bắt đầu quan tâm tới một người nhiều đến thế.

Thực ra nếu như cậu ấy chỉ nói chuyện với Châu Hảo thôi thì không sao. Dù Châu Hảo có tán gẫu, đóng đưa cậu ấy thì tôi vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Nếu có tức gì thì trút lên đầu Châu Hảo. Bởi vì tôi biết cậu ấy không thể nào thích Châu Hảo, không bao giờ có khả năng đó. Tôi quả thực không có lòng tin ở Châu Hảo.

Người mà tôi không thể chịu đựng được không phải là Châu Hảo mà là những đứa con gái xinh đẹp khác, đặc biệt là đứa xinh nhất lớp, Đoạn Tiểu Ngừ.

Ở trường trung học, nếu như một đứa con gái không chỉ xinh đẹp mà còn nhanh nhẹn, hoạt bát, hơn nữa học lại rất giỏi, nhà cửa giàu sang thì đứa con gái đó sẽ luôn nổi tiếng. Đoạn Tiểu Ngừ khi đó chính là một “hot girl” không những ở lớp mà còn là của cả trường tôi.

Tôi không thể trở thành nhân vật tiêu điểm như vậy. Nếu các bạn đã đọc kỹ phần trước tôi viết thì chắc các bạn cũng biết rằng tôi không thể trở thành một nhân vật như thế. Nói hay hơn chút nữa là tôi sống khá nội tâm. Còn nói tệ hơn một chút nữa là tôi thuộc tuýp người tẻ nhạt.

Tôi không thể đùa vui, hội nhập với tất cả lũ con trai, không thể lúc nào cũng tươi cười chào đón tất cả bọn họ. Tuy tôi cũng rất muốn trong giờ học có vài bạn trai réo rắt gọi tên tôi ngoài hành lang rồi sau đó cười chạy mất. Tuy tôi cũng rất muốn trên đường tan học về, đằng sau lưng sẽ có những tiếng thì thầm to nhỏ, dường như cố tình để cho tôi nghe thấy “Nhìn kia, kia chính là ai ai ai đó, nghe nói ai ai ai đó thích cô ta. Thầy cô giáo cũng rất yêu quý cô ta.”

Khi đó, tôi hầu như lúc nào cũng đứng đầu lớp. Đoạn Tiểu Ngừ và Hứa Lập Dương cũng nằm trong top 10, còn Châu Hảo thì đứng trong top 5 đếm ngược từ dưới lên cùng với mấy đứa đúp lại tranh nhau ngôi vị đội sổ.

Nhưng cũng phải nói thật là tôi rất ngưỡng mộ Đoạn Tiểu Ngừ. Cô ta luôn rạng rỡ hơn tôi. Ngày nào cô ấy cũng tươi cười, hầu như với tất cả mọi người, đặc biệt là hội con trai luôn thích nói chuyện và chơi đùa với cô ấy. Cô ấy có rất nhiều bạn và được hội bạn đó tặng bốc hết như công chúa. Trong đó có một đứa đáng

rất cao và thô nhưng lại thích mặc những chiếc váy hoa nhỏ li ti cũ cũ bẩn bẩn. Ngày nào nó cũng cùng đi học và về nhà với Đoàn Tiểu Ngừ.

Ánh mắt Ngô Tam Cúc nhìn Đoàn Tiểu Ngừ luôn thành kính và sùng bái. Mọi người đều nói là Ngô Tam Cúc leo đèo đi theo Đoàn Tiểu Ngừ là vì để hàng ngày được ăn ké những đồ ăn vặt linh tinh mà Đoàn Tiểu Ngừ mang đến lớp. Nào là bánh gatô, nào là những thanh chocolate Đức to, rồi những hộp sữa chưa lô hội, sữa chua dâu tây... Nhưng tôi biết không phải là như vậy bởi vì bạn bè của Đoàn Tiểu Ngừ rất nhiều, Trong lớp luôn có mấy đứa con gái cả ngày leo đèo theo nó, những lợi ích đó liệu chia được cho Ngô Tam Cúc mấy phần?

Có mấy lần tôi thấy Đoàn Tiểu Ngừ lấy từ trong cặp ra một đồng kẹo chocolate, đám con gái đó mỗi người đều được chia một cái nhưng Ngô Tam Cúc thì chẳng được gì. Lúc ở trường có buổi biểu diễn, Đoàn Tiểu Ngừ và mấy đứa con gái khác cùng nhau tập múa, tôi lúc đó cũng tham gia đội múa. Hằng ngày, sau khi tan học Ngô Tam Cúc ôm hết quần áo và cặp sách của mấy đứa đó đứng ngoài cổng. Sau khi tập xong, Đoàn Tiểu Ngừ vô tư cầm lấy quần áo và cặp sách, không hề cảm ơn lấy một câu. Không những thế mà còn trách móc sao Ngô Tam Cúc tại sao không mua nước cho cô ta.

Vì thế, tôi biết Ngô Tam Cúc không bao giờ muốn lợi dụng Đoàn Tiểu Ngừ về tiền bạc cả, còn Đoàn Tiểu Ngừ thì rõ ràng chỉ coi Ngô Tam Cúc là một người hầu chứ chẳng hề coi cô ta là một người bạn.

Sau này lớn lên, tôi thường nghĩ không hiểu sao lúc nhỏ những người con gái xấu xí, bình thường lại rất hay bám đuôi, phục vụ những đứa con gái xinh đẹp và kiêu ngạo như công chúa. Có lẽ là bởi lúc đó họ quá ngây thơ, luôn sùng bái những có những thứ mà họ không có được, coi những người đó như thần thánh. Mọi thứ mà chúng ta thích đều là thần thánh, đều hoàn mỹ cả. Chúng ta cam tâm tình nguyện cống hiến, tự hạ thấp địa vị của mình, tất cả mọi cố gắng đều là để lý tưởng hoá những ước mơ. Cho dù chỉ vừa chạm tới ước mơ đó thôi cũng thấy vô cùng hoan hỉ. Vì thế ở đây, việc ngày ngày bên cạnh những đứa con gái xinh đẹp và kiêu ngạo như công chúa cũng giống với việc dường như họ đang tiến gần đến cái đích để làm con người hoàn thiện như trong mơ ước. Ngày nhỏ, chúng ta đều đã từng ngưỡng mộ những đứa con gái vô cùng kiêu ngạo kia.

Khi lớn lên, mọi thứ vẫn vậy, chỉ có điều cái lợi lộc mà điều đó đem đến thường nhiều hơn. Giống như vậy những người lớn lao tâm khổ tứ nghĩ mọi cách để được gần những người nổi tiếng, giàu có và thành công. Chỉ có điều nó đã không còn là sự thành kính được lý tưởng hoá của thời trẻ bé nữa mà là từng bước, từng bước thực hiện những kế hoạch để giành được những thứ mà bạn muốn.

So với Đoàn Tiểu Ngừ, tôi thấy mình vô cùng cô đơn. Tôi chẳng có bạn bè. Tuy cũng có đứa ở cùng lớp muốn gần gũi chơi thân với tôi nhưng tôi luôn có tinh thần cảnh giác trước những người có ý định muốn gần với tôi. Tôi đã quá quen với việc cuộn mình lại, chĩa những chiếc gai nhọn hoắt ra phía mọi người.

Có thể bạn hỏi tại sao tôi lại như vậy? Tôi cũng chẳng biết nữa. Tôi chỉ luôn cảm thấy rất tự ti, cho dù người khác có luôn ngưỡng mộ sự ưu tú của tôi thì tôi vẫn cảm thấy mình cô đơn, không được cảm thông, không được yêu thương và sợ người khác sẽ làm tổn thương mình.

Cho dù tôi biết rằng không phải ai cũng xấu xa, không phải ai cũng có ý định làm hại tôi nhưng cái cảm giác cô đơn đó đã sớm ăn sâu vào tận xương tủy. Tôi không biết mình phải làm thế nào để thay đổi nó, rũ bỏ được nó.

Tôi còn ngưỡng mộ Đoàn Tiểu Ngừ vì cô ấy không cần dành quá nhiều thời gian cho học tập mà vẫn giữ được kết quả tốt trong suốt thời gian qua. Tôi thì không như thế. Cả cuộc sống của tôi, ngoài Hứa Lật Dương và mẹ, tôi dành tất cả cho mỗi việc học mà thôi. Tôi thấy mình khá thông minh, nhưng đáng tiếc không phải là dạng thiên tài thông minh tuyệt đỉnh, vì thế tôi chỉ không ngừng cố gắng chăm chỉ học hành mới có thể giữ vững được vị trí đứng đầu lớp.

Do cũng không quá tối dạ, lại vô cùng chăm chỉ, vì thế kết quả học tập của tôi rất xuất sắc. Xuất sắc đến độ các môn thi như Toán, tiếng Anh, tôi đứng là một cao thủ thi cử, mỗi kì thi không phải giành số điểm tuyệt đối mà là muốn cao bao nhiêu điểm thì sẽ được bấy nhiêu.

Còn cao thủ tình trường thực sự không phải như giày dép hỏng rồi mới vất đi mà là muốn đá thì đá, muốn bị đá thì bị đá. Đó mới thực sự là cảnh giới của cao thủ. Người bình thường đều không thể đạt được đến

cảnh giới đó, vì thế người bình thường đều cảm thấy cách nói này có đôi chút biến thái. Điều này tôi có thể hiểu được.

Do có kết quả học tập xuất sắc nên đứa con gái có tính cách khép kín như tôi mới nhận được sự ngưỡng mộ của đại đa số học sinh trong lớp trừ Đoàn Tiểu Ngừ ra.

Đa số con người sống trong hầu hết các môi trường sống đều giống bạn, giống tôi, không phải là người thông minh nhất, cũng không phải là người xinh đẹp nhất, càng không phải là người giàu có nhất. Nói tóm lại, chúng ta không phải là người giỏi nhất về một phương diện nào đó trong một tập thể. Ngưỡng mộ cũng chẳng để làm gì, thứ duy nhất hữu ích mà chúng ta có thể lựa chọn là làm tốt nhất những gì mà bản thân có thể cho mình được tốt nhất. Làm được điều đó thì có ngày bạn phát hiện ra rằng hoá ra mình đã trở thành một người giỏi nhất về một phương diện nào đó trong tập thể, khiến cho người khác phải ngưỡng mộ, khiến cho người khác phải đổ kị.

Từ nhỏ tôi đã biết rằng nếu tôi cứ tiếp tục cố gắng làm tốt nhất những gì mình có thể thì một ngày nào đó, tôi trở thành người con gái giỏi nhất trong mắt mọi người.

Trước khi Hứa Lật Dương vào lớp, sự ngưỡng mộ của tôi dành cho Đoàn Tiểu Ngừ chỉ đơn thuần là sự ngưỡng mộ mà thôi, thế nhưng đến khi một người như thế có mối quan hệ trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống của tôi, hơn nữa ánh hào quang của cô ta dường như còn làm đau tôi thì sự ngưỡng mộ đó nhanh chóng thay đổi, dần dần biến thành sự hận thù và đổ kị.

11. Chương 11

Ánh hào quang của Đoàn Tiểu Ngừ đã làm đau trái tim tôi khi nó đang rộn lên những rung động đầu tiên của thời thiếu nữ.

Tôi chỉ biết tôi đã thích Hứa Lật Dương nhưng tôi không hề biết Hứa Lật Dương có thích tôi hay không, Cậu ấy có thích tôi hay không, tôi chỉ có thể phán đoán thông qua so sánh cách đối xử của cậu ấy với tôi và với các bạn gái trong lớp. Ví dụ như trên lớp, cậu ấy nói chuyện với ai nhiều nhất, lúc tan học cậu ấy đi về cùng ai, hay như trong giờ giải lao cậu ấy hay đi đến bên cạnh chỗ ngồi của ai để nói chuyện.

Sau khi so đi tính lại nhiều lần, sau khi đã rút ra một kết luận là ở trong lớp, cậu ấy nói chuyện với Đoàn Tiểu Ngừ nhiều nhất, tôi cảm thấy tim mình đập nhanh, mặt bừng bừng tức giận.

Những thực ra, tôi đã bỏ qua một hiện tượng đó là trong lớp lúc bấy giờ, gần như đứa con trai nào cũng nói chuyện với Đoàn Tiểu Ngừ nhiều nhất, Hứa Lật Dương vào lớp chưa được mấy ngày thì hai người đã cười nói với nhau như những người bạn học từ lâu rồi.

Đoàn Tiểu Ngừ là bông hoa nở dưới ánh mặt trời, còn tôi là bông hoa nở trong đêm tối mịt mùng.

Đoàn Tiểu Ngừ thường xuyên đi đến chỗ ngồi của Hứa Lật Dương để bắt chuyện với cậu ấy, có lúc cũng hơi đùa với lũ con trai ngồi phía sau. Nhưng tôi cảm thấy cô ta có ý với Hứa Lật Dương. Nếu không thì tại sao trước đây cô ta rất ít xuống cuối lớp để nói chuyện, chơi đùa mà bây giờ thường xuyên lui tới, nếu không thì tại sao cô ta lại hay pha trò cho Hứa Lật Dương cười. Tôi ngồi ngay đằng trước Hứa Lật Dương nên bọn họ nói gì với nhau tôi đều nghe rất rõ, đấy là chưa kể tôi rất chăm chú lắng nghe.

Còn thái độ của Hứa Lật Dương thì đúng là rất nhẹ nhàng, cách nói chuyện với Đoàn Tiểu Ngừ thật khác hẳn với Châu Hảo, nhã nhặn hơn nhiều. Cứ nhìn thấy Đoàn Tiểu Ngừ và Hứa Lật Dương thì thậm to nhỏ là tôi lại thấy trong lòng như có lửa đốt.

Cho đến một ngày, bỗng nhiên Châu Hảo hỏi tôi: “Cậu có thấy hình như là Đoàn Tiểu Ngừ thích Hứa Lật Dương không?”

Tôi không nói gì nhưng trong lòng vô cùng tức tối. Đúng thế, tôi cũng cảm thấy Đoàn Tiểu Ngừ thích Hứa Lật Dương, nhưng tôi không dám tin vào sự thực đó. Thế nhưng mọi người đều cảm thấy thế, tôi tin Hứa

Lật Dương cũng không phải là ngoại lệ. Phân tích rõ ràng những điều này khiến tôi dần dần cảm thấy đôi chút tuyệt vọng, một cô gái xinh đẹp dễ thương như thế chủ động thích một người con trai thì có ai mà không rung động cơ chứ?

Tôi cố không nói gì nhưng cuối cùng vẫn không kìm nổi, hỏi lại Châu Hảo: “Thế cậu thấy Hứa Lật Dương có thích Đoạn Tiểu Ngữ không?”

Tôi tỏ ra vô cùng bình tĩnh khi hỏi một câu như vậy. Điều đó mới là quan trọng nhất.

Thật bất ngờ, Châu Hảo lại cười một cách khó hiểu, nói: “Ồi, điều đó thì tớ không biết.”

Nụ cười khó hiểu của Châu Hảo khiến tôi cảm thấy mình như đang bị vạch trần chân tướng, mọi suy nghĩ trong đầu tôi như bị lộ hết ra bên ngoài. Từ lúc đó, tôi bỗng thấy Châu Hảo thực ra chẳng ngốc tí nào, có thể cô ta khôn quá hoá ngu.

Châu Hảo vẫn muốn tiếp tục bàn luận về sự tiến triển của mối quan hệ này còn tôi chẳng có tí hứng thú nào nữa, lúc này tôi chỉ muốn được yên tĩnh để bình tâm lại.

Tôi không học được cách giấu giếm, lúc đó cũng chẳng biết thế nào gọi là xảo trá. Cả tiết học tôi ngồi dằn người ra, nghĩ về việc tôi thích Hứa Lật Dương, nhưng Hứa Lật Dương lại không biết, nghĩ lại những mẫu đối thoại cười nói của cậu ta và Đoạn Tiểu Ngữ, cứ thế nghĩ lan man, rồi tự nhiên nước mắt chảy đầm đìa, cứ như là vô cùng tủi thân, ảm ức vậy. Lần đầu tiên trong cuộc đời, tôi biết được cái cảm giác đau thắt từng khúc ruột nó như thế nào. Bầu trời bỗng đổi màu xám xịt, rồi chuyển sang u ám và cuối cùng, tối sầm lại.

Trong đầu óc non nớt của tôi chứa đầy những câu nguyên rủa độc ác: Giá mà Đoạn Tiểu Ngữ đột nhiên chết thì có phải tốt biết bao! Ví dụ như bị xe tông, ví dụ như trượt chân ngã từ lầu cao xuống, mặt đập xuống đất... những ý nghĩ xấu xa đó làm tôi vã mồ hôi.

Tôi thật giống như đứa con gái hư và độc ác, thế nhưng ác độc là một việc thật đáng xấu hổ, bởi vì mỗi người bình thường đều gương cao tấm biển hiệu hiền lành, lương thiện của mình lên. Những tấm biển hiệu của họ khiến tôi có cảm giác cả thế giới này chỉ có mình tôi là độc ác! Nếu không làm sao mà tôi lại có thể suy nghĩ hi vọng Đoạn Tiểu Ngữ chết hoặc bị huỷ hoại dung nhan được chứ.

Sau này tôi mới biết, sự hiền lành, lương thiện và tấm biển hiệu hiền lành, lương thiện mà mọi người vẫn tự gương cao là hai việc hoàn toàn khác nhau. Suy nghĩ độc ác và hành động độc ác cũng không thể quy kết vào làm một được.

12. Chương 12

Kết thúc đợt thi giữa học kì, trước yêu cầu của tất cả mọi người, lớp tôi tổ chức một cuộc dã ngoại ở bờ sông. Chúng tôi được tự do nhập nhóm.

Sau khi cô giáo tuyên bố việc tự do lập nhóm, mọi người bắt đầu bàn bạc rất rôm rả. Tôi không hề quay đầu lại. Tôi mong chờ Hứa Lật Dương sẽ chủ động mở miệng nói trước: “Thủy Tha Tha, mấy người chúng mình một nhóm nhé!”

Nhưng chưa đợi đến lúc Hứa Lật Dương bàn bạc lập nhóm với tôi thì Đoạn Tiểu Ngữ, ngồi cách đó hai dãy bàn đã nói vọng sang chỗ chúng tôi: “Này, mấy cậu đừng bỏ quên tớ đấy nhé.” Mặt cô ta rạng rỡ, hớn hở trông thấy. Tôi lén lườm cô ta một cái. Rõ thật là đơng đưa.

Một lát sau, Đoạn Tiểu Ngữ rời khỏi chỗ ngồi, đi về phía chúng tôi. Tôi không ngoảnh mặt lại nhưng nghe rất rõ giọng nói của cô ta. Với giọng vô cùng phấn khích, cô ta phân công những ai phụ trách mang cái gì. Tôi nghe thấy cô ta nói với Hứa Lật Dương: “Cậu sáng sủa, sạch sẽ nên không cần khuôn vác chỗ đồ này, cậu chỉ cần mang nhiều đồ ăn một chút là được rồi.”

Đoạn Tiểu Ngừ vừa nói dứt lời, một cậu con trai ngồi phía sau liền cất tiếng nói: “Đoạn Tiểu Ngừ, có phải cậu để ý Hứa Lật Dương không? Sao lần nào cậu ta cũng được cậu ưu tiên vậy, bị ”sắc đẹp” của cậu ta mê hoặc rồi sao?”

Cậu con trai này vừa pha trò vừa nói. Vừa dứt lời thì một tràng cười rộn lên. Đoạn Tiểu Ngừ quay ra mắng bọn họ: “Các cậu muốn chết phải không?”, rồi lại nhẹ nhàng đâm lưng cậu đó.

Tôi nghe thấy tiếng cười của Hứa Lật Dương và bỗng thấy lạnh hết cả sống lưng, thất vọng tràn trề. Tôi cảm thấy cô đơn, bị bỏ rơi.

Không biết là bao lâu sau, Hứa Lật Dương bỗng đập vào vai tôi, nói: “Thuỷ Tha Tha, cậu cũng tham gia cùng bọn tớ đi!”

Tôi thấy vô cùng cảm kích, gật gật đầu với cậu ta.

Lúc đó tôi nhìn thấy một sự dịu dàng trong mắt của Hứa Lật Dương, nhưng lại không để ý đến ánh mắt đầy thù hận của Đoạn Tiểu Ngừ.

Sáng sớm ngày hôm sau, mấy người chúng tôi vây quanh Đoạn Tiểu Ngừ để kiểm đồ. Sau khi kiểm xong đồ đạc mang đi dã ngoại, tôi quay lại chỗ ngồi của mình nghỉ ngơi.

Lúc cô giáo phát thông báo tập hợp để bắt đầu xuất phát, ngay lập tức, chúng tôi nhộn nhịp cùng nhau xuống tầng.

Lúc ra đến cửa lớp, bỗng nhiên Đoạn Tiểu Ngừ kêu lên thất thanh: “Thuỷ Tha Tha, sao quần của cậu dính đầy máu thế?”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi.

Tôi dùng tay sờ vào đằng sau mông, lúc tôi giơ tay ra trước mặt để nhìn, mặt tôi đỏ bừng lên, chỉ muốn có một cái lỗ để chui xuống ngay lập tức.

Sao lại có thể bị hành kinh đúng vào lúc này được nhỉ? Trời ơi, thật xấu hổ quá! Quần bị dính bẩn kiểu này có lẽ là việc khủng khiếp nhất đối với những nữ sinh trạc tuổi tôi lúc bấy giờ.

Tôi dùng cặp sách che phía sau, vội vàng nói: “Tớ không đi dã ngoại nữa đâu, các cậu đi đi!”

Lúc này, tôi thậm chí không đủ dũng cảm liếc nhìn sang phía Hứa Lật Dương. Tại sao tôi toàn gặp những chuyện không hay trước mặt cậu ấy vậy nhỉ? Tôi quay về chỗ của mình, nhìn bạn bè đều đã đi ra hết. Lớp học lại trở nên vô cùng yên tĩnh. Lúc này tôi mới đi về phía nhà vệ sinh ở góc cuối hành lang.

Lúc tôi phát hiện ra cái thứ chất lỏng màu đỏ đó không phải chảy ra từ trong người tôi mà chỉ là dính trên quần thôi, tôi hoang mang không hiểu rút cuộc đã có chuyện gì.

Đoạn Tiểu Ngừ đã đổ tương cà chua lên trên ghế của tôi, mà ghế trong lớp học lại có màu đỏ sậm nên không dễ nhận ra.

Tôi không bao giờ có thể nghĩ rằng chỉ vì muốn ngăn tôi cùng nhóm với Hứa Lật Dương, cô ta lại có thể đối xử với tôi như thế.

Tôi cố gắng nén tiếng khóc vỡ oà, vội vàng ra khỏi trường.

Dọc con đường dài, tôi không hề dừng bước, không hề quay đầu lại, không ngừng thất vọng. Cuối cùng, lại một lần nữa tôi để bản thân mình rơi vào cảm giác vô cùng tuyệt vọng.

Hứa Lật Dương thích Đoạn Tiểu Ngừ. Đoạn Tiểu Ngừ cũng thích Hứa Lật Dương.

Còn tôi chỉ là một kẻ cô đơn yêu đơn phương. Quá thất bại. Tôi đã không biết phải đấu tranh giành một thằng con trai với một đứa con gái như thế nào. Trong tay không một tác sắt, chỉ có ngồi đấy chờ đợi, quan sát. Không giống như bây giờ, tôi đã hiểu cách tốt nhất để chiến thắng được đối thủ của mình là phải nữ tính hơn đối thủ. Mọi thứ mình làm đều phải nữ tính hơn.

Tôi là một người thừa. Đáng nhẽ tôi chỉ nên làm một khán giả. Còn khi tôi đã không thể làm một khán giả thì sự lựa chọn duy nhất của tôi chỉ là bỏ trốn, cũng giống như giây phút tôi cầm chiếc cặp che phía sau

lưng, bỏ đi trong tiếng cười của mọi người, chỉ có một mình cô đơn ở lại.

13. Chương 13

Thật bất ngờ, khi vừa về đến cổng khu nhà mình ở thì tôi gặp Hứa Lật Dương đang đứng trước cửa một siêu thị ở phía ngoài khu nhà, không biết đang làm gì.

Tôi chỉ vừa nhận ra cậu ta trong giây lát, còn cậu ta thì hình như đã nhìn thấy tôi từ xa. Bốn mắt chúng tôi gặp nhau, tôi nghĩ là ánh mắt của tôi lúc đó đầy oán trách, hờn giận.

Tôi muốn lườm cậu ta một cái, tôi muốn trừng mắt lên nhìn cậu ta cho bỏ tức nhưng cuối cùng tôi chỉ đứng đần mặt ra đấy mà nhìn, ánh mắt có ba phần oán trách, ba phần tủi hờn và bốn phần dụi dằng.

Cậu ấy nhất định hiểu được ánh mắt của tôi. Chúng tôi cứ nhìn nhìn như thế khoảng nửa phút, sau đó cậu ấy đã cất tiếng gọi tên tôi.

“Thuỷ Tha Tha!”

“Ừ?”

“Cậu không sao chứ?”

“Có chuyện gì đâu.”

Thực ra tôi muốn giải thích qua về chuyện vết bầm ở trên quần nhưng lại thấy thật khó nói.

Cả hai rơi vào im lặng.

Tôi lên tiếng hỏi trước.

“Không phải là cậu đi dã ngoại rồi sao? Tại sao lại đứng ở đây?”

Cậu ấy không đáp.

Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt kinh ngạc. Cậu ta cúi đầu, bước đi chầm chậm, mắt nhìn chằm chằm vào mũi bàn chân của mình. Tôi cũng không gạn hỏi tiếp. Hai người chúng tôi cứ như thế bước đi song song.

Bỗng nhiên cậu ấy thốt lên: “Tớ không muốn đi chơi cùng bọn họ, tớ muốn chơi cùng cậu.”

Mặt tôi đỏ bừng lên, thẹn thùng không nói lên lời. Cậu ta nhìn tôi, rồi cười tủm tỉm, vừa cười vừa nói: “Mặt cậu đỏ rồi kia!”

Tôi dám nhẹ vào lưng cậu ấy. Cậu ấy cười, nụ cười rạng rỡ vô cùng.

Tôi cùng cười, hai chúng tôi như hai kẻ ngốc nghếch vừa đi vừa cười. Đến cầu thang nhà, tôi chạy lên phòng thay một chiếc quần khác rồi chạy ừ xuống.

Ngày hôm đó, cuối cùng chúng tôi không đi dã ngoại mà ra Đông Hồ chơi.

Trường chúng tôi cách Đông Hồ không xa lắm. Bên bờ hồ, gió thổi mát rượi. Trên trời có dấu tích của một đàn chim vừa mới bay qua. Hai người trẻ tuổi, non nớt ngồi bên bờ hồ suốt cả buổi, khoảng cách chừng nửa thước. Tôi rất muốn nắm tay cậu ấy nhưng không dám. Cái cảm giác hồi hộp khi lần đầu tiên được ngồi cạnh Hứa Lật Dương ngày hôm đó cỡ lẽ suốt cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ quên.

Ngày hôm đó, chúng tôi đã nói những gì, tôi không còn nhớ nữa rồi. Chắc chỉ toàn là những câu chuyện xung quanh trường lớp, bạn bè. Tôi thực sự không còn nhớ nổi nữa nhưng nhật kí của tôi ghi rất rõ.

Người có nhiều tâm sự mới hay viết nhật kí.

Từ ngày bắt đầu quen với Hứa Lật Dương, tôi đã chuẩn bị hai quyển nhật kí. Một quyển là để ngày ngày nộp cho cô giáo kiểm tra, Cô giáo chủ nhiệm yêu cầu chúng tôi viết nhật kí để luyện cách viết văn, thế là

tôi đem tất cả những ý chí, ước mơ viết vào trong quyển nhật kí đó. Còn một quyển khác, có khoá, là thuộc về cá nhân tôi, ghi chép lại từng cảm xúc của những rung động đầu đời con gái.

Trong nhật kí, những tên người đều được dùng các chữ cái thay thế. Ví dụ như Hứa Lật Dương sẽ được thay thế bằng chữ S. Đoạn Tiểu Ngữ được thay bằng chữ C. Khi đó tôi dùng tất cả hai mươi sáu chữ cái để có thể thay thế được hết tất cả những người có trong câu chuyện và trong tâm sự của tôi. Sau này tôi mới biết rằng, nếu như cứ tiếp tục viết tiếp, thì những con người xuất hiện trong cuộc đời chúng ta, làm sao mà có thể chỉ dùng có hai mươi sáu chữ cái cơ chứ.

Chúng tôi trò chuyện với nhau một hồi thì quả thực là chẳng còn chuyện gì để nói với nhau nữa. Tôi nói một câu mà đến tận bây giờ nhớ lại vẫn thấy toát mồ hôi. Tôi nói: “Thế cậu thích cây gì? Cậu thấy cái cây kia thế nào?” Tôi vừa nói vừa chỉ vào một cái cây ở bên hồ.

Cậu ấy vô cùng ngạc nhiên nhìn tôi, vẻ mặt có đôi chút khó xử.

Có cách nào khác cơ chứ? Tôi thề là tôi không cố ý làm cho bản thân mình trở nên nhạt nhẽo và vô vị đến thế. Bởi vì tôi quá hồi hộp, lại thêm chút phấn khích nên tôi không còn biết mình cần phải nói gì nữa.

Có điều bây giờ tôi đã biết: khi bạn và một người bạn trai hẹn hò, đột nhiên các bạn hết chuyện để nói, nếu như bạn thích hai người đều không nói gì, càng không cần đến mức phải tìm một chủ đề vô vị thì bạn chỉ cần cười và nhìn người ấy, để cho người ta nhận biết được cảm xúc của bạn là được. Đối với một người con gái đã trưởng thành, chỉ cần ánh mắt thôi là đủ biểu lộ tất cả.

Nếu như bạn không thích người con trai này, thì lúc đó bạn chỉ cần dần mặt ra, nhân lúc chưa có chuyện gì để nói, xem đồng hồ, tỏ ý cho anh ta biết bạn sắp có việc phải về.

Đó đều là những kinh nghiệm của thời bây giờ. Còn năm đó tôi chẳng biết gì, trong sáng như một tờ giấy trắng.

Sau đó, cậu ấy vẫn trả lời cậu hỏi của tôi, cậu ấy nói thích cây phong vì lá của nó rất đẹp.

Tôi thầm ghi nhớ điều đó ở trong lòng.

Hứa Lật Dương gợi ý đi chèo thuyền. Tôi tán thành ngay đề nghị này và thế là chúng tôi có một cuộc du ngoạn bằng thuyền ngay sau đó. Lúc lên thuyền, tôi chợt nghĩ ngay đến câu chuyện của Hứa Tiên và Bạch Nương Tử. Tôi bật cười, lộ rõ vẻ sung sướng. Hứa Lật Dương hỏi tôi vì sao cười nhưng tôi không nói.

Lúc lên thuyền, Hứa Lật Dương có đưa tay ra đỡ tôi lên. Bàn tay cậu ấy ướt ướt mà ấm áp. Tim tôi bỗng đập nhanh, mười đầu ngón tay như thông với tim, dường như cái nắm tay đã bóp nghẹn cả trái tim tôi.

.....

Rất nhiều năm sau, có một lần xem một video clip tự làm trên mạng tôi đã nghĩ đến cảnh tượng của buổi hẹn hò đầu tiên tại Đông Hồ. Trong video clip đó, có một anh chàng nhẹ nhàng dùng tiếng Vũ Hán hát: Nước Đông Hồ xanh ngắt, tình yêu của đôi ta mới bắt đầu, anh là trái tim em, em là tâm hồn anh, chúng mình thuộc về nhau.

Sau này chia tay, khi xem lại video clip này, tôi đã không cầm được nước mắt.

Thời gian thật vô tình. Nó đã làm thay đổi chúng ta, làm thay đổi tình yêu. Tất cả chúng ta đều bị thời gian đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Chúng tôi chèo một vòng quanh hồ. Khi thuyền đến gần bến Linh Bá, bỗng nhiên tôi nhìn thấy một bóng đen rơi xuống hồ.

“Hình như vừa có người rơi xuống nước!” Tôi đưa tay chỉ cho Hứa Lật Dương hướng bóng đen đang vùng vẫy.

Trên bờ có ba, bốn đứa trẻ khoảng tám, chín tuổi đang nằm bò toài ra. Khi tôi nhìn thấy rõ những đứa trẻ này đang giơ một cành cây xuống dưới nước và hét lớn “Nắm lấy nó!”, tôi quả quyết rằng đúng là vừa có người vừa rơi xuống nước.

Tôi vẫn chưa kịp hỏi Hứa Lật Dương xem phải làm thế nào thì đã thấy chiếc thuyền chao đảo mạnh, rồi bùm một tiếng, Hứa Lật Dương đã nhảy xuống nước bơi về phía đứa trẻ.

Tôi không biết Hứa Lật Dương có biết bơi hay không, bơi có giỏi không. Lúc nhìn thấy cậu ấy nhảy xuống nước tôi vô cùng sợ hãi, thậm chí còn muốn gọi cậu ấy mau lên thuyền thôi. Đúng thế, tôi đúng là ích kỉ.

Giữa tình yêu và chính nghĩa, suy nghĩ của một cô bé mười sáu tuổi như tôi hoàn toàn nghiêng về việc bảo vệ sự an toàn của tình yêu.

Cho đến tận khi thấy Hứa Lật Dương bơi rất nhanh, rất nhanh, tôi mới cầm mái chèo, chèo cho thuyền tiến lại gần phía cậu ấy.

Chúng tôi đã cứu được cậu bé chín tuổi đó, lúc được Hứa Lật Dương đưa lên bờ, cậu bé vẫn còn khá tỉnh táo, vẫn có thể nói được số điện thoại nhà. Lúc chúng tôi đưa cậu bé đến bệnh viện thì bố mẹ cậu bé cũng vừa đến. Cả hai vô cùng biết ơn chúng tôi, chỉ thiếu nước quỳ xuống hậu tạ.

Bố cậu bé hỏi tên và trường chúng tôi nhưng Hứa Lật Dương không nói, chỉ nhắc đi nhắc lại: “Không có gì ạ! Chỉ là việc nhỏ thôi mà.”

Tôi cũng giả hòa theo cậu ta: “Chú ơi, đúng là không có gì to tát đâu ạ, chỉ là một việc rất nhỏ thôi ạ.” Còn thực tế trong thâm tâm, tôi vẫn rất muốn cho Hứa Lật Dương có được một danh hiệu “Dũng cảm cứu người” thật vinh quang. Nhưng tôi lại không nghĩ được là nếu như nhà trường và mẹ biết rằng chúng tôi dũng cảm cứu người trong lúc hẹn hò với nhau sẽ có phản ứng thế nào. Mà cũng thôi, thêm một chút vinh quanh hào và chút vui vẻ hư vinh không bằng bớt một chút phiền phức thực tế. Một cái danh hiệu “Dũng cảm cứu người” vinh quang so với việc lộ chuyện yêu sớm, rõ ràng là việc thứ hai gắn liền với lợi ích cá nhân hơn.

Sau khi tôi và Hứa Lật Dương “chuồn khỏi bệnh viện, tôi hỏi cậu ta vì sao không để cho cha mẹ cậu bé biểu dương. Cậu ấy nói: “Thế thì ngại lắm! Hơn nữa, đúng là cũng chẳng có gì to tát cả thật.” Lúc nói câu đó, mặt cậu ta đỏ bừng. Tôi thầm cảm kích trong lòng. Một người thật trong sáng và chân chất! Chỉ có điều là đã rơi vào tay mình!

Nhật kí ngày hôm đó, tôi viết rất dài, từng lời chúng tôi nói với nhau tôi đều ghi hết lại. Sau khi viết xong, tôi tự phục bản thân sao trí nhớ của mình lại có thể tuyệt vời đến thế.

14. Chương 14

Sáng sớm hôm sau, tôi đến trường cùng cảm giác ngọt ngào của ngày hôm qua, vừa bước vào lớp ánh mắt tôi hướng ngay về phía chỗ ngồi của Hứa Lật Dương. Chỗ ngồi vẫn trống, trên ghế của cậu ấy chẳng có gì.

Hứa Lật Dương vẫn chưa đến lớp để tự ôn bài vào buổi sáng. Tôi cảm thấy hơi hụt hẫng, lưng thưng đến chỗ của mình, lấy sách ngữ văn ra, chuẩn bị tự ôn bài.

Thế nhưng cho đến tận lúc cô giáo bước vào lớp, Hứa Lật Dương vẫn chưa đến. Tôi thầm nghĩ trong bụng: Toi rồi, Hứa Lật Dương nhất định là đi muộn rồi. Tôi lo lúc cậu ấy đến sẽ bị cô giáo dạy văn, vốn nghiêm khắc nổi tiếng, mắng cho một trận hoặc là bắt cậu ấy đứng phạt bên ngoài cửa, không cho vào lớp. Nếu như thế thì thật là tổn thương đến lòng tự trọng của cậu ấy.

Tôi không thể tập trung đọc sách, nhìn mãi mà không lọt được chữ nào vào đầu, cho đến khi cô giáo gõ gõ bàn tôi và nói: “Thuý Tha Tha, em cầm sách ngược rồi.” Tôi vội quay ngược cuốn sách lại, nhưng vẫn chẳng nhét được chữ nào vào đầu.

Chốc chốc lại nhìn đồng hồ.

Giờ tự học buổi sáng sắp hết quá nửa thời gian mà Hứa Lật Dương vẫn chưa đến lớp. Tôi muốn chạy ra khỏi lớp, tìm cái bộ điện thoại để gọi điện cho Hứa Lật Dương. Tại sao cậu ấy vẫn chưa đến lớp nhỉ? Có

phải là cậu ấy bị ốm rồi không? Nếu như không ốm, tại sao cậu ấy vẫn chưa đến lớp chứ? Lẽ nào trên đường đã xảy ra chuyện gì? Nổ lốp xe? Hay là... tai nạn?

Vừa nghĩ đến khả năng Hứa Lật Dương có thể bị tai nạn trên đường, tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi và lo lắng

Trong đầu tôi dường như có một người nào đó đang cất tiếng nói: Chắc là không đâu, cậu ấy không sao đâu, chắc cùng lắm là chỉ bị ốm, bây giờ vẫn chưa ra khỏi nhà, đang nằm trên giường ngủ, không có chuyện gì xảy ra trên đường đâu.

Nhưng ngay lúc đó lại có tiếng nói khác cất lên: Nếu như cậu ấy bị bệnh thì phải gọi điện cho một bạn nào đó nhờ xin nghỉ chứ? Nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chẳng có bạn nào nói gì với cô giáo cả, hơn nữa cậu ấy chưa bao giờ đi học muộn, nhất định là trên đường đã xảy ra chuyện gì rồi.

Hai người trong tôi, một kẻ thì hù dọa, một người thì an ủi. Chúng tranh đấu với nhau, giằng vò tôi. Tâm trạng tôi vô cùng bất an, chẳng biết nên nghĩ theo chiều hướng nào nữa.

Cho đến gần lúc hết giờ, Hứa Lật Dương cuối cùng cũng xuất hiện ở cửa lớp. Tôi nhận thấy ánh mắt đầu tiên của cậu ấy đang dò tìm bóng dáng tôi. Khi ánh mắt của chúng tôi bắt gặp nhau, tôi cảm thấy một thứ mà từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ có. Đó là sự hiểu ngầm.

Hoá ra sự hiểu ngầm đúng là một cảm giác vô cùng ấm áp và gần gũi. Hai ánh mắt gặp nhau giống như ngọn lửa giữa hai trái tim đang cùng được đốt cháy.

Cậu ấy biết tôi đang lo lắng, còn tôi cũng hiểu được ý muốn xin lỗi cùng với sự dịu dàng của cậu ấy dành cho tôi.

Tan học, Hứa Lật Dương đi qua chỗ tôi, đưa cho tôi một quyển sách tiếng Anh đã được cuộn tròn thành hình ống.

Tôi đón lấy cuốn sách, mở ra, bên trong là một bông hoa màu phấn hồng. Những cánh hoa màu hồng đã hơi thâm lại, trông có vẻ như vì thiếu khí.

Hứa Lật Dương vẻ mặt hơi buồn rầu nói với tôi: “Tớ làm nó hơi thâm rồi. Đáng nhẽ không nên để ở trong cặp sách lâu như thế.” Tôi ngạc nhiên hỏi: “Sao tự nhiên lại tặng mình hoa?”

“Sáng nay đi học, lúc đi ngang qua bồn hoa trồng trước cửa khu nhà bỗng nhiên phát hiện ra có một bông hoa cực đẹp. Thực sự là rất đẹp, chứ không giống bây giờ đâu. Lúc đó không biết tại sao tớ rất muốn ngắt bông hoa đó để đem tặng cậu, nhưng trước bồn hoa có rất nhiều ông bà già đang tập thể dục buổi sáng. Trong số họ, có rất nhiều người biết tớ nên tớ ngại không dám hái hoa trước mặt họ, sợ họ sẽ mắng tớ. Thế nên tớ đành phải đi quanh quẩn bên bồn hoa, đợi đến khi họ tập xong mới hái bông hoa đó, cuộn trong sách, chạy một mạch đến trường. Trong giờ tớ không dám bỏ hoa ra, sợ các bạn nhìn thấy lại cười nhạo, kết quả là đã làm cho bông hoa rất đẹp trở thành thế này đây! Tiếc quá!” Hứa Lật Dương mân mê những cánh hoa bị thâm, buồn rầu kể cho tôi nghe về nguyên nhân cậu ấy đi muộn sáng nay.

Tôi cầm bông hoa hồng lên nói nhỏ “Ngốc quá!”. Sau đó nhẹ nhàng đặt bông hoa vào trong cuốn nhật kí mà tôi vẫn mang theo mình.

Trong trang nhật kí đó, những gì tôi viết liên quan đến tuổi thanh xuân, liên quan đến hoa, liên quan đến mối tình đầu ngây thơ đều nhuộm sắc hồng, màu của hoa hồng.

15. Chương 15

Mối tình của chúng tôi bắt đầu như thế ấy.

Thực ra, tình yêu đẹp nhất là lúc mới bắt đầu, khi mà hai người đều phải dò đoán cảm xúc của nhau. Khi mối tình đơn phương trở thành mối tình song phương, tình yêu từng bước đến triển, cũng là từng bước dẫn đến sự diệt vong, dẫn đến sự phản bội và chán ghét.

Bất cứ sự vật nào cũng có ngày tận thế, chẳng lẽ bạn lại hy vọng rằng tình yêu có thể là một ngoại lệ sao?

Chúng tôi có thể gọi là bắt đầu yêu nhau. Một tình yêu sớm. Năm đó với lứa tuổi của chúng tôi, rõ ràng là một tình yêu quá sớm.

Trong lớp, chúng tôi vẫn rất ít khi nói chuyện với nhau. Đợi đến lúc hết giờ, hai chúng tôi sẽ cố tình làm một việc gì đó chần chừ kéo dài thời gian, đợi khi các bạn ra về gần hết, hai đứa mới đứa trước đứa sau rời khỏi lớp, ra khỏi cổng trường, đi vào một con đường nhỏ hẹp và yên tĩnh.

Chúng tôi vẫn nói với nhau rất ít. Tôi rụt rè và trầm lặng, lại còn hay xấu hổ. Còn cậu ấy cũng là một người con trai ít nói. Hai người chúng tôi cứ thế im lặng đi bên nhau. Khi đi ngang qua hàng điện tử, đúng lúc có mấy cậu con trai cùng lớp đi từ bên trong ra, nhìn thấy hai chúng tôi liền lập tức kêu toáng lên: “Gi thế này, Hứa Lật Dương, hai người?”

Bọn họ vừa đi vừa cười lớn. Tôi ngượng đến nỗi không nói nổi câu nào. Còn Hứa Lật Dương vội vàng quay sang quát bọn chúng: “Chúng mày đừng có mà ăn nói lung tung đấy nhé, buổi chiều đi học để xem tao xử lí bọn mày thế nào.”

Mặc dù rất ngượng nhưng trong lòng tôi rất vui, câu nói đó giống như một minh chứng về việc tình yêu của chúng tôi đã được người khác thừa nhận.

Ở thời phổ thông, nếu như một người con trai và một người con gái thường xuyên ra vào cổng trường cùng nhau thì có khả năng bọn họ có vấn đề với nhau.

Khi lớn lên, nếu như một người đàn ông và một người phụ nữ thường xuyên ra vào nhà nghỉ cùng nhau thì có khả năng bọn họ có vấn đề với nhau.

Căn cứ để phán đoán về mối quan hệ của một nam, một nữ cứ thế tăng tiến theo mức độ thời gian.

Một hôm trong giờ học ngữ văn, Hứa Lật Dương bỗng nhiên dùng tay gí nhẹ vào lưng tôi. Lúc ngón tay trở của cậu ấy gí vào lưng tôi, tôi có cảm giác như có luồng điện vừa chạy qua người.

“Cho mình mượn cuốn từ điển, mình muốn tra một từ.” Hứa Lật Dương nói dịu dàng.

Tôi quay người lại, đưa quyển từ điển cho cậu ấy.

Đợi đến lúc cậu ấy trả lại cuốn từ điển, tôi mở ra xem, quả nhiên bên trong thấy kẹp một mảnh giấy có ghi dòng chữ: Tan học mình đợi mình, trời sắp mưa rồi, mình không mang ô”.

Thế là hôm đó sau khi tan học tôi đã có được một cơ hội mong đợi từ lâu. Đó là được cùng Hứa Lật Dương che chung một chiếc ô, đi trên con đường có hoa thơm. Một cảnh tượng vô cùng lãng mạn.

Tôi vẫn còn nhớ, chiếc ô ngày hôm đó có in hình hoa màu hồng nhạt. Hứa Lật Dương cao hơn tôi rất nhiều. Chúng tôi đi cùng nhau, cậu ấy luôn phải hướng chiếc ô nghiêng về phía tôi. Tôi nhìn thấy nước mưa từ ô rỏ xuống phía bên kia và rơi xuống người cậu ấy.

Lúc đó, tôi thấy trong người cứ thấp thỏm không yên, vội nép sát vào người cậu ấy. Lúc này Hứa Lật Dương mới dùng cánh tay còn lại đặt lên vai tôi.

Giây phút đó chúng tôi tựa vào nhau thật sát, sát đến nỗi tôi có thể ngửi thấy mùi thơm của dầu gội đầu trên tóc cậu ấy, sát đến nỗi tôi có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim cậu ấy, sát đến nỗi tim của tôi đập nhanh tới mức tôi muốn ngất.

Chúng tôi cứ thế nhẹ nhàng ôm lấy nhau, dựa sát vào nhau đi trong mưa. Đó là lần đầu tiên tôi và Hứa Lật Dương dựa sát vào nhau đến vậy, lần đầu tiên tôi cảm nhận hơi ấm của cậu ấy, Chúng tôi im lặng và chìm đắm trong niềm hạnh phúc đó.

Lúc đó không ai nghĩ được rằng có một chuyện tày trời sắp xảy ra.

Ở một chỗ rẽ, chúng tôi đã gặp cô giáo chủ nhiệm lớp chúng tôi - cô Vu. Cô Vu cầm ô đi về phía chúng tôi. Chúng tôi vừa rẽ thì gặp ngay cô Vu!

Tôi đứng dần người ra, vội vàng tránh khỏi vòng tay của Hứa Lật Dương, còn Hứa Lật Dương cũng ngay lập tức bỏ tay ra khỏi vai tôi.

Thế nhưng mọi việc đã quá muộn. Ánh mắt ngạc nhiên pha lẫn tức giận của cô Vu làm tôi thấy vô cùng run sợ, tôi chỉ chực khóc. Tôi không thể nào nghĩ ra được sự việc sẽ xảy đến như thế này.

Cuối cùng, điều làm tôi không thể tưởng tượng được là cô Vu nhìn chúng tôi lúc đó, tuy ánh mắt chứa đầy ngạc nhiên và thất vọng nhưng cô lại không hề nói một lời nào, cứ thế bước tiếp, cứ như thể là chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Tôi sợ đến nỗi mãi sau đó vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh. Đến khi tôi bình tĩnh lại thì cô Vu đã đi khuất, không còn nhìn thấy bóng dáng cô đâu nữa.

Tôi hỏi Hứa Lật Dương giọng vô cùng lo sợ: “Chúng mình làm thế nào bây giờ? Thế là chính ta tiêu rồi. Tại sao cô Vu lại không mắng mỗ gì chúng ta nhỉ?”

Hứa Lật Dương ỉu xiu đáp: “Mình cũng không biết nữa.”

Suốt cả đến hôm đó, tôi rất lo lắng.

Tôi sợ cô Vu sẽ đi kể với các thầy cô giáo khác. Tôi biết là ở dưới văn phòng, các thầy cô giáo thường hay bàn luận với nhau về chuyện của học sinh. Có lúc thậm chí còn mang chuyện yêu đương nam nữ của học sinh ra làm trò giải trí, nhận xét lung tung.

Chắc chắn họ sẽ nói: Sao Thuỷ Tha Tha và Hứa Lật Dương lại thích nhau nhỉ? Thật không thể nào tưởng tượng nổi. Tôi sợ cô Vu sẽ bắt chúng tôi làm kiểm điểm, đọc trước lớp, thậm chí trước toàn trường. Trong bản kiểm điểm viết rằng: Em nhận thức được việc em và bạn Hứa Lật Dương yêu nhau vào lứa tuổi này là không đúng, sẽ ảnh hưởng không tốt đến việc học tập của em và bạn ấy, làm xấu đi hình ảnh của lớp, của trường...

Đó là lần đầu tiên tôi biết Tình yêu là một việc không hề đơn giản. Những người không có liên quan với tình yêu của chúng ta mới thực sự là những yếu tố làm cho chúng ta cảm thấy tình yêu là khổ đau. Còn với tình yêu sớm của những đứa học trò thì giống hệt những con kiến nhỏ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người khác chà đạp hoặc thậm chí giẫm chết vì quá yếu đuối.

Thực ra từ trước đến nay tôi vẫn thấy cô Vu là một cô giáo rất tốt. Tuy khi lên lớp cô có hơi hà khắc, một bài luận cô thường giảng đi giảng lại đến thuộc lòng (chúng tôi hay nói cô đang giải phẫu bài luận), nhưng cô rất hoà nhã với học sinh; so với những thầy cô khác thường xuyên dọa nạt học sinh thì cô Vu là người luôn nhẹ nhàng. Có lúc bài tập về nhà cô giao nhiều quá, học sinh ở dưới kêu la, đập bàn đập ghế không chịu làm, cô liền ngâm ngùi bỏ bớt. Có lúc cô giảng bài rất chán, đặc biệt là những tiết văn nghị luận, cả lớp đều bỏ ra bàn nằm ngủ hoặc đọc trộm truyện, xem trộm báo dưới gầm bàn. Chỉ có tôi quá phấn khích vì tối hôm trước cãi thắng mẹ hoặc nhận được giấy nhắn của Hứa Lật Dương nên vẫn nghiêm chỉnh ngồi nghe giảng. Cô luôn hướng về phía tôi với ánh mắt cảm kích, say sưa giảng bài như thể cho mình tôi nghe vậy.

Về lý mà nói người như cô Vu có lẽ sẽ không kể chuyện chúng tôi ôm nhau đi ngoài đường với bố mẹ chúng tôi.

Về lý mà nói thầy cô giáo không nên có những biện pháp quá mạnh với những đối tượng học sinh yêu sớm. Phản tác dụng!

Về lý mà nói...

Đêm đó tôi luôn lăm nhăm với mình những điều đó.

Trời sáng, tôi lại đeo ba lô đi học.

Vừa bước vào lớp, đập ngay vào mắt tôi là sơ đồ lớp với tên từng người cụ thể đã được kẻ sẵn trên bảng. Cô Vu đang chỉ đạo mọi người ngồi vào vị trí mới đã được sắp xếp.

Chỗ ngồi của tôi bị chuyển lên hàng đầu tiên. Hứa Lật Dương vẫn ngồi ở hàng cuối cùng, Châu Hảo ngồi phía trước cậu ấy. Đoạn Tiểu Ngữ chuyển từ hàng thứ ba lên hàng đầu, cạnh dãy với tôi, chỉ cách tôi một lối đi.

Tôi cứ chắc mẩm rằng chắc cô Vu sẽ hẹn tôi ra để nói chuyện, thậm chí sẽ bảo tôi mời phụ huynh đến, sẽ nghiêm khắc nói với tôi rằng em không thể làm như thế, em là hi vọng của các thầy cô giáo, tại sao em có thể làm một việc không có chút lý trí nào như vậy nhỉ? Em nhất định không được thân thiết với Hứa Lật Dương nữa...

Tôi đã chuẩn bị hết các dự tính, chuẩn bị sẵn tinh thần để chịu đựng những cơn bão tố đó. Thế nhưng, cả ngày hôm đó, cô Vu ngoài việc sắp xếp lại chỗ ngồi, không hề gọi tôi ra nói chuyện riêng.

Tôi không dám tiếp tục nói chuyện với Hứa Lật Dương, lúc chuyển chỗ ngồi, đến quay xuống nhìn Hứa Lật Dương một cái tôi cũng không dám.

Ngày hôm sau cô Vu vẫn không gọi tôi.

Ngày hôm sau nữa...

Một tuần...

Cứ như thể là chưa hề có chuyện gì xảy ra, cô Vu không hề nhắc nửa chữ về sự việc ngày hôm đó.

Chỉ có tôi, trong cả tuần đó không dám nói chuyện với Hứa Lật Dương. Đứng ngồi không yên. Vô cùng lo sợ.

Hứa Lật Dương cũng không dám chủ động bắt chuyện với tôi.

Tờ giấy viết sẵn chỉ để chờ đưa cho Hứa Lật Dương bị tôi nắm tay cho đến khi nhàu nát mà vẫn chưa đủ can đảm đưa cho cậu ấy. Hơn nữa, tôi cũng chẳng có cơ hội nào để đưa. Hết giờ, Hứa Lật Dương nhanh chóng thu xếp sách vở và đi về theo lối cửa sau.

Một tuần liền chúng tôi không nói chẳng với nhau, cũng không dám có bất cứ liên lạc nào. Quả thực, đó là những ngày tháng cô cùng đáng sợ.

Cứ như thể chúng tôi không phải là người yêu của nhau, mà là hai kẻ tội phạm, hai tên ăn trộm, làm những việc vô liêm sỉ, không chính trực vậy. Cô Vu không tìm chúng tôi đã là một ân huệ to lớn rồi, nếu như chúng tôi còn không biết tốt xấu cứ tiếp tục qua lại với nhau thì quả thực là chẳng còn tí liêm sỉ nào nữa.

Trong giờ học, tôi luôn mất tập trung.

Trong giờ nghỉ giải lao, tôi lúc nào cũng cảm thấy bất ổn. Khi tan học, tôi mong chờ.

Lúc về nhà tôi lại thấy nhớ nhung.

Bất giác nhớ lại chuyện về những tờ giấy nhắn của Hứa Lật Dương, tôi đưa tay ra lật quyển từ điển. Vô tình lật đến một trang, bỗng nhiên phát hiện chữ "Tớ" được bút chì khoanh tròn lại.

Tôi thử lật tiếp trang 17, trang 325, thì quả đúng là đã tìm thấy chữ "Yêu" và chữ "Cậu" đều được khoanh tròn lại. Nét bút chì mờ mờ như thật như ảo đã khoanh tròn lại tấm lòng của Hứa Lật Dương.

Trong lòng tôi bỗng nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp.

Sau cùng, chịu không nổi, tôi đã viết ra một mảnh giấy những dòng sau: Sau khi tan học, đợi mình ở lớp học nhé!

16. Chương 16

Mảnh giấy ấy tôi viết vào tiết thứ hai của buổi sáng hôm đó, nhưng cho đến tận buổi chiều ngày hôm sau lúc tan học tôi mới đưa nó cho Hứa Lật Dương.

Lý do rất đơn giản, tôi phải đợi một cơ hội không có chút sơ hở nào. Lúc tôi phát vở bài tập về nhà, tôi kẹp mảnh giấy đó vào vở Hứa Lật Dương. Chẳng có cách nào khác cả vì tôi từ bé đã là một người có thói quen lập kế hoạch chu đáo.

Lúc phát vở, tôi đi đến bên cạnh Hứa Lật Dương, nhẹ nhàng đặt vở cậu ấy xuống bàn, nói nhỏ: "Trong vở có tin nhắn của tớ."

Sợ cậu ấy không xem ngay lập tức, tôi còn cố tình dùng tay ấn mạnh lên quyển vở và vội vàng nhìn vào mắt cậu ấy. May quá đúng lúc đó, cậu ấy cũng ngược mắt lên nhìn tôi. Điện giật! Tôi tin chắc đó là cảm giác như bị điện giật chạy qua người, cả cơ thể tôi đang run lên, đầu óc như chóng váng và tim thì đập thình thịch.

Thế mới thấy thời kỳ đó trong sáng làm sao, chỉ cần có một ánh mắt thôi đã đủ làm cho con người ta thấy ngây ngất vì tình yêu. Ánh mắt của cậu ấy vẫn dịu dàng, nồng ấm như thế, ánh mắt tôi cũng vẫn đầy say mê và trong sáng. Đường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Cậu ấy giữ chặt cuốn vở trong tay, không mở ra ngay lúc đó nhưng tôi tin chắc rằng cậu ấy đã hiểu được ánh mắt và hành động của tôi nên tôi từ từ đi đến bàn khác, tiếp tục phát vở.

Những người biết yêu từ thời phổ thông thường đều có tố chất hoạt động bí mật.

Buổi chiều lúc tan học, Hứa Lật Dương không giống mấy ngày trước vội vàng vàng thu xếp để đi về mà cứ chần chừ ở lại. Đợi đến khi lớp học không còn người, tôi đóng cửa trước, cậu ấy đóng cửa sau.

Tôi đi đến bên cạnh Hứa Lật Dương, lên tiếng hỏi: "Mấy ngày gần đây cậu sao thế? Tại sao chẳng nói với tớ câu nào?"

Tôi nhìn chăm chăm vào Hứa Lật Dương còn cậu ấy không nhìn tôi cũng không nói gì cả. Tôi lại hỏi: "Có phải là cô Vu đã nói gì với cậu không?"

"Cô Vu bảo tớ không nên làm ảnh hưởng tới việc học tập của cậu." Hứa Lật Dương ngừng một lát rồi nói tiếp: "Tớ thấy cô Vu nói rất đúng."

Tôi cảm thấy lý do này thật là nực cười.

Lý do này quá là bình thường.

Nói cái gì chứ, việc tôi học tập chăm chỉ có cần cô dạy không?

Nếu như vì yêu sớm mà dẫn đến việc kết quả học tập xuống dốc thì chỉ có thể vì một lý do duy nhất, đó là do học sinh đó không thực sự được yêu, việc yêu đó không thuận lợi. Từ sáng tới tối chỉ nhớ nhưng, sâu muộn.

Những người khác liệu có biết điều đó không? Còn khi tình yêu là một sự hưởng thụ thì sẽ trở thành một động lực vô cùng hiệu quả.

Tôi lên giọng chất vấn: "Lẽ nào cậu cũng thấy rằng cậu đã ảnh hưởng đến kết quả học tập của mình sao?"

Hứa Lật Dương trả lời: "Có thể."

Tôi bỗng thấy lòng nhói đau. Hoá ra lý do chủ yếu cậu ấy không nói chuyện với tôi là vì cậu ấy không muốn quan tâm đến tôi nữa. Lý do của việc không muốn quan tâm đến tôi nữa chính là vì cậu ấy không yêu hoặc không đủ yêu tôi. Tất cả lý do khác chỉ là cái cớ mà thôi. Hoá ra cậu ấy không có sự quyết tâm cho tình yêu của chúng tôi. Hoá ra cậu ấy không hề yêu tôi.

Tôi thừa nhận tôi là một người vô cùng nhạy cảm, hay nghĩ ngợi. Và cứ thế càng nghĩ tôi càng cảm thấy vô cùng tủi thân, thậm chí còn cảm thấy vô cùng nhục nhã. Tôi yêu một người đến thế, vậy mà người đó lại dễ dàng bỏ rơi tôi.

Nước mắt tôi bỗng tuôn trào, Hứa Lật Dương nhìn thấy tôi khóc liền vội ôm lấy vai tôi, hỏi: "Thuý Tha, cậu sao thế?"

Đúng là không uống phí khả năng muốn khóc là khóc của tôi, nhìn thấy Hứa Lật Dương lo lắng tôi càng khóc thảm thiết. Tôi cứ lặng thinh, để cho nước mắt tuôn lũ chã.

Tôi trầm nghĩ, Hứa Lật Dương chắc đau lòng lắm. Nếu không khi ôm tôi sao cậu ấy lại dùng tay vỗ nhẹ vào lưng như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy?

Đột nhiên, cửa trước mở ra. Đoạn Tiểu Ngữ bước vào.

Cô ta lập tức sững người lại. Tôi đang ở trong vòng tay của Hứa Lật Dương. Sự thất vọng, hụt hẫng hiện rõ trên mặt cô ta.

Hứa Lật Dương ngay lúc đó cũng vội buông tôi ra.

Đoạn Tiểu Ngữ cười hỏi: “Các cậu vẫn chưa về à?”

Nụ cười của cô ta luôn thường trực, kể cả là trước mặt thầy cô giáo hay là trước mặt lũ con trai, con gái. Cũng chính bởi thế tôi luôn cảm thấy nụ cười đó là giả tạo. Cuộc đời này có nhiều việc đáng để vui, để lúc nào cũng cười hớn hở như thế sao? Từ sáng đến tối lúc nào cũng cười hết như bông hoa đào đã nở! Sau khi lấy từ ngăn bàn ra một quyển sách, Đoạn Tiểu Ngữ lại ra khỏi cửa. Lúc đi ra còn rất lịch sự, tế nhị khép chặt cửa lớp học lại như cũ.

Nghे tiếng bước chân của nó đã xa dần tôi mới lên tiếng hỏi Hứa Lật Dương: “Có phải bạn ấy thích cậu không?”

Hứa Lật Dương rất ngạc nhiên hỏi : “Sao cậu biết? Có một lần bạn ấy đưa cho tớ một mảnh giấy, hẹn tớ tan học đợi bạn ấy. Nhưng tớ đã không đợi mà đi về trước một mình. Sau đó, đám bạn cùng lớp cứ suốt ngày trêu là bạn ấy thích tớ.”

Tôi trầm ngâm một lúc, buồn vui lẫn lộn. Vui vì người Hứa Lật Dương yêu là tôi. Đoạn Tiểu Ngữ cũng chẳng là gì. Buồn vì Hứa Lật Dương sớm đã biết rằng Đoạn Tiểu Ngữ thích mình nhưng lại không hề nói với tôi. Nhìn từ góc độ khác có thể thấy là: Cậu ấy có thể giấu tôi về cô ấy thì cũng có thể giấu cô ấy về tôi.

Không ai là có thể tin tưởng hoàn toàn được.

17. Chương 17

Ngày hôm sau, lúc đi trên hành lang tôi gặp Đoạn Tiểu Ngữ đang đi tới. Trên mặt cô ta thể hiện một điều mà từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ từng thấy: Cô ta nhìn tôi cười một nụ cười, đều đặn, ánh mắt thù hận.

Lúc tôi vờ cúi đầu, đi ngang qua, bị cô ta cố tình va vào vai tôi một cú cực mạnh, làm tôi chệch choạng. ngã người đập vào lan can.

“Ôi, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi, tớ không cố tình va chạm đâu.” Đoạn Tiểu Ngữ vừa nói vừa đỡ tôi dậy, vừa giẫm lên chân tôi một cái.

Tôi kìm nước mắt, cúi gầm mặt bám vào lan can đi tiếp dọc hành lang.

Từ đó trở đi, mỗi lần gặp Đoạn Tiểu Ngữ và đám bạn của cô ta ở ngoài đường, chúng nó đều xếp thành một hàng cố tình va vào tôi. Tôi thường xuyên né đi nhưng không né được nên bị ngã dúi dụi về một bên.

Khi Đoạn Tiểu Ngữ trra vở bài tập, cô ta thường xuyên “nhỡ tay” đánh rơi cuốn vở của tôi xuống đất, có lúc còn “nhỡ chân” giẫm lên cả vở của tôi.

Thậm chí còn có một lần, Ngô Tam Cúc vừa bước vào lớp đã vô duyên vô cớ nói một câu đầy hằn học: “Thuỷ Tha Tha, cậu và Đoạn Tiểu Ngữ ngồi cùng một hàng mới thấy rõ sự khác biệt của trắng và đen. Đoạn Tiểu Ngữ trắng là thế, còn cậu thì rõ là đen. Sự khác biệt thật rõ ràng.”

Tôi tức tối vô cùng vì tôi kị nhất ai nói tôi đen.

Ngày bé có lần tôi chơi đùa bên ngoài, lưng bị va vào tường. Về đến nhà tôi quay người, ngoảnh đầu lại để soi xem có bị vết bầm nào trên lưng không, nếu không thì tôi sẽ bị bà mẹ ưa sạch sẽ của tôi mắng cho một

trận tôi tả. Kết quả là mẹ tôi nhìn thấy tôi chăm chú soi gương, liền lạnh lùng nói một câu: “Trông mày giống như hòn than, soi cái gì mà soi? Soi thế chứ soi nữa cũng chẳng thể thay đổi được cái bộ dạng của mày đâu!”

Mẹ thường xuyên ca ngợi nước da trắng của mình trước mặt tôi, còn tôi sinh ra đã có làn da đen giống hệt bố. Nước da của mẹ - người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi còn trắng hơn tôi - một đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu. Mỗi lần mẹ nói về chủ đề này, bà đều tỏ ra dương dương tự đắc. Nhưng bà không hề biết rằng những câu nói đó làm tôi càng ngày càng chán ghét làn da không được trắng trẻo của mình, cảm thấy bản thân chính vì làn da đen đó mà không xinh nên vô cùng tự ti.

Có lần, có một bạn nam học cùng lớp trêu tôi, cậu ấy nói: “Làn da cậu trông thật trắng mịn như trứng gà bóc vậy.” Tôi nghe vậy, trong lòng rất lấy làm sung sướng, đang định nói: “Cảm ơn cậu”, thì bỗng nhiên cậu ấy tiếp tục nói “Chỉ có điều là trứng gà muối đã bóc vỏ.” Mặt tôi liền đỏ bừng lên, tức đến nỗi chỉ muốn quát, đánh cho cậu ta một trận. Sau đó, cậu ta biết tôi giận đã xin lỗi tôi nhưng dù cậu ta xin lỗi thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không chịu tha thứ cho cậu ta quá trớn ấy. Và kể từ lần sau đó, tôi không hề nói chuyện lại với cậu ta.

Vì thế bắt đầu từ cấp III, tôi đã bỏ công sức và thời gian đào sâu nghiên cứu các cách làm trắng da, dùng hết các cách từ việc lấy các bài thuốc trong dân gian, các bí quyết trong cung đình, các sản phẩm nổi tiếng trong nước, trộn bột trân châu, vitamin C, dưa chuột và mật ong bôi lên mặt. Cuối cùng khi vào đại học, đã không còn một ai nói tôi đen nữa, ai ai cũng đều phải ngưỡng mộ làn da trắng của tôi, kinh ngạc không hiểu vì sao da tôi lại có thể trắng sáng đến vậy. Bọn họ không biết rằng đằng sau cái sự đẹp ấy là cả một sự gian nan.

Ngô Tam Cúc nói tôi và Đoạn Tiểu Ngừ đen trắng rõ ràng đích thực là có ý muốn bêu xấu tôi. Tôi không hề nói lại câu nào. Đợi đến khi về nhà mới tức giận sang phòng mẹ trộm lấy lọ kem trắng da của mẹ bôi đầy lên mặt.

Sau đó mấy ngày, lúc tan học, Châu Hảo nói nhỏ với tôi: “Cậu biết không, trong lớp có người nói xấu cậu đấy.”

Tôi hơi giật mình nhưng vẫn giả bộ bình thản hỏi lại Châu Hảo: “Nói xấu thế nào?”

Châu Hảo chần chờ một lát rồi nói: “Tớ biết cậu chắc chắn không phải là loại người mà mấy đứa đó nói, vì thế tớ mới nói cho cậu biết, cậu cũng đừng nói với mấy đứa đó là tớ nói với cậu nhé!”

Tôi biết rõ mấy đứa đó là mấy đứa nào. “Cậu nói đi, tớ sẽ không bán đứng cậu đâu mà lo.”

“Mấy đứa đó nói ... mấy đứa đó nói cậu và thằng X lớp C đã ngủ với nhau, cậu không còn trinh nữa.” Châu Hảo nói nhỏ tiếng, xong nhìn vào mắt tôi.

Ánh mắt của nó cho tôi biết là nó thực lòng, có thể đúng là nó thật lòng muốn giúp tôi nó không tìm được cách nào. Nó cho rằng kể cho tôi nghe về những tin đồn thổi mà nó nghe thấy chính là một việc tốt cho tôi.

Nhưng trên thực tế không đúng như vậy. Chúng ta chẳng bao giờ hoan nghênh những người nói với chúng ta những tin đồn. Bởi vì chúng ta quá yếu đuối.

Đôi mắt của tôi đã không còn giả bộ là tỉnh bơ được nữa rồi. Ở thời trung học, tung tin đồn nói là một đứa con gái và một người khác đã ngủ với nhau, không còn trinh là một đòn trả thù phổ biến nhất và cũng là cách có khả năng tổn thương đối phương nhiều nhất. Nếu như không phải là sự hận thù đã lên đến cực điểm thì sẽ chẳng bao giờ người ta dùng cách tung tin đồn này để đi làm tổn thương một đứa con gái mười bảy tuổi. Càng không thể tung tin là đã làm cái việc đó với thằng X, một thằng nổi tiếng là biến thái và lưu manh, rất nhiều người nói, thằng đó có tật thích bạo hành.

Tôi không đi tìm Đoạn Tiểu Ngừ, mặc dù tôi biết tin đồn đó nhất định có liên quan với cô ta. Tôi không những không đi tìm cô ta để tính sổ mà thậm chí cứ nhìn thấy cô ta là tôi đã tránh ngay từ xa.

Cô bé Thủy Tha Tha mười sáu tuổi là một đứa trẻ vô cùng yếu đuối và sợ sệt. Cô không có bạn bè. Cô chỉ cô đơn một mình. Cô không có anh chị em. Cô luôn một mình đối diện với mọi sự buồn vui. Cả thế giới của cô, cả tâm hồn của cô, ngoài người mẹ của mình ra thì chỉ có mỗi một mình Hứa Lật Dương. Cậu là người

yêu của cô, cũng là bạn của cô, là người anh trai của cô, là người có thể chia sẻ với cô mọi niềm vui, nhưng lại không đủ để làm phá vỡ đi cái thành trì của sự tự tôn của một cô bé yếu đuối nhưng rất vững vàng.

Hơn nữa, mười sáu tuổi, một đứa con gái bị một hội con gái khác bắt nạt là một việc vô cùng nhục nhã, khó mà có thể mở miệng để kể cho ai. Cũng giống như một thằng con trai bị cả một lũ hư hỏng bắt nạt hoặc trấn lột, chắc chắn thằng con trai đó sẽ không dám, không muốn nói với bạn bè mình, bố mẹ mình vậy. Nó sẽ một mình chịu đựng hết đau đớn và sỉ nhục, một mình tìm cách để trốn chạy.

Cái cảm giác này, bây giờ chúng ta nhìn lại, thấy sao mà khó hiểu. Nhưng trong bầu trời của một thiếu niên mười sáu tuổi, điều đó tồn tại vững chắc như một chân lý vậy.

Từ trước tới giờ Hứa Lập Dương chưa từng hỏi tôi về những chuyện này, còn tôi cũng chưa bao giờ kể cho cậu ấy nghe.

Chỉ cần Hứa Lập Dương không tin vào những tin đồn, tôi sẽ tiếp tục nhẫn nhịn đến cùng, kiên cường đến cùng. Trên thế giới này, người phụ nữ duy nhất có thể làm tổn thương tôi chỉ có một mình mẹ tôi, nhưng tôi đã sớm hoá đá trước những việc bà gây tổn thương cho tôi. Những việc Đoạn Tiểu Ngữ làm nào đã đáng gì? Đối diện với những sự công kích của phụ nữ, chắc chắn tôi là một người khổng lồ đủ kiên cường và vững chãi. Từ trước đến giờ vẫn vậy.

18. Chương 18

Thời gian đó, gần như tất cả con gái trong lớp đều tránh xa tôi, trừ Châu Hảo, không ai nói chuyện với tôi.

Tôi biết bọn chúng nói xấu sau lưng tôi.

Tôi biết bọn chúng vốn đã luôn ganh tị với sự xuất sắc trong học tập của tôi.

Thêm vào đó tôi lại là người ít nói, không khéo léo, vì thế chẳng mấy ai ưa thích tôi cả.

Tôi biết bọn chúng nhìn thấy tôi sẽ đồng loạt lườm tôi một cái.

Tôi cũng biết bọn chúng quan hệ rất tốt với Đoạn Tiểu Ngữ.

Ai nói thế giới của trẻ con nhất định là thơ ngây, trong sáng? Trên thực tế, trong thế giới đó, giới hạn của trắng và đen có lúc chỉ quyết định bởi bạn có nhiều đồng bọn hay không?

Có một lần, trên đường một mình tan học về nhà, bỗng nhiên tôi bị ai đó ném đá vào đúng chân. Tôi quay đầu lại nhìn thì ra là mấy đứa con gái cùng lớp. Chúng nó dàn hàng ngang bảy, tám người, nghênh nghênh ngang ngang đi qua mặt tôi, sau đó chúng đồng thanh hét lớn: “Đúng là đồ không biết xấu hổ, bé tí mà đã không còn trinh, đã ngủ với người khác rồi.”

Tôi cắn chặt răng không để nước mắt trào ra. Tôi nhìn thấy Đoạn Tiểu Ngữ ngoảnh mặt lại nhìn tôi, đắc ý cười.

Lúc đó, tôi tự thề với lòng mình: Tao nhất định sẽ học thật giỏi, phải luôn luôn vượt tất cả lũ chúng mày! Sau này tao nhất định phải sống tốt hơn lũ chúng mày! Tất cả những sự đố kỵ của chúng mày cũng không thể làm tao tổn thương được.

Bẵng đi vài ngày, lúc hết giờ, một đứa con gái ngồi sau lưng tôi kêu ầm lên là nó đã mất chiếc bút mực hiệu Packer. Tôi vẫn còn chưa kịp biết rõ là đang xảy ra chuyện gì thì Ngô Tam Cúc tiến đến trước mặt tôi, nói: “Thuỷ tha Tha, cậu không được về ngay. Chúng tớ sẽ khám cặp.”

Đứa con gái đó, và cả Ngô Tam Cúc đều cùng một hội với Đoạn Tiểu Ngữ.

Tôi liền hiểu ngay, đây nhất định là một âm mưu.

“Cậu dựa vào đâu chứ? Tớ không hề lấy bút của bạn ấy. Tớ còn chưa bao giờ nói chuyện với bạn ấy cả!” Tôi đáp trả lại một cách yếu ớt. Yếu ớt như vậy là vì tôi biết bọn chúng đã sắp đặt hết rồi. Và nếu như bọn chúng sắp đặt hết rồi thì tôi có giải thích thế nào đi chăng nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ngô Tam Cúc trả lời lại tôi một cách rất lịch sự: “Tớ không có ý đó, không lấy thì là không lấy! Chúng ta cùng khám cặp mọi người có phải là sẽ biết ngay ai đã lấy không? Có phải chỉ khám mỗi cặp của cậu đâu.”

“Không được!” Tôi kiên quyết lắc đầu, “Các cậu muốn khám cặp thì cũng phải để cô giáo khám. Các cậu đi báo cô Vu đi.”

“Đúng đấy! Sao lại có quyền khám cặp của bạn cơ chứ?” Không biết Châu Hảo chạy lên từ lúc nào, đã cất tiếng ủng hộ tôi.

“Được thôi!” Đoạn Tiểu Ngừ cũng chạy lại, nói: “Vậy chúng mình đi báo cô Vu! Tự khám cặp của nhau đúng là không được hợp lý lắm. Tớ cũng tin là nhất định không phải Thuỷ Tha Tha lấy chiếc bút. Thái độ của Đoạn Tiểu Ngừ vô cùng thành thật.”

“Vậy để tớ đi tìm cô Vu!” Châu Hảo chạy ra khỏi lớp.

Mặc dù đã hết giờ nhưng thấy khu vực xung quanh tôi đang tùm tùm lại nên có rất nhiều người đi ra đi vào nhìn cả bọn. Tôi thấy Hứa Lật Dương vừa nhìn tôi một cái, rồi đi ra khỏi lớp. Có lẽ cậu ấy hoàn toàn không biết đang xảy ra việc gì và tôi cũng chẳng muốn để cậu ấy biết chuyện.

Tôi biết là tôi sẽ không sao cả bởi vì Châu Hảo đã đi gọi cô Vu.

Cô Vu vào lớp hỏi về chuyện đang diễn ra.

Đoạn Tiểu Ngừ vừa đứng bên bàn tôi vừa nhẹ nhàng kể cho cô nghe, vừa cầm túi bút chưa kịp cất vào của tôi kéo ra kéo vào chiếc khoá. Nhìn thấy cô ta làm vậy, tôi không kìm được, liền cắt ngang lời nó: “Đừng có kéo ra kéo vào cái khoá thế! Nó hỏng bây giờ!” Tôi chúa ghét người khác động vào đồ của tôi. Đoạn Tiểu Ngừ ngừng lại, sau đó quay sang cười với tôi nói: “Xin lỗi nhé, để tớ kéo vào cho cậu.”

Em nói tiếp đi, rốt cuộc là có chuyện gì?” Cô Vu thấy cô ta ngừng kể, hỏi giục.

Bỗng nhiên Đoạn Tiểu Ngừ thất thanh kêu lên: “Trời ơi!”

Tất cả ánh mắt của chúng tôi đổ dồn vào tay Đoạn Tiểu Ngừ, một cây bút mực màu đen.

“Thuỷ Tha Tha, tại sao cây bút đó lại nằm trong túi bút của cậu thế?” Đoạn Tiểu Ngừ tỏ vẻ vô cùng kinh ngạc.

Tôi không nói được gì, khóc cũng không khóc nổi. Tôi biết rất rõ đang xảy ra việc gì. Tôi vẫn biết là sẽ có ngày hôm nay, Đoạn Tiểu Ngừ sẽ trả thù tôi một cách đau đớn nhưng tôi không thể ngờ rằng cô ta lại dùng cái cách vô cùng bỉ ổi, vô cùng đê tiện như thế này.

Tôi âm ỉ nói với cô Vu: “Thưa cô, không phải là em. Thực sự không phải là em. Em không hề lấy chiếc bút này. Em hoàn toàn không biết tại sao nó lại ở trong túi bút của em!”

Ánh mắt của cô Vu tỏ rõ vẻ bối rối. Cô do dự một lúc lâu rồi nói với mấy đứa con gái chúng tôi: “Bút đã được tìm thấy rồi. Có thể là Thuỷ Tha Tha mượn bút và quên trả lại. Bây giờ tìm thấy rồi thì ai về nhà nấy. Về cho sớm kéo bố mẹ lại lo.”

“Thế là xong ạ?”

“Thế là không công bằng ạ.” Mấy đứa con gái thấy cô Vu nói thế liền nhao nhao lên nói.

“Tất cả về nhà đi, bút đã tìm thấy rồi thì hết việc rồi. Chiều còn phải đi học nữa. Về nhà nghỉ ngơi ăn cơm, chiều đi học đúng giờ.” Cô Vu vừa nói với mấy đứa, vừa đập vai tôi nói: “Đi theo cô nào.”

Mấy đứa chúng nó vênh mặt lên đi ngang qua tôi, ra khỏi cửa lớp. Châu Hảo tiến lại gần đập vào vai tôi nói: “Không sao, không sao đâu! Đừng có để bụng làm gì, vui vẻ lên nhé!”

Tôi quay lưng lại, khóc oà lên. Cô Vu nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, nói: “Đừng khóc nữa, cô tin em, bạn bè cũng sẽ tin em, mọi việc chỉ là hiểu nhầm thôi mà.”

Bàn tay ấm áp đó đã làm ấm áp cả bầu trời của cô bé mười sáu tuổi. Cả đời tôi sẽ không bao giờ quên và sẽ luôn ghi nhớ sự ấm áp này như một ân đức cô dành cho tôi.

Và cả đời này tôi cũng sẽ không bao giờ quên được Đoạn Tiểu Ngừ, hơn nữa tôi còn biết rằng một đứa con gái mười sáu tuổi đã có thể ác độc đến mức độ nào, và càng cảm thấy xấu hổ và ân hận vì thái độ ngạo mạn mà trước đây tôi đã dùng để đối xử với Châu Hảo.

Khi đó, Châu Hảo đã chính thức yêu một cậu bạn trai ở lớp bên cạnh. Tan học, cậu bạn trai đó đạp xe đứng trước cổng trường chờ nó. Mấy lần bị chúng tôi bắt gặp nhưng Châu Hảo không hề tỏ ra ngượng ngùng.

Trước đây tôi cứ thầm cười về sự dễ dãi, bộp chộp của Châu Hảo. Nhưng bây giờ tôi biết đó là một sự dửng dưng.

Lúc ra khỏi cổng trường, tôi nghĩ lần này chúng nó không đạt được mục đích của mình, nhất định sẽ lại tiếp tục bắt chẹt tôi nhưng tôi không thể ngờ rằng, lần tiếp theo lại nhanh đến thế.

19. Chương 19

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi bê một bát mì trộn lên lớp.

Bỗng nhiên một đám bụi dội thẳng lên người.

Tôi không kịp chạy tránh. Cả đám bụi bắn đó rơi đầy trên người và vào cả bát mì của tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra hôm nay là ngày lũ con gái ấy trực nhật, chúng đang quét dọn cầu thang.

Khi tôi ngẩng đầu lên, bọn họ đang đắc ý đứng trên bậc thang cao nhất cười ha ha.

Ngô Tam Cúc tay cầm chổi, hất mạnh, một miếng giấy ăn bắn bay thẳng vào chiếc bát trên tay tôi. Nó sung sướng cười thật to, Đoạn Tiểu Ngừ thấy vậy cũng cười vang. Bọn chúng vờ như không có ai, tiếp tục quét cầu thang. Quét ngay trên đầu tôi, vừa quét, vừa hất, vừa nhìn tôi cười rúc rích.

Chúng nó cười mới đắc ý làm sao!

Chúng nó cười mới ác độc làm sao!

Cho dù đến bây giờ, câu chuyện đã xảy ra bao nhiêu năm, khi nhớ lại tôi vẫn hình dung ra được điệu bộ và giọng cười của chúng lúc đó. Và khi nhớ lại, tôi thấy người mình như muốn bốc hỏa, tức giận vô cùng. Lời đồn ác ý của bọn chúng, sự bắt chẹt của bọn chúng, âm mưu thâm độc của bọn chúng, từng hình ảnh cứ hiện lên trước mắt tôi như những thước phim tua nhanh.

Tôi như một quả bóng bay bị xì hơi, mềm nhũn, nay vì bị thổi quá nhiều mà cứ thế căng phồng lên, căng mãi cho đến khi vượt quá giới hạn của nó.

Tôi không thể cứ im lặng mãi thế này được nữa, không thể tiếp tục chịu đựng hơn được nữa. Chỉ còn cách giồng như quả bóng kia. Nổ tung!

Tôi bước nhanh lên mấy bậc thang, nắm lấy tóc Ngô Tam Cúc, cầm bát mì trộn, lấy hết sức đổ ụp lên đầu nó.

Chưa đợi đến lúc nó vứt chiếc bát giấy xuống, tôi giật chiếc chổi từ tay nó, cầm đầu cầm cổ dùng chổi đập lên người Đoạn Tiểu Ngừ, không hề nương tay, không hề nể nang. "Tao hận chúng mày!

"Tao hận tất cả lũ chúng mày! Tao không muốn nhìn thấy mặt chúng mày nữa, tao cũng không muốn sống chung với chúng mày trên cái thế giới này nữa! Mày phải chết! Tao ghét mày, tao muốn giết chết mày! Tao không thể tiếp tục chịu đựng được nữa! Tao không muốn mày thấy tao bị mày làm tổn thương. Tao phải cho mày biết việc mày bắt nạt tao là một sai lầm của cuộc đời mày."

Tôi không nói một câu nào, cứ thế dùng chiếc chổi cán dài đánh, đập vào người Đoạn Tiểu Ngừ.

Mỗi lần giáng chổi xuống, tôi lại thầm chửi rửa trong đầu: “Mày cũng phải có ngày hôm nay, con tiện nhân này! Ai bảo mày bắt nạt tao! Ai bảo mày bắt nạt tao!” Trong tức tặc, tôi không còn để ý đến bất cứ điều gì nữa, chỉ muốn trút tất cả những uất ức trong người trả lại cho chúng nó gấp mười, gấp trăm lần. Càng đánh tôi càng mạnh tay, cứ thế giáng chổi xuống cánh tay cô ta đang giơ lên để che mặt, như thể bị điên vậy.

Đoạn Tiểu Ngừ bị tôi đánh, kêu toáng lên chạy xuống sân thể dục ở tầng dưới. Lũ bạn ác độc của cô ta lúc đó cũng chỉ dám giương mắt lên đứng nhìn. Tôi nghỉ một lát, đổi lại đầu chổi, bởi vì đột nhiên tôi nghĩ ra diện tích chịu lực càng lớn thì đánh xuống sẽ càng không đau.

Thế là tôi đổi đầu chổi, đuổi theo Đoạn Tiểu Ngừ.

Nhận được tin báo, cô Vu liền chạy đến giữ chặt lấy tôi, lúc đó đang ở trong trạng thái không còn tỉnh táo. Lúc ấy tôi mới nhìn rõ Đoạn Tiểu Ngừ đã bị tôi đánh cho đầu bù tóc rối, dưới chân chỉ còn một chiếc giày, đứng trốn sau lưng cô giáo, mồm gào lên khóc.

Việc này đã khiến tôi phải chịu một mức kỷ luật lớn nhất trong thời kỳ học cấp III. Tôi không hề vừa lòng với việc xử phạt này. Vì rõ ràng là Đoạn Tiểu Ngừ đã kiếm chuyện bắt nạt tôi trước. Tôi cũng quá chỉ là tự vệ quá tay. Tại sao lại chỉ ghi mỗi tội của tôi thôi? Nhưng nghĩ đến việc từ giờ trở đi đám con gái ác độc đó không dám bắt nạt tôi nữa, tôi thấy không hề hối hận về hành động điên cuồng hôm đó nữa.

Thực ra, tôi, một người con gái hết sức bình thường, ước vọng lớn nhất là có một cuộc sống hạnh phúc. Có gia đình và bạn bè yêu thương tôi, có một người yêu tôi. Hằng ngày sống một cuộc sống bình thường mà ấm áp. Nếu như ông trời đáp lại ước vọng này của tôi, tôi thề là tôi sẽ vô cùng quý trọng, sẽ không đòi hỏi gì thêm và sẽ rất biết ơn vì điều đó.

Thế nhưng, tôi không có được những thứ đó. Tôi không biết tôi đã làm sai điều gì, cũng không biết tại sao tất cả những người và những việc tôi gặp phải đều làm tôi thất vọng, đều làm tôi đau lòng. Tại sao bọn họ lại không có chút hoà khí, tại sao bọn họ luôn muốn làm tổn thương tôi cho dù là vô tình hay cố ý, làm cho tôi không thể lớn lên đứng với sự dịu dàng, ngây thơ và lương thiện vốn có của một đứa trẻ. Luôn phải lạnh lùng chống trả những hằn học, hận thù.

Tôi nghĩ chắc mình thuộc típ người: một là không ra tay, còn khi đã ra tay rồi thì sẽ dồn hết sức, quyết một trận sống mái. Chỉ có điều tôi quên mất rằng luôn có một lực phản lại cái lực mà tôi vừa tác động vào, con dao chặt xuống, khúc xương nằm trên thớt được chặn gọn đứt đoạn đến đâu thì tay của người chặt sẽ đau từng ấy.

Mỗi lần tôi nhìn thấy bốn chữ “Chớ cùng rút dậu” tôi lại muốn để ở phía dưới một câu chú thích nhỏ cho chính bản thân mình: Đừng bao giờ bắt nạt những người mà bạn thấy họ yếu đuối, ít nói.

20. Chương 20

Việc tôi đánh Đoạn Tiểu Ngừ một trận dữ dội đã lan khắp trường. Hứa Lật Dương vô cùng kinh ngạc, cũng cảm thấy đôi chút ngại ngùng nhưng không bao giờ hỏi tôi về các tình tiết sự việc cũng như nguyên nhân.

Tâm trạng tôi cũng có gì đó trầm xuống, buồn bã.

Tôi đã thắng nhưng trong lòng chẳng cảm thấy vui vẻ gì. Mấy ngày hôm đó chúng tôi không đi về cùng nhau, hầu như chẳng nói với nhau câu nào.

Ngày thứ Ba của tuần thứ hai sau đó là sinh nhật tôi. Trước đó một tháng, tôi đã dự định là sẽ cùng Hứa Lật Dương tổ chức sinh nhật lần thứ mười sáu cho mình. Trong suốt những năm trước đó, tôi chưa bao giờ có một cái sinh nhật thực sự theo đúng nghĩa của nó.

Vậy mà vào lúc này tôi vẫn đang chiến tranh lạnh với Hứa Lật Dương. Tôi vô cùng thấp thỏm bất an, vô cùng buồn rầu và sợ hãi. Tôi sợ Hứa Lật Dương đã quên mất sinh nhật của mình, sợ cậu ấy sẽ chẳng thèm để ý đến tôi, sợ trước ngày hôm đó cậu ấy sẽ đến tìm và bảo với tôi rằng tình yêu đầu ngăn ngui của chúng tôi thế là chấm dứt.

Sáng hôm đó, tôi bước vào lớp, việc đầu tiên là đưa mắt hướng về chỗ ngồi của cậu ấy. Vẫn chưa đến. Tôi thấy có chút thất vọng. Lúc dứt chiếc cặp vào ngăn bàn, tôi còn cố tình đẩy rất nhẹ, tôi cứ mơ tưởng rằng cậu ấy sẽ tặng tôi một món quà nhỏ, và món quà đó sẽ được đặt ở trong ngăn kéo. Tôi nhẹ nhàng ấn chiếc cặp vào sâu trong ngăn bàn. Thế nhưng, chiếc cặp cứ thế tiến vào mà chẳng gặp trở ngại nào cả. Trong ngăn kéo không có hộp quà nào.

Cả ngày hôm đó, gần như tiết nào tôi cũng lơ mơ, không tập trung. Gần như mỗi giờ nghỉ năm phút tôi đều nhìn trộm về phía Hứa Lật Dương. Lúc này tôi không còn mong chờ món quà của cậu ấy nữa rồi. Tôi chỉ mong cậu ấy tiến lại gần và chỉ cần nói với tôi một câu “Chúc mừng sinh nhật” thôi thì tôi cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Thế nhưng, cậu ấy chẳng có vẻ gì khác với ngày thường cả.

Mỗi phút trôi qua, tôi lại cảm thấy hi vọng của tôi giảm đi một chút và sự đau khổ của tôi tăng thêm một chút. Tôi cảm thấy nực cười, tôi đã quá xem trọng bản thân rồi. Mà nghĩ mà và người ta đang yêu nhau một cách chính thức sao? Thủy Tha Tha, mà tự huỷ hoại hoặc giễu quá. Mà lại đi mong chờ một người con trai thích một đứa con gái cầm chổi đuổi đánh bạn khắp sân trường sao? Mà mong chờ Hứa Lật Dương giữ lại hình ảnh đẹp về mày sao?

Từ mong chờ, hy vọng rồi đến thất vọng, và cuối cùng, gần như là tuyệt vọng.

Tiết học cuối cùng của buổi chiều, tôi dường như chẳng còn có gì để hi vọng nữa. Tiếng chuông tan học cất lên, tôi thất thểu, chậm chạp thu dọn sách vở cho vào cặp. Hứa Lật Dương như thường lệ nhanh chóng đi ra từ cửa sau. Sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi thế đấy. Không ai chúc tụng, cũng chẳng có một ai nhớ đến.

Còn gì làm cho Thủy Tha Tha, một cô bé luôn cao ngạo buồn hơn việc bị lãng quên trong ngày sinh nhật hôm đó nữa chứ? Một mình cô bước đi trên đường, nước mắt chỉ trực trào ra. Mười sáu tuổi cô đơn. Cả thời niên thiếu cô đơn.

Vẫn là cái khúc rẽ đó, cứ như là tôi đang nằm mơ. Hứa Lật Dương bỗng nhiên hiện ra trước mặt. Trên tay còn ôm một chiếc hộp rất to, giấy bọc màu hồng, rất đẹp.

Tôi dường như không tin vào mắt mình nữa.

Trong những giây phút tuyệt vọng, một niềm vui quá bất ngờ khiến người ta khó mà tin được! Tôi có cảm giác như đang được hưởng một phép màu nhiệm trong các câu chuyện cổ tích.

Tôi sung sướng đến nỗi không thốt nên lời. Hứa Lật Dương đặt chiếc hộp vào trong tay tôi nói một câu “Chúc sinh nhật vui vẻ, Thủy Tha Tha!” rồi nói tiếp “Trong hộp có thư, trong thư viết những điều tớ muốn nói. Tớ không nói nhiều nữa, nếu không lại bị thầy cô bạn bè bắt gặp thì phiền ra.”

Tôi ôm chặt chiếc hộp vào lòng, gật đầu lia lịa. Hứa Lật Dương nhìn tôi rồi quay người đi trước.

Tôi như thể đang ôm món quà quý nhất trần gian. Trong lòng tràn ngập niềm hạnh phúc. Về đến nhà, nhân lúc mẹ không có ở nhà, tôi vội vào phòng, khoá trái cửa lại. Tôi mở chiếc hộp ra.

Trời ạ!

Một chiếc hộp chứa đầy hạc giấy.

Chiếc hộp toàn hạc giấy được gấp bằng những màu nhạt như hồng nhạt, vàng nhạt, xanh nhạt... những con hạc giấy im lặng nằm trong chiếc hộp, từng lớp từng lớp san sát bên nhau. Mỗi con đều có dáng vẻ như

đang muốn bay lên.

Người tôi bỗng mềm nhũn ra, chưa bao giờ tôi cảm thấy xúc động như lúc này, chưa bao giờ thấy hạnh phúc đến thế, chưa bao giờ tôi có cảm giác sung sướng đến như vậy. Một nghìn con hạc giấy ở thế hệ nào đó đã từng là một trong những yếu tố lãng mạn không thể thiếu được của tình yêu. Một người thấp đèn ngồi trong gian phòng nhỏ, gấp từng con hạc, từ lúc hoàng hôn dần tận lúc bình minh. Hàng nghìn con hạc bay bay như những ngôi sao may mắn đang lấp lánh trên bầu trời. Năm đó, đôi bàn tay nhỏ của cậu có phải vì chút lãng mạn này mà sưng rộp lên không?

Đúng thế, chúng tôi là người cùng chẳng một thế hệ. Chúng tôi có những câu chuyện và các tình tiết giống nhau. Tôi cũng gấp hạc, bọn con gái trong trường đều biết gấp hạc. Bọn họ sau khi gấp xong sẽ đem tặng người con trai mà họ đem lòng thương mến. Thế nhưng, một người con trai vì một người con gái mà gấp từng này con hạc rồi đem từng đó con hạc đến tặng một người con gái thì đó là một việc từ trước đến giờ tôi chưa bao giờ được nghe.

Vẫn chưa kịp đếm thì mẹ đã đi làm về. Tôi giấu chiếc hộp xuống gầm giường.

Tôi cứ nghĩ là mẹ sẽ không nhớ đến sinh nhật của tôi, ai ngờ mẹ về nhà với một hộp bánh gatô trên tay.

“Thế là mày đã mười sáu tuổi rồi đấy, tao đã nuôi mày được mười sáu năm ròng. Chẳng biết đến lúc nào thì mới được mày nuôi.” Giọng mẹ hết sức lạnh lùng.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng hơi khó chịu nhưng vẫn cảm thấy có một chút ấm áp. Mẹ ơi, thực sự con đâu có muốn gì nhiều đâu, chỉ cần một bông hoa là đã làm cho trái tim con biến thành mùa xuân, có ánh nắng ngập tràn, nhẹ nhàng, ấm áp.

Đêm đó, dưới ánh trăng, tôi đếm chỗ hạc đến gần sáng. Vì sợ mẹ tôi nửa đêm thức dậy phát hiện ra phòng tôi đèn vẫn sáng nên tôi đành phải ngồi dưới ánh trăng, đổ hết chỗ hạc ra, đếm từng con một. Có rất nhiều lần bị đếm nhầm hoặc là do buồn ngủ quá đếm rồi lại quên, lại phải đếm lại từ đầu.

Gần như cả đêm hôm đó tôi mới đếm chính xác được chỗ hạc. Tôi đếm tất cả ba lần. Một nghìn linh một con, không thừa, không thiếu.

Ánh trăng rọi vào giường tôi, ánh trăng phủ chiếu lên những con hạc. Ánh trăng sao mà dịu dàng và ân tình đến thế.

Tôi sẽ nhớ mãi đêm hôm đó. Trong lòng tôi ấm áp và ngọt ngào, Đó là đêm mà tình yêu của tôi cháy sáng, một thứ ánh sáng lung linh tuyệt đẹp.

Bao nhiêu năm sau này qua đi, tuy đã từng có người tặng tôi chín trăm chín mươi chín bông hoa hồng, tuy đã từng có người tặng tôi những đồ trang sức đắt tiền, thế nhưng, tâm trạng khi đếm hạc vào cái đêm năm ấy chẳng bao giờ có được lần nữa.

Hay nói cách khác, nếu như nói với người khác là tôi đã từng được một người con trai gấp cho một nghìn linh một con hạc giấy, tôi cảm thấy tự hào hơn nhiều so với việc nói với họ rằng có một người con trai tặng tôi một chiếc nhẫn hột xoàn trị giá mười vạn tệ.

21. Chương 21

Ngày hôm sau, tôi mới phát hiện ra chiếc hộp đựng hạc đó là một hộp đựng giày. Mặc dù Hứa Lập Dương đã dùng giấy màu bọc ngoài rất cẩn thận nhưng tôi vẫn phát hiện ra đó là một chiếc hộp đựng giày. Lúc phát hiện ra tôi bỗng thấy cậu ấy thật là đáng yêu.

Trong hộp còn có một quyển nhật ký. Hứa Lập Dương viết hết nguyên nhân cậu ấy không chủ động tìm tôi, viết về những nỗi nhớ của cậu ấy dành cho tôi trong những ngày không nói chuyện với nhau, kể về những chuyện xảy ra trong những ngày vừa qua. Và trong quyển nhật ký đó lần đầu tiên cậu ấy viết cho tôi ba chữ “I LOVE YOU”

Quyển nhật lý tình yêu đó khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp, và thế là tôi cũng đi mua một quyển nhật ký rất đẹp có khoá, viết vào đó những câu chuyện xảy ra trong những ngày qua. Những trách móc, những nhớ nhung, những đau khổ và những vui sướng.

Và cứ thế, mỗi ngày chúng tôi đều viết vào quyển sổ của chính mình. Có lúc thì là để kêu ca, có lúc là để kể những chẳng buồn trong lòng, có lúc là những nỗi nhớ, những tình cảm dành cho nhau.

Sau đó, cứ một tuần chúng tôi lại đưa cho nhau một lần. Một tình yêu với những giao lưu về mặt tinh thần. Một cách thức biểu lộ tình cảm nguyên sơ. Bây giờ nghĩ lại, những trang nhật ký đó đã xa vời như những câu chuyện ở kiếp trước vậy.

Trong cuốn nhật ký đó có điểm số và thứ hạng của tôi một lần thi.

Trong cuốn nhật ký đó có tất cả những câu chuyện buồn vui của tôi trong suốt ba năm cấp III.

Trong cuốn nhật ký đó, tôi viết chữ cực kỳ nắn nót và cẩn thận.

Chìa khoá của cuốn nhật ký đó, ngày ngày tôi mang nó theo mình.

Trong cuốn nhật ký đó, tôi đã viết dòng chữ “I LOVE YOU” đầu tiên.

Hứa Lật Dương cũng vậy.

Ba năm học cấp III, chúng tôi đã viết tất cả mười hai cuốn nhật ký. Sở thích viết văn của tôi có lẽ ra đời từ ngày đó. Có thể coi đó chính là khởi nguồn cho việc sáng tác văn học sau này của tôi.

Lúc mới viết, tôi rất giận Hứa Lật Dương bởi vì cậu ấy thường không viết dài bằng tôi. Các bạn thấy khả năng viết những câu chuyện dài này của tôi thì đã biết là việc tôi viết mỗi ngày hàng nghìn chữ chắc chắn là chẳng có vấn đề gì. Nhưng từ trước đến giờ, Hứa Lật Dương rất kém môn văn, bài viết không dài, không làm rung động lòng người, kết cấu thì lộn xộn, văn phong mờ nhạt... Tất cả những yếu điểm đó đều được tôi chỉ ra từng cái một.

Và kết quả là dưới sự bồi dưỡng của tôi, trình độ làm văn và khả năng đọc hiểu của Hứa Lật Dương tiến bộ rất lớn. Lúc thi đại học cậu ấy còn dành được những 120 điểm có lẽ.

Viết nhật ký thì chẳng có rắc rối gì nhưng lúc đổi nhau cuốn nhật ký thì quả là có lắm gian nan.

Để đảm bảo lúc chúng tôi trao đổi nhật ký không có những yếu tố bất ngờ xuất hiện, tôi đã nghiên cứu năm mươi quyển truyện trinh thám và truyện cách mạng; nghiên cứu truyện trinh thám là để nâng cao khả năng chống chọi với các hoạt động trinh sát còn nghiên cứu truyện cách mạng là để học tập kinh nghiệm hoạt động của các tổ chức bí mật của Đảng.

Cách biểu hiện tình yêu nguyên thủy này của chúng tôi duy trì được một năm, cho đến khi tách lớp.

Nếu như tình cảm của chúng tôi khi đó được gọi là tình yêu thì sau khi yêu nhau một năm, chúng tôi vẫn chưa dành cho nhau nụ hôn đầu chứ đừng nói đến những chuyện quan hệ nam nữ khác.

Tình yêu lúc đó sao lại có thể trong sáng đến thế?

Không biết bắt đầu từ lúc nào, chúng ta đã yêu một tình yêu thể xác nhiều hơn yêu một tình yêu chỉ đơn thuần là về mặt tinh thần.

Không biết bắt đầu từ mối tình nào, chúng ta bắt đầu quen thuộc với mùi hương của cơ thể người ta hơn là hiểu rõ về tâm hồn họ.

Đợi đến lúc chúng ta có thể ngồi để đo đếm những tình tiết này, thì mới phát hiện ra rằng thời gian đẹp nhất của tuổi thanh xuân đã vừa tuột khỏi tay ra đi mãi mãi, không quay trở lại.

22. Chương 22

Trong cuộc đời, có những giai đoạn chúng ta đi cùng nhau trên cùng một con đường. Nhưng trong cuộc đời, có hàng trăm, hàng ngàn ngã rẽ, tất phải có một người rẽ trước.

Đó là lời bài hát mà tôi rất thích. Cuộc đời vốn là những sự ly biệt nói tiếp nhau. Chúng ta liên tục gặp những con người mới. Chúng ta đi rồi dừng lại, có lúc đứng quay đầu nhìn lại, có lúc cứ thế mà thẳng tiến.

Mặc dù những năm cấp III, việc phân ban bị phản đối và lên án rất nhiều song rốt cuộc, năm lớp Mười một, chúng tôi vẫn phải phân thành hai ban: Tự nhiên và Xã hội.

Ngày cô Vu phát cho chúng tôi tờ đơn chọn ban, chúng tôi không nói với nhau câu nào.

Không nói ra là bởi vì trong lòng cả hai đang có quá nhiều do dự và dằng xé. Sợ rằng chỉ cần một người nói ra thôi thì người kia sẽ không lựa chọn theo đúng sở trường của mình nữa. Bây giờ nghĩ lại vẫn thấy cái tình thần sẵn sàng hi sinh bản thân vì người mình yêu đó làm tôi cảm thấy xúc động vô cùng.

Tôi chỉ muốn có thể ở bên cạnh Hứa Lật Dương cả đời, cả kiếp này.

Tôi chỉ muốn ngày ngày được thấy cậu ấy, cho dù chỉ là một cái liếc nhìn. Tôi chỉ mong muốn ngày nào cũng được chia sẻ với cậu ấy, cho dù chỉ là một ánh mắt từ phía xa thôi cũng đã đủ để lấp đầy khoảng cách về không gian và sự xa cách về thời gian.

Ngày hôm sau, sau khi nộp đơn, tôi nhìn thấy Hứa Lật Dương đứng ở cửa sau lớp học đợi tôi.

Tôi đã điền vào đơn chọn ban Tự nhiên. Còn cậu ấy điền vào đơn chọn ban Xã hội.

Giống hệt như hàng trăm, hàng nghìn câu chuyện tình cảm lãng mạn viết trong các cuốn tiểu thuyết. Vì tình yêu mà có những sai lệch đầy tiếc nuối. Và chính vì sự tiếc nuối đó chúng tôi mới cảm nhận được tình yêu sâu đậm mà cả hai dành cho nhau.

Lúc Hứa Lật Dương nói với tôi cậu ấy đã điền vào đơn chọn ban Xã hội, nước mắt tôi liền trào ra.

Cậu ta vội vàng nói: “Cậu đừng khóc, đơn tự nguyện vẫn có thể sửa được mà. Mình sẽ đi nói với cô, đổi thành ban Tự nhiên.”

Tôi nghĩ thế cũng tốt. Vì dù sao những môn xã hội và tự nhiên của tôi cũng không chênh lệch nhau là mấy, mà tôi thì chưa ghét cái đám con gái chụm năm tùm bầy, nói xấu, kèn cựa nhau ở lớp xã hội.

Ngày hôm đó, lúc tan học, Hứa Lật Dương nói với tôi cậu ấy đã sửa đơn tự nguyện thành ban Tự nhiên.

Và như thế, chúng tôi cùng được phân vào một lớp.

23. Tạm biệt cô Vu

Cùng với việc điền vào đơn tự nguyện phân ban, trường còn phát một bảng đánh giá nữa. Đó là bảng đánh giá chất lượng giảng dạy của giáo viên. Dựa vào bảng đánh giá này, những giáo viên không tốt lắm sẽ được điều xuống những lớp kém hơn. Những giáo viên được đánh giá kém hơn sẽ cho thôi việc hoặc là phải qua một đợt tập huấn, sau đó, trải qua kỳ sát hạch mới được tiếp tục làm giáo viên.

Những giáo viên giảng dạy hay, nhân cách tốt sẽ được xếp loại “Ưu”.

Những giáo viên giảng không hay, nhân cách lại không tốt thì cuốn gói về quê.

Những giáo viên giảng hay nhưng nhân cách lại không tốt, ví dụ như hay đánh đập, mắng mỏ học sinh v.v..., có giáo viên còn công khai đứng trên lớp nói một học sinh nào đó là ngu như lợn, hoặc khi một học sinh nào đó không làm được một bài đơn giản thì nói là em không xứng đáng là một con người tồn tại trên Trái Đất này mà nên quay trở lại sao Hỏa... tất cả những giáo viên như thế đều bị xếp loại “Kém”. Không có cách nào khác, vấn đề này thuộc về nhân cách của người làm nghề giáo.

Nhưng khó xử lý nhất là những giáo viên giống như cô Vu. Bạn có thể nói rằng cô ấy là giáo viên rất hoà nhã với học sinh nhưng cũng có thể nói cô ấy là một người nhu nhược. Các tiết học của cô ấy thực sự là rất tồi. Mỗi bài luận trước tiên đều phải dành khoảng mười phút để cả lớp cùng đồng thanh đọc từ đầu đến cuối một lần. Tiếp đó lại dành mười phút để phân thành đoạn, thành từng tầng, từng lớp. Tiếp đó là mười

phút để giải thích từ ngữ. Rồi mười phút để hướng dẫn làm bài tập sau phần nội dung bài luận. Tiếp đến là năm phút dành cho việc xử lý những tình huống khác xảy ra. Thế là kết thúc một tiết học. Những tình huống khác cần xử lý ở đây là trong giờ của cô luôn luôn có học sinh ở dưới hờ hờ ầm ỉ, đập bàn đập ghế.

Đến bây giờ tôi vẫn nhớ, mỗi lần những thằng con trai ở phía sau kêu gào ầm ỉ, cô đều dùng một giọng gần như là cầu xin, van nài: “Các em đừng làm ồn nữa! Các em đừng làm ồn nữa! Có được không?” Cô giảng cao mày, đưa ánh mắt cầu xin hướng về đám học sinh.

Nghe thiên hạ đồn rằng, chồng cô Vu là công nhân của một nhà máy dệt may. Nhà còn có một bà mẹ già bảy mươi tuổi và đứa con gái chừng năm sáu tuổi. Hằng sáng, cho dù cô có giờ lên lớp sớm hay không thì tôi đều nhìn thấy cô đứng ở cổng trường với chiếc xe đạp cũ nát. Nếu như ngày nào tôi không nhìn thấy cô ở cổng trường thì ngày đó chắc chắn tôi đi muộn.

Nghĩ đến mọi thứ như trên, tôi do dự trong chốc lát rồi điền cho cô Vu một chữ “Ưu”.

Tiết văn cuối cùng trước khi phân lớp, cô Vu như thường lệ, cho chúng tôi đồng thanh đọc bài một lượt, sau đó là phân đoạn. Tôi còn nhớ bài hôm đó chúng tôi học là một tác phẩm của Lỗ Tấn. Lúc sang đến phần giải thích từ ngữ, ở phía dưới có một bạn nam bỗng nhiên cao giọng nói: “Thôi, chẳng đâu vào đâu cả! Chúng em không phải là không có từ điển, cô đang làm lãng phí cả một tiết học văn của chúng em.”

Câu nói đó là của một cậu học rất khá trong lớp. Câu nói đó đã nhận được sự đồng tình của gần hết học sinh. Lớp học lập tức trở nên hỗn loạn. Không ít học sinh phẫn nộ gấp ngay sách vào, đập mạnh xuống bàn.

Sau đó thi nhau nói: “Cô giảng bài chán quá! Mà không phải chán suông đâu. Cực chán!”

“Tiết cuối cùng cô còn giảng làm cái gì, tốt nhất là nghe ý kiến của chúng em đây này, về nhà chịu khó nâng cao trình độ thôi.”

Tôi ngoái đầu sang nhìn thấy Đoạn Tiểu Ngữ đang khua chân múa tay, cười nói với một cậu bạn ngồi sau những câu kiểu như là “Cuối cùng thì cũng đợi được đến ngày hôm nay.”

Tôi bỗng thấy thương cô Vu vô cùng. Bao nhiêu học sinh như thế này, trong một tiết học cuối cùng, đã tặng cho cô giáo dạy mình gần một năm trời một dấu chấm vỡ nát.

Tôi quay mặt lại đưa mắt tìm ánh mắt của cô Vu, mong muốn dùng ánh mắt của mình trao cho cô một chút cảm thông, an ủi, cho dù đó chỉ là ánh mắt của một mình tôi.

Nhưng cô Vu đã quay lưng, mặt hướng lên bảng.

Qua một lúc lâu, tôi thấy lưng của cô run lên, hình như cô đã lấy hết dũng khí để quay người lại.

Trước mặt tôi lúc này là một khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Tôi nhìn thấy một người lớn, một người đang độ tuổi trung niên, trên mặt đã xuất hiện những nếp nhăn, một người tuổi chưa đến bốn mươi nhưng tóc đã bạc quá nửa, đứng trước mặt tôi đang khóc, không như một đứa trẻ khóc nức lên, mà khóc lặng lẽ và nước mắt đang chảy dài trên khuôn mặt cô. Mắt cô đỏ hoe. Nước mắt lăn đều trên mặt, dường như không thể nào ngăn được. Từng giọt nước mắt của cô như đang rơi trong tim tôi, làm tôi thấy vô cùng thương cảm, vô cùng hối hận. Bỗng nhiên tôi thấy lòng mình nặng trĩu và buồn vô cùng.

Lớp học bỗng yên lặng như tờ. Tất cả đều cúi đầu không dám nhìn vào mắt cô Vu. Cô Vu đang cố gắng kiềm chế không khóc nữa, miệng mở ra như định nói điều gì đó. Nhưng sau đó cô lắc đầu và mím môi lại. Cô không nói gì, gấp sách vở cho vào cặp rồi quay người đi ra khỏi lớp.

Từ đó trở đi cô Vu nghỉ dạy. Nghe nói trong ba lớp cô dạy, có tất cả một trăm năm mươi học sinh thì có những một trăm dấu tích vào ô đánh giá “Kém”.

Tôi nghĩ lại tiết học cuối cùng đó, nghĩ lại khuôn mặt đầy nước mắt của cô trên bục giảng hôm đó, rồi nghĩ đến mẹ già và đứa con gái của cô: Cuộc đời con người là như thế đấy, đắng đắng và đau khổ. Chúng ta đều như vậy!

23. Chương 24

Tôi vốn cho rằng sau khi chúng tôi tách lớp thì mọi việc sẽ bình lặng lại. Thế nhưng tiết đầu tiên của cô giáo chủ nhiệm mới đã làm cho tôi toát mồ hôi hột. Giáo viên chủ nhiệm mới của lớp tôi tên là Lý Anh, dạy môn vật lý.

Đứa con gái nào trong sự nghiệp đi học từ cấp I cho đến cấp III cũng ít nhất phải gặp một cô giáo khác thường. Có người đã quên, còn có người trí nhớ tốt sẽ cùng với tôi chia sẻ những cảm xúc trong thời gian này.

Lần đầu tiên gặp cô Lý Anh, suy nghĩ đầu tiên của tôi là phụ nữ mà xấu được như thế không phải chuyện dễ dàng. Nói cô Lý Anh xấu, không phải vì cô có chiếc mũi lợn hay chiếc tai lừa khác với ngũ quan thông thường của con người mà là vì ngũ quan của cô rất bình thường nhưng nhìn tổng thể rất khó ưa. Mặt cô lúc nào cũng nặng như đeo đá, ánh mắt cô lúc nào cũng ẩn chứa cái nhìn độc ác. Vì thế khi tôi nhìn thấy Dung mama trong bộ phim Hoàn Châu cách cách, tôi phải giật cả mình tự hỏi tại sao cô chủ nhiệm lại chạy đi đóng phim thế này?

Tôi nghe những anh chị lớp trên kể, cô Lý Anh là một cô giáo vô cùng khó tính, nghiêm khắc nhưng giảng bài lại rất hay. Những lớp cô dạy lớp Mười hai, đi thi đại học, tỉ lệ đỗ luôn cao nhất. Tôi còn nghe kể là cô có một đứa con trai bị thiếu năng trí tuệ, hàng ngày đóng đồ ở cửa hàng tạp hoá trong trường, trước sân bóng rổ

Cửa hàng tạp hoá đó nghe nói do em gái cô Lý Anh mở. Hàng ngày, cô ấy bán đồ ăn vặt cho học sinh như bánh, ô mai, nước Cocacola, nhân tiện giúp cô Lý Anh trông coi thằng bé. Ví dụ như nếu thằng bé có chạy đi đâu xa thì lôi nó về. Hay nếu như có học sinh nào bắt nạt, trêu chọc thằng bé, cô ấy sẽ quát cho vài câu... Ở trường cấp III, những câu chuyện về thầy cô giáo và các “hot girl” luôn luôn kể không hết.

Lần đầu tiên lên lớp, cô ta dành bốn mươi lăm phút để ba hoa với chúng tôi. Cô ngồi liệt kê những học sinh cô đã từng dạy. Những ai đã đỗ vào trường Đại học Bắc Kinh, đại học Thanh Hoa, những ai đã đi sang Mỹ học Harvard, những ai đã vào trường Oxford v.v ... và những tiết học sau đó, cô luôn mồm nhắc lại tên những con người đó, nhưng nói nhiều nhất là câu: “Các em phải học tập các anh chị đi trước, đó đều là những học sinh ưu tú của tôi.”

Thật bí hiểm làm sao, những con người đã đỗ vào các trường đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa, Harvard hay Oxford đó sau khi tốt nghiệp có lẽ đã chẳng còn nhớ nổi giáo viên nào tên là Lý Anh, cũng chẳng bao giờ nhắc đến tên cô trước mặt mọi người khác. Còn tôi, người cô luôn nói là “Sau này có lẽ cô chẳng làm nên trò trống gì đâu!” lại đang rất lấy làm vui vẻ viết những dòng chữ này kể về cô, để cho cô có thể lộ nguyên hình trong cuốn sách này, nhớ về cô trước mặt tất cả mọi người.

Cô lý Anh là người duy nhất trên đời này, trừ mẹ tôi ra, không ngại ngần mắng chửi tôi trước mặt mọi người.

Cô đã có lúc làm tôi bức xúc đến nỗi muốn tự sát.

Cô đã từng có lúc cay nghiệt nói tôi trước lớp: “Thuỷ Tha Tha, em không có lòng tự trọng đúng không? Em thật là đồ vô tích sự, đồ bỏ đi! Thật đúng là không biết nhục!”

Ngày đầu tiên cô lên lớp, cô đã lôi tôi ra trước lớp, lên giọng dạy dỗ tôi: “Thuỷ Tha Tha, môn vật lý của em tồi quá! Thuỷ Tha Tha, em làm thế nào thế? Thuỷ Tha Tha, em cứ thế này không được, học sinh của tôi ai ai đó đang dạy khoa Vật lý trường Thanh Hoa...” Lúc cô xa xả mắng vào mặt tôi, tôi không dám ngước mắt lên nhìn vào mặt cô bởi vì tôi sợ ánh mắt đầy ác độc đó. Ánh mắt đó làm tôi cảm thấy đau đớn.

Một học sinh không thích một giáo viên, có lúc là chẳng có lý do chính đáng nào, cũng giống như một người con trai không thích một người con gái có thể đơn giản chỉ vì ngực cô ta quá nhỏ. Một học sinh không thích một giáo viên có thể bởi vì người giáo viên đó quá thấp, cũng có thể bởi vì quá béo, hay có thể vì người đó có dáng đi rất buồn cười, và tất cả những điều đó chẳng có liên quan gì đến trình độ của họ cả.

Tôi không thích cô Lý Anh bởi vì cô có đôi mắt ác hiểm giống hệt Dung mama, thêm vào đó cô lại dạy đúng cái môn mà tôi ghét cay ghét đắng nhất - môn vật lý.

24. Chương 25

Quả nhiên, bài kiểm tra môn vật lý đầu tiên tôi chỉ được có 110 điểm, lúc trả bài cô lý Anh đọc điểm từng người một. Lúc đọc đến tên tôi, cô còn nói để vào vài câu quen thuộc: “Thuỷ Tha Tha, môn vật lý của em tồi quá! Thuỷ Tha tha, em làm thế nào vậy? Thuỷ Tha Tha, em cứ thế này không được!”

Tôi cúi đầu nhìn xuống đất.

Cô Lý Anh bỗng nhiên quát lớn: “Tôi đang nói chuyện với cô đấy, sao cô lại cúi mặt xuống?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn cô. Ánh mắt của cô như con dao sắc nhọn hướng về phía tôi.

Tôi lại cúi đầu xuống.

Cô lại bắt tôi ngẩng đầu lên, bắt tôi nhìn vào mắt cô bằng được.

Tôi kiên quyết cúi đầu bởi vì tôi đã quá quen. Lúc mẹ mắng tôi, nếu như tôi nhìn bà, bà sẽ càng mắng hăng hơn. Nếu như tôi cúi đầu giả vờ sợ hãi, tỏ ra rất đáng thương, bà sẽ chỉ mắng một lúc rồi thôi. Vì thế mỗi lần bị mắng tôi đều có thói quen cúi đầu.

Thế nhưng cô Lý Anh không thích dáng vẻ giả vờ đáng thương đó của tôi.

Cô đi xuống chỗ tôi, đập vào đầu tôi, sau đó dùng hai bàn tay bắm đầy bụi phấn nắm lấy cổ tôi, muốn nhắc cổ tôi để tôi ngẩng mặt lên!

Trời ạ! Điều này đối với một cô bé mười sáu tuổi có người yêu học cùng lớp như tôi quả là vô cùng sỉ nhục! Tôi nghĩ đến cảnh lúc này Hứa Lật Dương đang chăm chú nhìn về phía tôi, nghĩ đến cảnh tượng vô cùng mất thể diện này, trong ánh mắt Hứa Lật Dương hình ảnh đẹp đẽ về tôi đã bị con mù già này huỷ hoại tất cả, nghĩ đến cảnh Hứa Lật Dương sẽ đau buồn và khó xử biết mấy, nghĩ đến việc con mù già này có tư cách gì mà động bàn tay bẩn thỉu đó vào người tôi. Và một loạt cảm xúc thì nhau xuất hiện: phẫn nộ, xấu hổ, tức giận.

Thế là tôi lấy tay đẩy mạnh cô ta ra, đồng thời nói một câu: “Cô đừng có động vào em!”

Lúc đó cô ta càng tức giận, cầm quyển sách đập xuống bàn thật mạnh rồi quay lên bực giảng.

Cả lớp học im phăng phắc. Tôi quay đầu lại nhìn Hứa Lật Dương, ánh mắt cậu ấy rất phức tạp nhưng tôi nhận ra là cậu ấy đang rất đau lòng.

Buổi chiều hôm đó tiết đầu tiên lại là tiết vật lý của cô Lý Anh.

Chỉ cần nhìn thấy cô ta là tôi đã cảm thấy vô cùng khó chịu, không hề muốn nghe cô ta giảng bài. Thế là tôi lấy quyển Nhật kí Hứa Lật Dương vừa đưa cho tôi lúc trưa trong cặp ra đọc. Xem từng trang, từng trang một.

Những trang đầu Hứa Lật Dương viết những lời động viên, an ủi tôi.

Sau đó chép cho tôi vài truyện cười, mong tôi có thể vui vẻ lên.

Lúc đọc truyện đầu tiên, vì buồn cười quá không nhìn được, tôi bật cười thành tiếng mà quên mất mình đang ở trong lớp.

Bạn ngồi cùng bàn dùng cánh tay chạm vào tôi ra hiệu. Tôi ngẩng mặt lên, phát hiện thấy cô Lý Anh đang chăm chăm nhìn tôi. Tim tôi đập thình thịch. Mặc dù tôi vẫn bình thản nhìn cô, coi như chưa có chuyện gì xảy ra nhưng trong lòng vô cùng lo sợ người đàn bà này sẽ từ bực giảng xông xuống giật lấy quyển nhật kí của tôi. Nghĩ thế tôi nhanh tay đẩy cuốn nhật kí vào gầm bàn, ngồi thẳng lưng. Cô lý Anh vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, mắt trợn ngược. Một đôi mắt trắng dã, độc ác.

Tiếng chuông báo hết tiết học vừa vang lên, tôi vội chuồn ngay ra khỏi lớp vì sợ cô ta sẽ bám riết lấy tôi mà mắng chửi.

Lúc tôi quay lại lớp học. Vừa nhìn vào chỗ, mặt tôi đã đỏ ra. Chỗ ngồi của tôi đang bị vây chặt. Nhìn thấy tôi đang bước tới, mọi người đều tránh ra nhường đường cho tôi. Tất cả đồ trong cặp của tôi đều bị đổ ra bàn, ngăn kéo bị lục tung. Cô Lý Anh đứng ngay trước bàn tôi, trong tay cầm cuốn nhật ký của tôi và Hứa Lật Dương.

Tôi sẽ mãi mãi không bao giờ quên được ánh mắt của cô ta lúc đó. Cô ta nhìn tôi với ánh mắt không chút thương xót, khuôn mặt hiện rõ vẻ khinh bỉ và đắc ý.

Cô ta vẩy vẩy cuốn nhật ký trong tay và nói: “Cô giỏi nhỉ, bé tí tuổi đầu mà đã yêu đương, cô có biết thế nào là không có lòng tự trọng không? Còn viết gì nhỉ “Tở yêu cậu”, cô mà cũng xứng đáng để được yêu cơ à? Cái loại con gái như cô sau này nhất định sẽ chẳng ra gì! Đúng là đồ không biết xấu hổ!”

Đây là lần thứ hai tôi nghe thấy có người nói tôi “Đúng là đồ không biết xấu hổ!” Lần thứ nhất là khi tôi tám tuổi, tôi đã quên mất là mình đã làm sai điều gì nhưng mẹ tôi nói : “ Đúng là không biết xấu hổ!” Lúc đó tôi không hề biết “Đúng là không biết xấu hổ” có nghĩa là gì, nhưng qua giọng điệu của mẹ tôi, tôi đoán chắc đó là một câu chửi vô cùng xấu và làm cho người khác bức mình, cáu giận. Và tôi tự nhủ lần sau tôi sẽ không phạm lỗi đó nữa. Lúc đó tôi còn viết trên một tờ giấy rằng lần sau không được không biết xấu hổ nữa.

Bẵng đi bao nhiêu năm, lúc này khi lại nghe có người nói tôi “Đúng là không biết xấu hổ!” thì tất cả mọi sự phẫn nộ, oan ức đều trào dâng. Cả thế giới như ngừng thở, tôi không nghe thấy bất cứ một âm thanh nào. Mặc dù đám bạn cùng lớp đứng xung quanh tôi đều nói luôn mồm, thế nhưng vào giây phút đó, ngoài việc cảm thấy ngượng ngùng, xấu hổ, tôi không còn cảm nhận được điều gì nữa. Giống như một đứa trẻ bị lột trần rồi đẩy ra giữa đám đông. Không còn đường nào để lùi, không thể chạy thoát mạng.

Mười bảy năm sống trên đời, lần đầu tiên tôi biết thế nào gọi là cảm giác hận một người đến tận xương tủy. Giây phút đó, tôi hận cô ta đến tận xương tủy.

Tôi giăng cuốn nhật ký từ trong tay cô ta, xách cặp, đi thẳng ra khỏi lớp. Hôm đó, tôi đã quên mất việc phải khóc như thế nào.

Tôi men theo đường cái, cứ thế đi thẳng về phía trước, một mạch đi đến bờ sông, tìm một nơi không có ai. Lúc đó tôi mới oà khóc nức nở. Mọi sự tổn thương, oán hận, sợ hãi, nhục nhã, đều theo dòng nước mắt chảy ứa ra. Một nỗi đau vô hạn.

Nếu như cô ta ở trước mặt tôi lúc này, tôi nhất định sẽ không chần chừ mà kéo cô ta cùng nhảy xuống sông.

Hôm đó tôi đã tự thề rằng: “Cô Lý Anh, cả đời này em sẽ không tha thứ cho cô! Sẽ không bao giờ tha thứ! Nhất quyết không tha thứ!”

Không biết tôi đã ngồi ở bờ sông bao nhiêu lâu. Trời cứ tối dần. Tôi nghe thấy tiếng sông dâng lên từng đợt. Chúng lúc thì ở thật gần, lúc lại như rất xa.

Tiếng sóng có lẽ là tiếng khóc của dòng sông. Nó cũng cảm nhận được sự đau buồn của tôi chẳng?

Tôi một lần nữa nghĩ đến cái chết. Vì tôi không biết được là tại sao mình lại phải sống trên cõi đời này?

Tôi luôn không vui vẻ, không vui vẻ một chút nào. Tôi luôn bị bắt nạt, bị làm tổn thương nhưng chưa bao giờ tôi hiểu được mình đã làm sai điều gì?

Có thể khi tôi chết đi rồi, mọi thứ không vui sẽ biến mất. Nếu như tôi nhảy xuống sông, tôi sẽ biến thành một đám hoa bèo trôi sông, sẽ được nước vỗ về, sống trong tình yêu thương của những đám hoa bèo khác.

Tôi thò một chân xuống dưới nước, một chân trên bờ đi men theo bờ sông.

Trời đã tối hẳn.

Tôi thò tay xuống nước, muồn dùng tay để đo thử xem nước có lạnh không bởi vì tôi rất sợ lạnh. Khi tay tôi vừa chạm vào nước, ngay lập tức tôi rùng mình.

Nếu như tôi chết đi, Hứa Lật Dương chắc chắn sẽ đau lòng. Nếu như tôi chết đi, mẹ tôi chắc cũng đau lòng. Trên thế giới này chỉ còn lại mỗi mình mẹ. Lúc mẹ không vui, mẹ sẽ biết mắng chửi ai đây? Lúc bệnh thấp khớp của mẹ tái phát, ai sẽ đun nước nóng cho mẹ tắm đây? Khi mẹ qua đường, ai sẽ giữ chặt lấy mẹ không để mẹ vượt đèn đỏ đây? Tóc bạc trên đầu mẹ ai sẽ nhổ đây? Mà mẹ lại là người thích làm đẹp và vô cùng ghét tóc bạc... Nếu như tôi chết đi, cả thế giới này sẽ chỉ còn lại mỗi mình mẹ. Mẹ chắc sẽ cô đơn.

Nghĩ đến đây tôi bỗng oà khóc. Ở bên bờ sông tối đen như mực, một cô bé mười sáu tuổi như tôi đang nghĩ đến người thân duy nhất trên cõi đời này - người mẹ của mình và bật khóc nức nở.

Mẹ ơi, con không nỡ rời xa mẹ. Tuy mẹ đối xử với con không được âu yếm như các bà mẹ khác, tuy mẹ luôn mắng chửi, đánh đập con nhưng con không oán hận mẹ, thực sự không hận mẹ. Con chỉ cảm thấy rất đau lòng, rất tự ti. Tại sao con làm thế nào đi chăng nữa cũng không thể làm cho mẹ vui? Tại sao dù con cố gắng thế nào đi chăng nữa con vẫn không thể thành người con gái ngoan của mẹ? Tuy kiếp sau con thực sự không muốn tiếp tục làm con gái của mẹ nữa nhưng ngay cả đến trong giấc mơ con vẫn cầu xin mẹ đối xử tốt với con hơn trong kiếp này, chỉ cần tốt hơn một chút xíu thôi là đã đủ với con lắm rồi.

Mẹ ơi, những lời này con chưa bao giờ nói với mẹ nhưng con rất muốn mẹ biết được, rất muốn...

Sóng đã thôi trào dâng, tôi đi men theo bờ sông về nhà. Vừa bước vào cửa, tôi đã nhìn thấy mẹ đang ở trong phòng khách. Lúc này phòng khách chỉ bật một chiếc đèn bàn, chỉ sáng lên một góc. Mẹ đang nằm nhắm mắt trên ghế salon. Nhìn thấy tôi về mẹ liền ngồi thẳng dậy.

“Con đi đâu về đây? Ăn cơm chưa?” Mẹ hỏi tôi, giọng nhẹ nhàng. Tôi có cảm giác mình đang nằm mơ. Mẹ lại đột nhiên nói chuyện với tôi nhẹ nhàng đến thế sao! Lẽ nào bồ tát hiển linh, đã nói hết những lời tôi vừa nói ở bờ sông với mẹ?

“Con ăn rồi ạ.” Tôi nói dối mẹ. Lời nói dối của đứa trẻ lúc đầu chỉ là để bảo vệ bản thân mình, còn người lớn lại luôn coi việc nói dối là một tính xấu xa. Tôi vừa mới đưa tay định mở cửa phòng mình thì mẹ nói: “Hôm nay cô Lý Anh có gọi điện thoại cho mẹ, cô còn muốn mẹ đến trường để gặp.”

Tim tôi bắt đầu đập thành thịch. Thế là toi rồi. Nếu sớm biết cô ta và mẹ tôi bắt tay với nhau như thế này, lúc này tôi liều mạng nhảy quách xuống sông cho xong, để xác cho cá nó rửa, thế là hết chuyện. Chân tôi bắt đầu thấy run run, đoán chắc là sắp có một trận cuồng phong giáng xuống đầu.

“Cô Lý Anh đã kể cho mẹ nghe toàn bộ chuyện. Bây giờ mẹ chỉ nói với con hai việc: Thứ nhất, con yêu sớm như thế là không đúng. Mẹ cảnh cáo con, nếu con còn xằng bậy như thế ở bên ngoài thì mẹ sẽ đánh chết con ngay lập tức, nếu không mẹ không còn mặt mũi nào để mà nhìn người khác!” Giọng mẹ vô cùng tức giận. Tôi nghiêng chặt răng tự nhủ phải kiên cường lên.

“Thứ hai là mẹ đã giúp con xin chuyển sang lớp ban Xã hội. Ngày mai đi học con đi thẳng đến lớp đó. Mẹ đã nói với cô Lý Anh rồi, Thủy Tha Tha là con gái tôi, tôi giao nó cho nhà trường, nó làm sai cái gì thầy cô giáo có thể giáo dục nó, nhưng muốn đánh, muốn mắng phải đợi tôi đến mới được làm. Thủy Tha Tha, con không phải sợ cô Lý Anh. Mẹ là mẹ con, mẹ sẽ không cho phép người ngoài đánh mắng con!”

Tôi cúi đầu, lấy tay phải bấu tay trái, cho đến khi cảm thấy đau thấu tim mới biết đúng là mình không phải đang nằm mơ. Có thể, có thể tôi và mẹ tôi từ trước đến nay đã hiểu lầm nhau, chúng tôi đều muốn là người tốt nhất trong lòng nhau. Nhưng chúng tôi đều không làm được vì thế mà thất vọng rồi oán trách, và vì oán trách mà phẫn nộ, rồi vì phẫn nộ mà lạnh nhạt với nhau.

Đêm đó, tôi rất vui. Tôi nằm mơ thấy mẹ lúc còn trẻ nắm tay dạy tôi tập đi trên cỏ. Khung cảnh đó thật đầm ấm, thật đẹp. Ngày hôm sau, tôi vác tất cả sách vở còn sót lại ở lớp học cũ mang sang lớp ban Xã hội ở tầng trên. Sau khi chia lớp mới được hai tháng, tôi lại rời xa ban Tự nhiên, rời xa Hứa Lật Dương.

So với tự trọng, tình yêu quá nhỏ bé. So với tình thân, tình yêu quá mong manh.

Mặc dù lúc mới chia lớp, tôi kiên định chọn lựa lớp Tự nhiên, chọn lựa tình yêu, thế nhưng nào ai biết được là tôi đã đắm chìm trong mộng tưởng về tình yêu lúc còn nhỏ hay chỉ là vì muốn thử cảm xúc của bản thân. Mọi sự hi sinh và chọn lựa đều là sai lầm, đều không đáng phải lao tâm khổ tứ đến vậy.

Buổi sáng ngày hôm sau, lúc tan học tôi lại ở lớp đợi Hứa Lật Dương, giải thích cho cậu ấy nghe mọi chuyện.

Cậu ta thở dài rồi bước lên phía trước, ôm chặt lấy tôi. Trong một lớp học trống trải, không một bóng người, trong một lớp học kê đầy bàn ghế, trong một lớp học bảng đen chỉ chít chữ, chúng tôi đứng đó ôm chặt lấy nhau. Chỉ ngẩn ngủ có vài chục giây. Tim tôi đập rất nhanh. Trong lòng bỗng nhiên dấy lên một nỗi buồn vô hạn.

25. Chương 26

Sau khi chuyển sang lớp ban Xã hội, cũng đúng là lúc bắt đầu kỳ thi đua ở trường tôi.

Cứ mỗi lần nghĩ đến câu nói của cô Lý Anh: “Sau này cô sẽ chẳng làm nên trò trống gì”, tôi lại cảm thấy mình như vừa ăn một đồng rau chân vịt, lập tức trở nên khoẻ mạnh như thuỷ thủ Popeye.

Điểm kiểm tra các môn của tôi đều đứng đầu lớp. Thành tích học tập tốt làm cho tâm trạng của tôi cũng phấn chấn hẳn lên. Tình cảm với Hứa Lật Dương tiếp tục phát triển ổn định. Mọi quan hệ với những người bạn mới cũng vô cùng êm đẹp. Mọi thứ của tôi thời gian này đều rất tốt.

Chỉ có điều, mỗi lần trông thấy cô Lý Anh ở dưới sân trường là tôi liền vòng sang đi đường khác. Mỗi lần gặp phải đứa con trai bị thiếu năng của cô ta ở trước cửa tiệm tạp hoá trong trường, tôi lập tức từ thiên thần biến thành quỷ dữ, rửa thắm trong bụng: “Đúng là quả báo mà, sinh ra đứa con như thế, đúng là đáng đời.”

Đứa trẻ thiếu năng đó, mới chỉ tám, chín tuổi, đi lại xiêu vẹo, nước miếng suốt ngày chảy ròng ròng, cổ buộc một chiếc khăn quàng, ngày ngày đứng bên cạnh sân bóng rổ, chờ đợi. Nó thường xuyên bị những đứa trẻ bằng tuổi hoặc lớn hơn một chút, bóp má hoặc đẩy ngã chổng gọng trên sân. Trông rất đáng thương.

Nhưng dù nó có đáng thương đến mấy thì cũng không làm cho tôi cảm thấy thương hại hoặc là có thể tha thứ được cho cô Lý Anh.

Một người đã hại tôi thì người đó sẽ không bao giờ được tha thứ. Cho dù là người đó có rất nhiều chuyện bất hạnh, rất nhiều chuyện cần sự đồng cảm của tôi thì tất cả đều là những hậu quả mà họ phải lãnh chịu, là họ tự tìm đến. Tất cả đều là quả báo, đều không thể làm tôi cảm thấy thương xót.

Sự lương thiện của tôi chỉ dành cho những người chưa bao giờ gây tội lỗi gì với tôi. Nhưng trừ mẹ tôi ra vì và là người thân duy nhất của tôi.

Trong từ điển của tôi không tồn tại hai chữ tha thứ, nếu như có thể quên đi được thì đó là sự tha thứ lớn nhất.

Có một lần vào giờ truy bài buổi sáng, tôi đến muộn. Từ cổng trường tôi phi thẳng lên lớp học, đi qua sân bóng rổ. Tôi nhìn thấy thằng con cô Lý Anh đang đứng đó. Thằng bé đang cầm một cái cốc bằng sứ, đứng dưới bóng rổ, chờ đợi nhìn tôi.

Tôi nhìn xung quanh sân bóng, rồi nhìn lên dãy lớp học. Không có ai. Vì giờ truy bài của chúng tôi bắt đầu từ 6h30 nên tiệm tạp hoá vẫn còn chưa mở cửa.

Đúng ra tôi đã chạy qua chỗ thằng bé đang đứng nhưng lúc tôi phát hiện ra chẳng có ai ở xung quanh, tôi đã quay trở lại. Tôi nói với nó: “Lại đây!”

Nó vẫn đưa đôi mắt chờ đợi nhìn tôi chằm chằm.

Tôi học theo cách cô Lý Anh lúc đầu đã quát tôi, ác độc nói: “Nhìn cái gì mà nhìn! Còn nhìn tao móc mắt mày ra cho chó nó ăn.”

Nhưng hình như thằng bé này không hiểu tôi đang nói gì, vẫn cứ đứng chờ ra đó nhìn tôi.

Tôi tiến lại gần, giật lấy chiếc cốc của nó, ở bên trong là một thứ nước màu trắng, hình như là sữa tươi, có điều sữa đã ngửi mất rồi. Thằng bé thấy tôi giật chiếc cốc, không khóc cũng chẳng đòi, vẫn đứng chờ ra đó nhìn tôi.

Đáng nhẽ tôi chỉ định sau khi giật cốc của thằng bé sẽ đổ hết chỗ sữa đó để nó không có sữa uống mà thôi. Thế nhưng thằng bé này rất giống mẹ nó. Cho dù ánh mắt nó mới vô tội làm sao, trông nó mới ngây ngô làm sao, cũng không bù đắp cho việc nó sinh ra quá giống mẹ nó, và cũng không bù đắp nỗi việc mẹ nó đã huỷ diệt sự tôn trọng của một đứa con gái mười sáu tuổi như tôi đối với mẹ.

Tôi gần như không hề suy nghĩ gì, lấy tay banh chiếc khăn và cổ áo của thằng bé ra, sau đó đổ hết cả cốc sữa vào bên trong cái cổ áo đó.

Làm xong việc đó, tôi đặt chiếc cốc lại vào tay nó, co chân chạy. Lúc chạy lên tầng, ngoái đầu nhìn lại tôi thấy thằng bé vẫn đứng đờ đẫn đứng đó, tay vẫn cầm chiếc cốc, không khóc lóc gì cả.

Tôi thầm nghĩ bụng: đúng là đồ thiếu năng. Một lúc nữa sữa nó lạnh ngắt, ngấm vào người, mày chắc chắn sẽ bị cảm lạnh. Lúc đó thì mày sẽ khóc cho mà xem.

26. Chương 27

Quả nhiên, mấy hôm sau đó, Hứa Lật Dương có bảo với tôi là cô Lý Anh xin nghỉ ba ngày vì thằng con trai của cô ốm ho và bị sưng phổi. Tôi hồ hững buông một câu “Thế à?” khi nghe tin đó, trong lòng cảm thấy rất sung sướng nhưng không dám mang sự thật của câu chuyện ra để kể cho Hứa Lật Dương nghe. Tôi sợ cậu ấy sẽ thấy tôi không được hiền lành, lương thiện.

Sau khi chuyển sang lớp này, nỗi khổ tâm lớn nhất của tôi là tương tư.

Lớp của Hứa Lật Dương ở tầng trên. Lớp tôi ở tầng dưới. Đôi lúc trong giờ tôi ngửa mặt lên nhìn trần nhà và tự hỏi không biết cậu ấy giờ này đang làm gì? Có tập trung nghe giảng không? Có đang nhớ đến tôi không? Có lúc bước vào lớp theo thói quen, tôi đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi quen thuộc của cậu ấy nhưng nhìn rồi mới phát hiện ra mục tiêu cần tìm đã không còn ở đó nữa.

Mỗi lần chuông hết tiết báo hiệu, tôi không giống những lúc trước ngồi lì trong lớp đọc sách hay nằm xuống bàn ngủ mà lập tức đi ra ngoài, đứng ở hành lang, mặt hướng về sân bóng. Tôi biết cậu ấy sẽ đi xuống để mua nước ở cantin hoặc đi vệ sinh. Thế là tôi cứ thế đứng đó giả vờ không có việc gì đi đi lại lại dọc hành lang, đợi sự xuất hiện của cậu ấy.

Hầu như giờ nghỉ giải lao nào cậu ấy cũng xuống tầng. Lúc đi qua chân cầu thang tầng của tôi, cậu ấy sẽ cất cao giọng nói chuyện với bạn. Tôi biết ngay đó là Hứa Lật Dương, ngoảnh ngay đầu lại, có thể bắt gặp ánh mắt của cậu ấy, gửi đến nhau một chút nhớ nhung. Bốn mươi lăm phút khô khan và bí bức được rửa trôi chỉ bằng ánh mắt đó.

Hai người yêu nhau, nhiều lúc chỉ cần một ánh mắt đã là quá đủ.

Cuối cùng, ngày cuối tuần cũng đến - thứ Bảy, lúc tan học, tôi cố tình ngồi lại lớp, giả vờ sắp xếp sách vở. Tôi không biết cậu ấy có xuống tìm tôi không, nhưng tôi cầu mong cậu ấy có thần giao cách cảm, biết được tôi đang ngồi đây đợi cậu ấy và biết được rằng tôi đang nhớ cậu ấy biết bao.

Buổi chiều thứ Bảy hôm đó, cả sân trường tĩnh lặng, vắng vẻ. Cái cảm giác tĩnh lặng đó làm cho con người ta dễ cảm thấy cô đơn.

Tôi ngồi yên trong lớp, giở sách ra đọc, lật hết trang này đến trang khác nhưng chẳng được một chữ nào vào đầu.

Nghe thấy bước chân đang tiến lại gần, tôi biết nhất định là Hứa Lật Dương. Ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu ấy từng bước từng bước tiến lại gần tôi. Gần đến nỗi hai đứa chỉ cách nhau khoảng cách của một cái ôm.

Mặc dù mới chỉ xa nhau có một tuần, nhưng nỗi nhớ chưa bao giờ trở nên mãnh liệt như thế. Lúc Hứa Lật Dương tiến sát lại gần tôi, tôi chợt nghĩ, tôi đã quá yêu cậu ấy mất rồi, nên mới nhớ cậu ấy đến vậy.

Chúng tôi ôm nhau. Nhưng nghĩ đến việc đang ở trong lớp học, thỉnh thoảng vẫn có đôi người qua lại, nên chúng tôi chỉ nhẹ nhàng ôm nhau một cái rồi rời ra luôn. Tôi vẫn cảm thấy có chút ngượng ngịu, không dám dựa hẳn người mình vào người của Hứa Lật Dương. Vì thế cái ôm của tôi luôn có chút gì đó sợ sệt. Tôi sợ nếu tôi ôm hờ quá, sẽ không nghe thấy tiếng tim cậu ấy đập. Nhưng nếu ôm chặt quá tôi lại sợ mình sẽ đắm chìm vào đó và không dứt ra được.

Nỗi nhớ sâu đậm như thế, chỉ một cái ôm cũng có thể làm thỏa mãn tất cả.

Tôi ngược nhìn vào ánh mắt cậu ấy, và nói: “Tớ nhớ cậu lắm!” Và Hứa Lật Dương cũng nói: “Tớ cũng rất nhớ cậu!”

Nhiều năm sau này, tôi đã có thể rất dễ dãi nói với người khác câu “Em nhớ anh”. Nhớ một người có thể là do tình yêu mà nhớ nhưng họ, cũng có thể bởi vì thấy cô đơn, mong có sự an ủi, vì thế cần có một người để cho mình nhớ.

27. Chương 28

Ngày 20 tháng 12 năm 1999, Ma Cao trở về với Trung Quốc. Cả nước vui mừng chào đón sự kiện này. Trường học cũng phá lệ, buổi chiều cho chúng tôi tan học sớm hơn trường ngày.

Lúc về đến nhà tôi phát hiện ra chìa khoá của tôi đã bị mất. Tôi do dự một hồi lâu mới dám liều mình gọi điện cho mẹ.

“Mẹ ơi, hôm nay lúc nào mẹ về?” Tôi rụt rè hỏi.

“Sáu giờ. Sao thế, con lại không mang chìa khoá đúng không?” Mẹ tôi luôn luôn đoán việc như thần.

“Con bị mất chìa khoá rồi.” Tôi liều trả lời.

Quả nhiên, mọi việc y như tôi dự đoán, mẹ tôi ở bên kia đầu dây, gằn giọng xuống mắng tôi: “Mày chẳng làm cái gì ra hồn cả, suốt ngày chỉ biết vứt đồ lung tung! Hôm nay mà mày không tìm được chùm chìa khoá thì đừng có vác mặt về nhà!” Mẹ mắng tôi một chập rồi sau đó dập máy.

Tôi thở dài nào nề.

Hứa Lật Dương vẫn cười tôi, trẻ thế mà suốt ngày thở dài, giống hệt một bà cụ non. Cậu ấy không biết rằng, trong mơ tôi cũng vẫn thở dài suốt.

Tôi ngồi ở bậc thềm cầu thang đợi mẹ về. Nhìn qua ô cửa ở bức tường đối diện, tôi thấy ngoài trời đang tối dần. Màu trời từ trắng xanh chuyển sang xanh đậm rồi trở nên đen kịt. Mọi nhà đã lên đèn. Trong bóng tối, một mình tôi ngồi đó cô đơn. Đến tận bây giờ, mẹ vẫn chưa về. Tôi biết mẹ cố ý trừng phạt tôi. Nghĩ vậy, tôi thở dài rồi xách cặp đi xuống dưới nhà.

Đêm đó cả nước tung bừng vui mừng chào đón sự kiện Ma Cao trở về đó, đâu đâu cũng nhìn thấy pháo hoa rợp trời, niềm vui như tràn ngập ở mọi nơi. Tôi đi dọc theo con đường lớn, đi mãi bỗng vô tình nhận ra mình đang ở trong khuôn viên của một vườn hoa nhỏ ở gần nhà Hứa Lật Dương.

Cuối tháng Mười Hai, Vũ Hán đã bước vào mùa đông giá lạnh. Lá ngô đồng rụng đầy đường đi, giẫm lên chúng phát ra âm thanh nghe như tiếng tim đang vỡ vụn.

Quả là lạnh lẽo.

Tôi ngồi xổm xuống dưới đất, gom những chiếc lá lại, để chúng sát lại gần nhau, sưởi ấm cho nhau. Tôi cứ ngồi thế, nghịch với những chiếc lá. Đến khi đứng dậy, tôi mới phát hiện ra mình đã xếp những chiếc lá thành hình chữ “LOVE”. Trái tim đang lạnh giá bỗng nhiên ấm lại.

Có cô đơn đi chăng nữa thì tôi vẫn còn “LOVE”, vẫn còn tình yêu của Hứa Lật Dương.

Nghĩ vậy tôi liền chạy ngay đến bộ điện thoại ở bên đường, gọi điện cho Hứa Lật Dương. Mẹ cậu ấy nghe điện thoại. Sau một hồi tra hỏi, cuối cùng bà cũng không lấy làm vui vẻ gì gọi Hứa Lật Dương ra nghe điện thoại của tôi.

“Mình đang ở công viên gần nhà cậu.”

“Hả? Đợi mình nhé, mình đến ngay.”

Sau khi dập máy, tôi đứng ở bên cạnh bộ điện thoại chờ Hứa Lật Dương. Ngửa mặt lên trời ngắm những vì sao, thấy chúng sao mà bé nhỏ. Rồi tôi nhìn thấy mình, đang đứng đây, cũng thật bé nhỏ biết bao. “Sao cậu lại ở đây một mình chưa về nhà? Sao tay cậu lạnh thế này?”

Hứa Lật Dương vừa nhìn thấy tôi liền nắm chặt lấy bàn tay lạnh cóng của tôi.

Tay của cậu ấy ấm áp và mềm mại. Giây phút cậu ấy nắm chặt lấy bàn tay tôi, tôi bỗng nảy ra ý định và có dũng khí để kể cho cậu ấy nghe hết mọi chuyện.

Tôi chưa bao giờ đưa bất kỳ ai về nhà mình chơi, chưa bao giờ kể cho ai nghe về gia đình, về người cha mất tích, về người mẹ có tính nết nóng nảy của mình, chưa bao giờ kể cho ai nghe về mối quan hệ không vui vẻ gì giữa mẹ và tôi.

Từng đó năm trời, mọi nỗi buồn tôi đều một mình âm thầm chịu đựng, trừ quyền nhật kí ra, tôi không tìm được một nơi an toàn nào để trút bầu tâm sự, trừ cách viết ra, tôi chưa tìm được bất kì cách nào để làm giảm những áp lực đó. Bởi vì tôi quá tự ti. Tôi sợ nếu tôi nói ra mọi người sẽ khinh thường, sợ mọi người sẽ nhìn tôi bằng con mắt khác, sợ bị mọi người cô lập. Bởi vì tôi biết những năm tháng trưởng thành của tôi chẳng vinh quang gì.

Có thể có rất nhiều người cho rằng những gì mà tôi đã trải qua có gì là to tát lắm đâu! Thế nhưng, những ai chưa bao giờ trải qua sẽ chẳng bao giờ hiểu được.

Cái thế giới này quả thực là luôn có một cách nhìn khác với những người “yếu”. Họ khinh thường cái nghèo, khinh thường cái yếu, khinh thường những nỗi khổ cho dù rất nhiều lúc cái cách nhìn đó được thể hiện dưới vỏ bọc “đồng cảm”.

Hôm đó, bàn tay ấm áp của Hứa Lật Dương đã sưởi ấm trái tim tôi. Cậu ấy nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi, giúp tôi cởi mở tâm hồn bấy lâu nay vẫn đóng chặt.

Tôi kể mọi chuyện với Hứa Lật Dương. Về sự ra đời của tôi, tuổi thơ tôi, về bà nội, về bố, mẹ, về những niềm vui, nỗi buồn, những sự ly biệt.

Tôi cứ nghĩ là lúc kể tôi sẽ khóc. Nhưng không, tôi kể trong trạng thái vô cùng bình tĩnh, cứ như là đang kể chuyện về một ai đó vậy.

Thế nhưng Hứa Lật Dương lại khóc.

Lúc tôi kể xong mọi chuyện, ngẩng đầu lên nhìn Hứa Lật Dương, tôi thấy cậu ấy đang gạt nước mắt. Đôi mắt cậu ấy lúc đó mới sáng và dịu dàng làm sao. Dưới ánh sao, những giọt nước mắt của cậu ấy trong giống như hạt thủy tinh, lấp lánh.

Cậu ấy đã vì tôi mà khóc. Cậu ấy nói: “Sau này tớ nhất định sẽ đối xử với cậu thật tốt. Cả đời này tớ sẽ chăm sóc cậu.”

Tôi thật không dám tưởng tượng là trên đời này lại có người vì tôi mà khóc. Từ trước đến giờ tôi vẫn khóc một mình, khóc chán rồi thì luôn tự bảo: “Không có gì đâu, nước mắt là gia vị của cuộc sống.”

Tôi cũng không dám tưởng tượng là lại có người con trai sẽ đối xử tốt với tôi, nguyện chăm sóc tôi cả đời.

Điều này quả thực làm tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cậu ấy đã vì một đứa con gái cô đơn mà rơi những giọt nước mắt dịu dàng. Giọt nước mắt này đã rơi vào trái tim người con gái ấy, rồi ngấm tận vào máu thịt. Người con gái ấy nghĩ rằng: Cô và người con trai này sẽ không bao giờ xa lìa nhau.

Đêm đó, lần đầu tiên, tôi và Hứa Lật Dương qua đêm không về nhà.

Chúng tôi ngồi ôm nhau cả đêm. Chúng tôi ôm nhau rất chặt. Chặt đến nỗi tôi có thể cảm nhận được cơ thể mình và cơ thể cậu ấy đang dính chặt vào nhau. Tim tôi có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim của cậu ấy. Tôi bỗng thở gấp hơn, có cảm giác rất bất an nhưng lại không muốn buông cậu ấy ra, không muốn bỏ qua giây phút trái tim đập rộn ràng, như muốn lao ra khỏi lồng ngực này.

Giây phút đó, tôi có cảm giác thời gian đang ngừng lại.

Dưới ánh sao, ánh mắt cậu ấy sáng ngời, lấp lánh như những vì sao trên bầu trời. Trông cậu ấy rất đẹp trai. Tôi đưa cánh tay mình ra, vòng lấy eo cậu ấy. Còn Hứa Lật Dương thì nhẹ nhàng đưa đầu tôi xuống sát ngực mình. Tôi có thể cảm nhận được sự lên xuống của lồng ngực cậu ấy.

Tôi nhắc đầu lên rồi gục đầu mình lên vai của cậu ấy, thối nhẹ vào tai. Cậu ấy thấy buồn bèn né ra nhưng tay thì vẫn không buông tôi ra.

Tôi bật cười, càng cố trêu đến cùng, cứ thế thối vào tai cậu ấy.

Bỗng nhiên cậu ấy không tránh nữa, nghiêm mặt lại nói: “Không được thối vào tai mình nữa, nếu không hậu quả tự chịu đấy nhé!”

Tôi nhìn Hứa Lật Dương. Hậu quả tự chịu ư? Ha ha! Tôi hiểu ý cậu ấy muốn nói nhưng vẫn ngây thơ hỏi lại: “Hậu quả gì mà phải tự chịu? Sao mà lại nghiêm trọng thế?” rồi lại tiếp tục đưa mặt kề sát lại gần tai cậu ấy.

Đúng vào lúc tôi ngẩng mặt lên, nụ hôn đầu đời đã in dấu trên đôi môi.

Đó là thời khắc đã được ghi vào lịch sử của chúng tôi.

Một đêm trăng sáng, ít sao. Giữa công viên vắng người, một người yêu đẹp trai, một nụ hôn đầu ngỡ ngàng. Tất cả đều hoàn mỹ tựa như trong tiểu thuyết.

Sau nửa đêm trời mỗi lúc một lạnh. Chúng tôi ngồi trên ghế đá dài, tôi bắt đầu chìm dần vào giấc ngủ, người dựa vào vai Hứa Lật Dương.

Trong mơ màng, tôi cảm giác được Hứa Lật Dương đang nắm lấy tay tôi, viết chữ vào lòng bàn tay tôi, rất buồn.

Tôi từ từ tỉnh dậy nhưng lại không muốn rời khỏi vòng tay Hứa Lật Dương, nên vẫn nằm đó giả vờ ngủ. Dần dần tôi cảm giác được rõ ràng những chữ mà Hứa Lật Dương đã viết vào lòng bàn tay tôi, cậu ấy viết đi viết lại ba chữ “I LOVE YOU”

Tôi từ từ nhắm mắt lại, cảm nhận được hơi ấm của cậu ấy, cảm nhận được hơi thở của cậu ấy, cảm nhận được từng lần cậu ấy viết chữ “I LOVE YOU” vào lòng bàn tay tôi. Thỉnh thoảng tôi lại hé hé mắt trộm nhìn, thấy cậu ấy cũng đã nhắm mắt lại nhưng vòng tay vẫn ôm lấy tôi thật chặt. Tôi sẽ mãi mãi nhớ về đêm hôm đó. Vị ngọt ngào của hạnh phúc. Sau này tôi nhận ra rằng tình yêu ngây thơ thuở đó mới thực sự là niềm hạnh phúc tôi đã tìm được trong tình yêu.

Sau lần hẹn hò đầu tiên đó, trình độ kiss của Hứa Lật Dương ngày càng được nâng cao. Chắc là sau lần đầu tiên đó, Hứa Lật Dương đã dày công học tập, không ngại hỏi han, dành nhiều thời gian nghiên cứu kỹ chiêu này.

Bây giờ, tôi đã biết nụ hôn của người đàn ông có thể rất say đắm, rất dịu dàng làm cho người ta dễ ngất ngây, làm người ta mềm yếu. Thế nhưng nhiều lúc tôi vẫn nhớ lại nụ hôn vụng về hôm đó và vẫn phảng phất đâu đây cái cảm giác bất ngờ và ngỡ ngàng của buổi ban đầu. Chỉ có điều, những nụ hôn khi đó còn có một chút thích thú của những đứa trẻ. Vì thích thú nên mới ôm nhau, vì thích thú nên mới hôn nhau giống như đang ôm, đang hôn những con búp bê vậy. Chẳng liên quan gì đến tình dục.

28. Chương 29

Những năm tháng cấp III đã qua đi nhanh chóng. Ngoảnh đi ngoảnh lại chúng tôi đã bước vào những tháng cuối cùng. Trước mắt chúng tôi bây giờ chỉ có ba mối quan tâm: thi Đại học, Hứa Lật Dương và mẹ.

Những kí ức hình như đã đứt đoạn, những câu chuyện lúc đó đã mờ nhạt trong tôi.

Tôi chỉ mong ngay lập tức có thể cầm bút đi thi Đại học. Tôi sợ chờ đợi sẽ làm tôi quên hết.

Hoang mang, mơ hồ, phấn khích và pha chút lo lắng với định hướng cho một tương lai mới. Mọi thứ bắt đầu trở nên rối rắm. Trong thời gian này, chỉ có Hứa Lật Dương là niềm an ủi duy nhất của tôi. Mỗi tình này lên đến lớp Mười hai đã trở thành niềm vui duy nhất của tôi, là nguồn an ủi lớn nhất của tôi.

Và cho dù lo sợ hay mong đợi thì kì thi Đại học cũng vẫn đến đúng lúc.

Ngày mùng 7, mùng 8 và mùng 9, trời nắng và nóng. Ba ngày thi Đại học như ngày tận thế của thế giới, véo một cái đã trôi qua.

Lúc ra khỏi phòng thi, tôi thấy Hứa Lật Dương đang đứng bên đường đợi khuôn mặt rạng rỡ đang đưa ta ra vậy vậy.

Cảnh tượng đó in đậm trong kí ức tôi, cài then cho thời cấp sách tới trường. Một dấu chấm đánh dấu bước ngoặt mới.

Ba ngày sau, chúng tôi đến trường đoán điểm chuẩn và chọn nguyện vọng.

Điểm thi của tôi rất không tốt. Kì thi lần này của tôi lại thấp nhất trong số các đợt thi ở cấp III. Tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra hiện tượng này. Thực sự tôi đã rất cố gắng và chăm chỉ học tập.

Thế là di tòng giấc mộng vào trường Đại học Bắc Kinh. Tôi quyết định điền lần lượt các trường khác ở Bắc Kinh, Quảng Châu v.v ... Dù có ở trời Nam biển Bắc, nhưng nhất định tôi sẽ không tiếp tục sống ở vùng đất này nữa. Hứa Lật Dương cứ nhìn vào đơn của tôi mà diên y hệt.

Tối hôm đó lúc mang tờ đơn chọn nguyện vọng về nhà, tôi và mẹ lại như thường lệ, cãi nhau một trận to.

Mẹ bắt đầu chê tôi từ đầu đến chân, nào là không đáng một xu, nào là bình thường thì cử không đến nỗi nào đến lúc thi cuộc thi quan trọng nhất lại đạt điểm số chẳng ra gì.

Tôi không tranh luận lại với mẹ, chỉ đợi lúc mẹ nói xong thì bảo: “Đơn chọn nguyện vọng con đã điền hết rồi, tất cả các nguyện vọng đều không có ở các trường ở Vũ Hán.”

Mẹ tôi càng tức điên lên, bắt tôi phải vào trường Đại học Vũ Hán.

Còn tôi thì thà phải đi học ở các trường loại hai, loại ba ở các tỉnh khác chứ không muốn tiếp tục học ở Vũ Hán nữa.

Vất vả từng đó năm học tập, tôi chỉ muốn bay thật xa, muốn chạy trốn, muốn làm lại từ đầu. Tôi hận nơi này, căm thù ngôi nhà này, trong mơ tôi cũng muốn rời xa ngôi nhà này, rời xa mẹ của tôi. Như thế tôi mới không phải nghe mẹ tôi cần nắn, mắng chửi, không phải luôn sợ hãi, chán đời, tự ti. Tôi có thể làm lại từ đầu, không ai biết quá khứ của tôi, tôi cũng không phải nhìn thấy cảnh mà đau lòng. Cuộc sống có thể bước sang một trang mới. Hơn nữa, cho dù tôi đến nhập học ở trường nào, Hứa Lật Dương nói cậu ấy cũng sẽ điền vào đơn giống hệt tôi.

“Với cái điểm đó, một không vào nổi đại học Bắc Kinh thì không được đi đâu hết, ở lại Vũ Hán này.” Mẹ tôi vừa nói vừa cầm giấy đăng kí nguyện vọng phần phạt trong tay.

“Con đã điền hết cả rồi.” Tôi mỉm cười, nụ cười của kẻ chiến thắng.

“Mày có tin kể cả mày điền hết rồi, tao vẫn có thể xé nát tờ đơn này không? Ngày mai tao sẽ đi cùng mày đến trường để xem mày sửa lại nó. Mày mà không nghe lời tao, đi học ở tỉnh khác, thì đừng có xin tao đồng nào!” Mẹ lại bắt đầu giương oai dọa nạt.

“Mẹ cứ yên tâm đi, mẹ mà không cho tiền thì con thà đứng đường, cởi quần áo cho người ta coi lấy tiền chứ cũng không về cúi đầu xin tiền mẹ đâu!” Tôi giật tờ đơn lại, lạnh lùng uy hiếp mẹ.

Câu nói đó đã làm cho cơn tức giận của mẹ tôi lên tới đỉnh điểm. Bà cầm mấy chiếc cốc trên tràng kỉ đập vỡ tan tành.

May thay tôi nhanh nhẹn tránh được những chiếc cốc đó cũng đã phá tan sự im lặng và chịu đựng trong suốt mười tám năm qua của tôi. Tôi quyết định nói hết những gì tôi đã viết trong nhật kí cho mẹ tôi nghe. Những câu nói đó tôi chưa bao giờ nói với ai, bởi vì tôi thấy nói những sự phiền não của mình cho bất kì ai cũng chẳng tác dụng gì. Nỗi buồn chẳng vì thế mà bớt đi. Kêu khổ với bất kì ai cũng đều là một việc ấu trĩ và nực cười vì nỗi khổ của bạn chẳng liên quan gì đến ai.

Trước mắt tôi lúc này là người phụ nữ đã làm tôi khổ sở suốt mười tám năm qua. Bà cần phải biết rõ về những tổn thương mà bà mang lại cho tôi.

“Mẹ cứ đập đi. Đập không trúng người con, không chết được con thì sau này mẹ không còn cơ hội đâu. Bao nhiêu năm qua con cố gắng chăm chỉ học tập cũng chỉ vì mong chờ có một ngày sẽ hoàn toàn rời khỏi mẹ. Mẹ tưởng là chỉ có mẹ ghét con, chỉ có mẹ hận con thôi à? Con nói cho mẹ biết, không phải thế đâu. Con cũng ghét mẹ! Con cũng hận mẹ! Con hận mẹ từ trước đến giờ chưa bao giờ mẹ nói được với con một lời tử tế, ngọt ngào. Con hận mẹ vì cứ hai, ba bữa lại đánh mắng con một trận. Con hận mẹ vì suốt ngày lật tung đồ của con lên. Con hận mẹ nói con đen, con xấu. Con hận mẹ luôn bắt con phải cố gắng học hành chỉ để thoả mãn tính sĩ diện của mẹ trước đồng nghiệp và hàng xóm. Cuối cùng thì con đã hiểu tại sao lúc trước bố lại ly hôn với mẹ. Nếu như con được quyền lựa chọn, con nhất định sẽ không sống chung với mẹ!” Tôi trút một mạch những câu đang chất chứa ở trong lòng, nhìn mẹ với ánh mắt khiêu khích, chờ đợi một cơn bão giông ác liệt chuẩn bị giáng xuống.

Mẹ tôi đứng ngẩn người ra đó.

Bà không giống như những gì tôi tưởng tượng, bà không điên dại xông vào, cũng không xa xả mắng tôi.

Mẹ chỉ đứng đó. Chúng tôi đứng cách nhau đúng một cái tràng kỉ, rất gần, gần đến nỗi tôi có thể nhìn thấy đôi mắt mẹ tôi đỏ ngầu, nhìn thấy những vết nhăn sâu nơi khoé mắt, những sợi tóc trắng trước trán mẹ. Mẹ nhìn tôi bằng một ánh mắt lạ lẫm mà tôi chưa bao giờ nhìn thấy, mắt ngân ngấn nước.

Nhưng mẹ không khóc mà từ từ quay người đi vào trong phòng.

Tôi giấu kĩ giấy đăng kí nguyện vọng, sau đó đi vào nhà vệ sinh tắm rửa, chuẩn bị đi ngủ.

Lúc tôi từ trong đó đi ra, mẹ tôi đã ngồi ở phòng khách. Mẹ nhìn thấy tôi đi ra liền cất tiếng nói: “Thôi mẹ cũng không ép buộc con nữa. Con muốn đăng kí trường nào thì cứ đăng kí đi. Một mình đi học ở ngoài vất vả lắm, đến lúc đó con sẽ biết. Với lại cái điều hoà trong phòng mẹ bị hỏng rồi. Tối nay mẹ có thể ngủ ở phòng của con được không?”

Trong trí nhớ của tôi, tôi luôn ngủ một mình, đêm nào cũng ngủ một mình. Hôm nay mẹ nói mẹ muốn ngủ cùng với tôi. Lí do là máy điều hoà của phòng bà bị hỏng. Tôi cảm thấy vô cùng bối rối.

Điều hoà của mẹ bị hỏng bao lâu rồi? Những ngày hè ở Vũ Hán oi bức thế này, mẹ vẫn nằm ngủ trong phòng không có máy điều hoà sao? Liệu có phải mẹ loạn bị nóng làm cho mất ngủ?

Lúc tôi nằm trong căn phòng có điều hoà mát lạnh oán hận bà đến nỗi không ngủ được, có phải mẹ cũng vì nóng quá mà trần trọc khó ngủ không? Chúng tôi nằm cách nhau một bức tường, nóng - lạnh ai đẩy tự biết.

Nghĩ đến đó, tôi đáp: “Được ạ.” Tôi hiểu rõ rằng bà đang sợ sau này sẽ không còn có cơ hội để ngủ chung với tôi nữa.

“Ừ, con sấy khô tóc đi rồi hẵng ngủ nếu không là dễ đau đầu lắm. Máy sấy mẹ đã mang sang phòng con rồi đấy.” Giọng mẹ rất nhẹ nhàng. Nhẹ nhàng đến nỗi làm tôi phải ngạc nhiên, thậm chí còn khiến tôi hoài nghi không biết có phải mẹ quyết định tối nay sẽ thực thi kế hoạch mà mẹ đã từng nói không: bà sẽ giết chết tôi, sau đó nói với mọi người là tôi tự sát, lí do thì có thể nói do tôi thi đại học thành tích không được tốt, đau khổ quá mà tự tử.

Tôi sấy khô đầu rồi lên giường nằm. Mẹ cũng nhanh chóng tắm xong và vào phòng tôi. Tôi nghe thấy tiếng mẹ bật máy sấy tóc rồi lại thấy tắt, sau đó mang máy sấy ra ngoài sấy tóc, chắc là sợ làm tôi tỉnh giấc.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng mẹ khe khẽ đi vào, lật chiếc chăn đơn ra, nằm vào trong nhưng không hề đụng vào người tôi.

Cái cảm giác kì lạ và khó hiểu làm tôi không tài nào ngủ được nhưng lại không dám xoay chuyển người sợ làm mẹ khó ngủ. Từ bé đến giờ mẹ chưa bao giờ nằm ngủ cùng tôi. Trừ những lúc mẹ giữ người tôi mà đánh, chưa bao giờ tôi và mẹ lại ở gần nhau như lúc này. Chúng tôi cứ thế nằm giữ một khoảng cách nhất định, nghe tiếng thở của nhau. Từ từ, tôi cũng dần thiếp đi.

Nửa đêm, tôi bỗng bị một bàn tay lạnh chạm vào người làm cho tỉnh giấc.

Đó là mẹ, mẹ lấy tay phải nắm chặt lấy tay trái của tôi. Lòng bàn tay mẹ rất lạnh. Tôi nghe nói lòng bàn tay của người con gái nào mà lạnh, thì đường tình duyên của người đó lận đận. Tay mẹ nắm chặt tay tôi, rồi xiết chặt tay tôi hơn nữa.

Tôi mở mắt nhìn lên trần nhà, rồi đưa mắt nhìn sang mẹ đang nằm bên cạnh. Ánh trăng soi sáng khuôn mặt mẹ, nhưng ánh trăng không thể che đi được những nếp nhăn trên đuôi mắt mẹ. Mẹ ngủ mà vẫn nhàu mày lại. Có lẽ mẹ có rất nhiều chuyện phải suy nghĩ. Cuộc đời lận đận, hôn nhân thất bại, đứa con gái không ngoan ngoãn, vì cuộc sống mẹ phải bôn ba vất vả thế nhưng đến cuối cùng mẹ chẳng nhận được gì. Mẹ già rồi, già thật rồi.

Tôi ngẩng đầu lên nhưng nước mắt vẫn từ từ chảy xuống mặt.

Không biết đã bao nhiêu lần tôi mở mẹ dịu dàng ôm tôi vào lòng ngủ, cho tôi một đêm an lành. Đến lúc cái đêm an lành đó đến, muộn màng như lúc này, mọi cảm xúc lẫn lộn làm tôi vừa cảm thấy hạnh phúc, vừa ân hận, lại vừa cảm thấy có lỗi và đau lòng vô cùng.

Ngày hôm sau, lúc nộp giấy đăng kí nguyện vọng, Hứa Lật Dương đã đứng chờ tôi ở ngay ngoài cửa lớp. Chúng tôi làm mọi việc như thể việc vào vào Đại học chẳng có gì làm cho chúng tôi chùn bước cả.

Những lời trách móc của thầy cô, những tiếng xì xào, bàn tán của bạn bè đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi nói với Hứa Lật Dương: “Em đã đổi trường rồi. Nguyện vọng thứ nhất em chọn trường Đại học X Vũ Hán.”

(Chúng tôi đã thay đổi cách xưng hô từ sau lần hẹn hò đầu tiên ở công viên hôm đó.)

Tôi cứ nghĩ rằng Hứa Lật Dương sẽ trách móc tôi, nhưng không, cậu ấy chẳng nói lời nào, cầm cục tẩy và chiếc bút chì, xóa rồi điền lại giống hệt tôi. Nguyện vọng thứ nhất của chúng tôi là trường Đại học X Vũ Hán.

“Còn những nguyện vọng khác thì sao?” Tôi hỏi Hứa Lật Dương.

“Em chọn trường nào thì anh sẽ chọn trường đó.” Hứa Lật Dương trả lời không do dự.

“Nếu như ngay cả trường X em cũng không đỗ, năm sau em sẽ thi lại. Nên những nguyện vọng khác em cứ chọn bừa theo như danh sách thôi, mở trang nào lấy trường trang đó. Dù sao thì kể cả có đỗ những trường đó em cũng không học.” Có lúc, những quyết định quan trọng của cuộc đời lại rất mơ hồ cứ như là ông trời đang trêu đùa chúng ta vậy.

“Anh cũng chọn giống em!” Hứa Lật Dương không hề phản ứng lại.

Tôi mở một trang ra, nhắm mắt lấy tay chỉ bừa một trường, sau đó mở mắt ra, đọc tên những trường mình vừa chỉ và cứ thế điền vào những nguyện vọng còn lại.

Nguyện vọng thứ hai tôi chỉ vào một trường ở tận phía Bắc: Đại học Công nghiệp X.

Nguyện vọng thứ ba ...

Tôi đã chẳng còn nhớ lắm rồi cuộc tôi điền những trường nào, tôi chỉ nhớ có hai người với đơn nguyện vọng giống hệt nhau, ghi dấu quyết tâm của một mối tình khăng khít, bền chặt. Ngoài tình yêu ra, điều gì cũng không quan trọng. Cho dù ngày mai, tương lai sẽ đi về đâu, số phận sẽ an bài như thế nào, chúng tôi cũng không xa rời nhau.

Trong một cuốn nhật kí, chúng tôi đã từng viết, chúng tôi sẽ không bao giờ xa rời nhau, mãi mãi ở bên nhau, thế nhưng ai có thể nói cho tôi biết “mãi mãi” sẽ kéo dài trong bao lâu?

Sau khi về nhà tôi nói lại với mẹ, tôi đã chọn trường Đại học X Vũ Hán. Lần đầu tiên mẹ đã ôm tôi vào lòng.

29. Chương 30

Mùa hè năm 2001 là mùa hè rực rỡ nhất từ trước đến nay của tôi.

Ngày ngày chúng tôi quần quít bên nhau không rời, cứ như thể chúng tôi đang sống mùa hè cuối cùng của cuộc đời vậy. Ngày nào chúng tôi cũng ở bên cạnh nhau. Chi tiết về từng cuộc hẹn tôi đã quên rồi, chỉ nhớ là vì nhà Hứa Lập Dương thường không có ai ở nhà nên tôi hay sang bên đó. Mọi người đừng quá căng thẳng, khi đó chúng tôi thực sự là những đứa trẻ vô cùng trong trắng. Tôi cũng không hiểu bọn trẻ con bây giờ như thế nào nữa, đứa nào cũng như ăn phải thuốc kích thích, đều cao to khác hẳn chúng tôi ngày xưa. Bây giờ học sinh cấp II, nếu ở bên nhau lúc không có ai ở nhà, thì đúng là như lửa gặp rơm, bén ngay lập tức.

Tôi tự nhận mình cũng là một đứa trưởng thành sớm nhưng so với lũ trẻ bây giờ thì đúng là không thể nào so sánh được.

Chúng tôi ở nhà Hứa Lập Dương chẳng qua chỉ cùng nhau xem phim hoạt hình, ăn vặt mà thôi. Lúc xem phim hoạt hình, hai đứa ngồi trên ghế sofa, nắm tay nhau, lòng bàn tay dính mồ hôi.

Có lúc, tôi ngồi một mình trong phòng khách xem tivi còn Hứa Lập Dương thì vào tủ lạnh lấy ra một chiếc kem sữa nói với tôi: “Anh thích ăn loại này nhất chỉ có điều nhà hết mất rồi.” Nói xong, đứa chiếc kem đó cho tôi còn tự nhìn đi lấy một loại kem khác ăn.

Tôi nói: “Anh ăn đi, em ăn loại nào cũng thế.” Hứa Lập Dương cười nhẹ nhàng cốc nhẹ vào đầu tôi.

Một chi tiết như thế đến tận bây giờ, sau bao nhiêu năm tôi vẫn còn nhớ. Nhưng chỉ vền vẹn có thể thôi.

Tôi tự lấy làm xấu hổ vì trí nhớ tồi tàn của mình.

Khi tôi cầm giấy gọi của trường Đại học X Vũ Hán còn Hứa Lập Dương thì nhận được của trường Đại học Công nghiệp X, chúng tôi mới nhận ra mùa hè tươi đẹp của chúng tôi đã chấm dứt rồi

.

Chúng tôi ngồi bên vườn hoa cạnh trường cũ, mặt mày ủ rũ.

“Làm thế nào bây giờ?” Tôi cất tiếng hỏi Hứa Lập Dương.

“Anh cũng không biết.” Hứa Lập Dương buồn rầu trả lời tôi.

Nếu như không đỗ vào trường Đại học X Vũ Hán, tôi sẽ thi lại. Sự lựa chọn đó không hẳn vì tình yêu mà cái chính là do tôi không muốn đối diện với sự thất bại sau mười hai năm miệt mài đèn sách. Tôi nhất quyết không chấp nhận sự bất công của ông trời.

Nhưng bây giờ người không đỗ lại là Hứa Lập Dương. Khuyến anh ấy thi lại thì sao? Tôi hiểu rất rõ cái việc học ôn thi lại. Học xong một năm lớp Mười hai đã làm tôi có cảm giác giảm thọ mất ba năm, học hai năm lớp Mười hai, ít nhất cũng phải tổn thọ mất 30 năm.

Muốn học và muốn vào đại học là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Tôi không thể mở miệng khuyên Hứa Lập Dương thi lại. Nói thế chẳng khác nào nói với Hứa Lập Dương rằng: “Anh vì em xuống địa ngục một lần này đi, anh hãy vì em mà giảm tuổi thọ xuống ba mươi năm đi.”

Chỉ cần nghĩ đến việc ôn thi lại đã cảm thấy vô cùng kinh hãi giống như một người bị rơi xuống vực sâu vậy, sau mười hai năm vất vả trèo lên núi cao, gần đến đích rồi thì tuột tay rơi xuống vực. Cái cảm giác đó thật đáng sợ.

Chúng tôi cứ thế ngồi một đêm. Lúc trời sáng, cuối cùng Hứa Lật Dương đã quyết định vào học ở trường Đại học Công nghiệp X ở phía Bắc.

Tôi ích kỉ bao nhiêu thì tôi thấy buồn chán bấy nhiêu. Nhưng tôi không muốn nói gì.

Tình yêu vốn là sự cam tâm tình nguyện. Hứa Lật Dương đã cam tâm tình nguyện yêu bản thân mình hơn, không muốn tiếp tục ôn thi vất vả.

Sự buồn chán lúc này làm tôi cảm thấy tình cảm ba năm qua cứ như một câu chuyện cười.

Chúng tôi đã từng nghĩ là đối phương rất yêu mình, tình yêu đó vô cùng sâu đậm.

Nhưng thực ra chúng ta yêu bản thân chúng ta nhiều hơn.

Và thế là Hứa Lật Dương đi về phía thành phố X nhập học. Còn tôi ở lại Vũ Hán học trường Đại học X Vũ Hán.

Tình yêu tuổi học trò của chúng tôi cứ thế hạ màn. Đêm trước khi Hứa Lật Dương đi, chúng tôi ngồi trên khán đài sân vận động ở trường cũ ôm nhau.

Tôi hỏi: “Anh sẽ nhớ em chứ?”

Hứa Lật Dương trả lời: “Có.”

Tôi lại hỏi: “Anh sẽ mãi yêu em chứ?”

Hứa Lật Dương lại trả lời: “Có.”

Các bạn, xin hãy tha thứ cho những câu hỏi ngờ nghệch này của tôi. Chúng ta ai cũng có những lúc ngờ nghệch, ai cũng từng có thời ôm chặt lấy người mình yêu mà nói “Em mãi mãi yêu anh.” Nhưng sẽ có một ngày, chúng ta nhận ra rằng chẳng có gì là “mãi mãi” và sẽ không bao giờ dùng nó nữa.

30. Chương 31

31. Cuộc sống mới

Thời gian có thể làm thay đổi tất cả. Đó là chân lý của chân lý.

Ngày đầu tiên, mẹ đưa tôi đi nhập trường. Do nằm trên một ngọn đồi nhỏ nên trong trường có những bậc thang lên xuống. Lúc đi xuống cầu thang, vì đi dép cao gót nên mẹ bị trượt chân một cái. Mẹ trượt dài vài bậc cầu thang. Tôi sợ hãi chạy lại đỡ mẹ dậy. Thế nhưng câu nói đầu tiên của mẹ tôi sau khi ngã là: “Đi xách cái vali lại đây! Trời ạ, cái vali đấy tôi phải mất 700 tệ để mua cho cô đấy...” Tôi đi nhặt chiếc vali đổ, vừa đi vừa khóc.

Nếu như tôi giống những đứa con gái khác, lúc đi phải đưa tay ra đỡ mẹ, thì chắc là mẹ tôi đã không bị trượt ngã như thế. Tôi luôn lạnh lùng với mẹ, từ trước đến giờ chưa bao giờ đỡ, chưa bao giờ dìu, càng chưa bao giờ ôm mẹ cả. Thấy mẹ xót chiếc vali như vậy, tôi thấy vô cùng đau lòng. Tôi tự nhủ với mình rằng: Sau này nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, nhất định sẽ báo hiếu mẹ tôi. Quên đi tất cả mọi thứ trong quá khứ để yêu thương mẹ.

Tôi nghĩ chắc sau khi tôi thi đại học xong, mối quan hệ giữa mẹ và tôi sẽ bắt đầu được cải thiện. Giây phút mẹ cầm chặt tay tôi, không nỡ rời ra để ngủ, tôi chợt hiểu ra tình yêu và nỗi đau khổ của mẹ. Trên thế gian này chỉ có hai con người dựa vào nhau mà sống. Cùng với sự trưởng thành của tôi, mẹ tôi cũng đang tiếp tục trưởng thành, rồi sẽ có một ngày cả hai chúng tôi đều trở nên chín chắn và chững chạc, sẽ dành cho

nhau những tình cảm yêu thương, sự ầm áp che chở, và sẽ để cho nhau hiểu được tình cảm nồng ấm của mỗi người.

Và như thế, tôi vào một trường đại học ở Vũ Hán đúng như mong muốn của mẹ tôi. Mặc dù mơ ước của tôi ngày bé là được vào học ở trường Đại học Bắc Kinh nhưng đỗ vào trường X này, nếu như mẹ tôi thấy vui vẻ thì tôi cũng lấy làm vừa lòng.

Bốn năm tại trường X này, bây giờ ngoảnh nhìn lại, những gì tôi còn nhớ không nhiều. Ví dụ như kiến thức chuyên ngành, về cơ bản là tôi đã quên sạch. Ví dụ như những người bạn cùng lớp chẳng có gì nổi trội cũng đều dần dần bị lãng quên, chẳng thể nhớ nổi tên họ. Những cuộc bi hoan ly hợp tưởng chừng khắc cốt ghi tâm cũng theo thời gian mà mờ nhạt dần.

Giả Tểu Ảnh là bạn gái thân nhất của tôi thời đại học. Bất luận xảy ra chuyện gì, dù là chuyện ngày trước hay chuyện bây giờ, cô ấy đều biết bởi vì ngoài cô ấy ra, từ bé đến lớn tôi chẳng có một đứa bạn gái nào thân thiết cả.

Đó là ngày đầu tiên tôi vào đại học. Lúc bước vào phòng kí túc xá chỉ có mỗi Giả Tểu Ảnh là người đã dọn vào ở trước tôi. Cô ấy ngồi trước mặt tôi, vô cùng ngây thơ, cười nói với tôi:

“Chào bạn!”

Đập vào mắt tôi lúc đó là một cô bạn có cặp lông mày thanh thoát, mái tóc ngắn gọn gàng, đôi dép xăng đan đế bằng và chiếc váy trắng dài sạch sẽ.

Tôi thích cô ấy. “Tiếng sét” từ phút giây đầu gặp gỡ không phải là đặc quyền của tình yêu, có nhiều lúc hai người bạn gái làm quen với nhau cũng cần có một “tiếng sét”.

Lần đầu tiên gặp Giả Tểu Ảnh ở phòng kí túc xá, tôi đã thấy rất mến.

Trước khi gặp Giả Tểu Ảnh mười tám năm, tôi luôn cho rằng phụ nữ là một động vật xấu, vì thấy mình luôn gặp phải những người phụ nữ xấu. Ví dụ như bà nội tôi, ví dụ như Đoàn Tiểu Ngừ, ví dụ như cô giáo Lý Anh hay thậm chí là mẹ tôi. Mười tám năm đầu của cuộc đời, những gì tôi có trong kí ức về phụ nữ đều là những người phụ nữ xấu.

Tôi có một định nghĩa rất đơn giản về phụ nữ xấu: người nào đối xử không tốt với tôi và là phụ nữ thì đó chính là người phụ nữ xấu. Và ngược lại, cho dù họ có giết người phóng hỏa, chỉ cần họ tốt với tôi thì họ là người phụ nữ tốt.

Sau này tôi mới hiểu ra rằng những người được gọi là người tốt là những người dùng cách xử lý mềm dẻo để giải quyết mâu thuẫn rồi trục lợi, còn người xấu thì ngược lại.

Phóng to những hận thù và nỗi đau, chúng ta sẽ trở thành những động vật bé nhỏ luôn buồn rầu, tự mình liếm láp những vết thương nhỏ bé của mình. Rồi tự nói với bản thân rằng, ôi đau quá. Và cứ thế cái sự đau liền trở thành một thói quen, một phong cách.

Lần đầu tiên gặp tôi đã có cảm tình ngay với Giả Tểu Ảnh, giống hệt như lần đầu tiên tôi gặp Hứa Lật Dương vậy.

Buổi tối đầu tiên ở kí túc xá, tôi dùng rất nhiều đoạn ruy băng màu hồng kết thành vô số bông hồng, sau đó gắn từng bông, từng bông ra phía ngoài chiếc màn.

Thế là cuối cùng, tôi đã có thể trang trí chiếc giường của mình theo đúng sở thích. Đã không còn những ngày tháng mẹ tôi bắt tôi phải dùng chiếc ga trải giường kẻ ca rô cũ kĩ và gấp chăn vuông vức như miếng đậu phụ nữa rồi.

Giả Tểu Ảnh thấy chiếc màn của tôi được trang trí như thế tỏ ra rất thích. Thế là tôi liền nói với cô ấy:

“Nếu cậu thích, thì tớ cũng sẽ kết cho cậu một cái.”

Giả Tểu Ảnh gật đầu trong sự sung sướng vô biên. Tôi lại hí hục ngồi kết rất nhiều nơ trên màn của cô ấy. Tất cả các bạn gái khác đều nhìn chiếc giường của chúng tôi với con mắt vô cùng kinh ngạc. Có điều, tôi không giúp, cũng chẳng dạy cho bất kì ai. Chỉ có người mà tôi yêu quý, tôi mới tình nguyện bỏ thời gian và công sức. Còn những người khác, đối với tôi, chẳng liên quan gì cả.

Sau này, tôi và Giả Tểu Ảnh trở thành những người bạn thân của nhau. Ngày ngày kẻ kẻ bên nhau, đi đâu cũng có đôi, làm bất cứ việc gì cũng sát cánh bên nhau.

Từ trước đến giờ chưa bao giờ cuộc sống của tôi như thế này: làm bất cứ việc gì cũng có người ở bên cạnh. Điều này lúc trước đối với tôi là một việc không tưởng. Tôi đã quen với sự cô độc lâu rồi, vậy mà bỗng nhiên có một cô bạn vừa dịu dàng, vừa ngoan ngoãn hằng ngày có 20/24 tiếng đồng hồ ở bên cạnh tôi. Điều này làm tôi hạnh phúc, không lời nào tả xiết.

Giả Tểu Ảnh đã làm cho tôi biết một điều, hoá ra bản thân tôi rất sợ sự cô độc. Chỉ có điều vì cô độc lâu rồi nên dần dần trở nên trợ với nó, dần dần quen với việc tự mình đi tiêu khiển cho bớt cô độc mà thôi.

Dần dần, tôi bắt đầu từ từ kể cho cô ấy nghe về câu chuyện tình yêu của tôi và Hứa Lật Dương. Các bạn đừng có cười chúng tôi nhạt nhẽo. Những cô gái mới nhập trường sẽ bày tỏ thịnh ý muốn kết bạn với nhau việc trao đổi với nhau một chút bí quyết trong cuộc sống của mỗi người là một việc gần như tất yếu. Còn đối với tôi, một thiếu nữ vẫn còn trong trắng như thế này, thì bí mật duy nhất chính là mối tình đầu ở thời phổ thông mặc dù mới chỉ đang ở giai đoạn nụ hôn đầu mà thôi.

Vậy mà Giả Tểu Ảnh còn trong sáng hơn cả tôi. Thời phổ thông của cô, đến những bức thư tình cũng chưa bao giờ có. Tôi chẳng tin nên đã gắng hỏi. Và cuối cùng, Giả Tểu Ảnh cũng thừa nhận với tôi là cô đã có thời thầm yêu cậu lớp trưởng, một cậu con trai trông cực kì mạnh mẽ, vô cùng thông minh, thành tích học tập rất tốt. Mỗi lần kiểm tra, chỉ trong hai mươi phút cậu ta đã làm xong hết. Sau đó thì thầm đọc đáp án cho những bạn ngồi xung quanh. Hằng ngày đi học, cậu ấy đều tự mình đọc sách, không nghe thầy cô giáo giảng bài. Cậu nói những điều thầy cô giáo giảng đều chẳng ra gì. Sau khi tan học, cậu tìm người chơi bài trong lớp học. Ngày nào cậu ta cũng thắng tiền. Số tiền thắng được, ngay ngày hôm sau cậu liền đi mua một đồng hồ ăn đến chia cho các bạn cùng lớp. Còn có một lần cậu và bốn người bạn khác đang đi chơi bỗng có một bạn bị đau ruột thừa. Lúc đó bọn họ đang cách nhà rất xa, trong người lại chẳng có nhiều tiền. Thế là cậu lớp trưởng này đã bảo ba người còn lại đưa hết tiền trên người cho mình. Tổng cộng là 370 tệ. Sau đó bảo bọn họ trước tiên đưa cậu bạn đau bụng kia vào bệnh viện gần nhất. Hai mươi phút sau, cậu lớp trưởng này đã biến 370 tệ đó thành 5.000 tệ. 5.000 tệ đó là tiền thật! Những câu chuyện thần kì về cậu bạn này còn rất nhiều. Ở trường, cậu ta được gọi là thiên tài.

Tểu Ảnh sùng bái cậu lớp trưởng thiên tài này vô cùng, luôn yêu quý cậu ta như là thần là thánh ở trong tim.

Cậu lớp trưởng này cũng có cảm tình với Tiểu Ảnh. Hai người sau bao lần liếc mắt đưa tình, hỏi han thăm dò đối phương và đã có cuộc hẹn đầu tiên.

Cậu lớp trưởng hẹn Tiểu Ảnh đến một nhà hàng cách trường khá xa để ăn cơm. Ở đó, chỗ ngồi được thiết kế giống như những chiếc nôi. Bọn họ hẹn nhau trước cửa Ngân hàng ICBC, cách cổng chính trường học 500m về phía Đông.

Tiểu Ảnh trong lòng thấp thỏm không yên đến trước mặt cậu ta và hai người đi song song với nhau, vừa đi vừa nói chuyện. Bỗng nhiên, cậu ta “khạc” một tiếng, rồi nhổ nước bọt ra bên lề đường. Sau đó còn dùng chân hăm hực đi đi lên đó. Tình cảm chân tình thầm kín bấy lâu của Tiểu Ảnh bỗng nhiên thấy ứ lên đến cổ họng, bỗng nhiên cô cảm thấy cảm giác rung động vẫn thường có bỗng chốc tiêu tan.

Tôi thực cảm thấy việc đó không công bằng cho lắm với cậu lớp trưởng, nên lên tiếng hỏi Tiểu Ảnh: “Thực ra gặp phải trường hợp như thế cũng chẳng có cách nào cả, nuốt xuống thì khó chịu cho bản thân, nhổ ra thì khó chịu cho người khác.”

Tiểu Ảnh thở dài rồi nói: “Cậu không biết đấy thôi, sau đấy còn nhiều chuyện kinh khủng hơn thế cơ. Cuối cùng thì chúng tớ cũng đi đến cái nhà hàng đó, lúc ăn cơm, một mình cậu ta thao thao bất tuyệt. Tớ nhìn thấy có một miếng rau giắt vào răng cửa của cậu ta, cứ lúc ẩn lúc hiện theo những câu nói. Cuối cùng mình chịu không nổi nữa liền lấy một chiếc gương ra, giả vờ rất điệu đã ngấm khuôn mặt mình trong gương rồi đưa chiếc gương tiến lại trước mặt cậu ta hỏi cậu ta xem tấm ảnh nhỏ dán trên chiếc gương có đẹp không? Quả nhiên, cậu ta đưa tay ra cầm chiếc gương, ngắm nghía rất kĩ, nhân tiện cũng tự ngắm mình. Tớ tự nhủ chắc là cậu ta đã phát hiện ra miếng rau vì cậu ta soi rất kĩ chiếc răng cửa, chắc là cậu ta sẽ đi vào nhà vệ sinh hoặc tìm người phục vụ để lấy tăm. Nhưng đến cuối cùng thì cậu ta thản nhiên ngồi trước mặt tớ cho

tay vào mồm móc miếng rau đó ra rồi nhẹ nhàng búng nó xuống dưới đất. Và thế là mối tình đầu của tớ đã bị miếng rau đó giẫm đạp cho nát bét.”

Tếu Ảnh nói, từ đó trở đi co luôn cố gắng chuyên tâm học hành, trong lòng không hề vướng bận chuyện tình cảm lãng nhãng. Nhờ đó mà kết quả các môn đều cao lên rất nhiều so với trước. Vậy là một miếng rau không chỉ làm cho một học sinh trở nên xuất sắc mà còn làm cho một cô gái vẫn giữ được vẻ trong sáng của mình cho đến tận bây giờ. Thật là một miếng rau vĩ đại.

Thực ra thời phổ thông trôi đi quá phẳng lặng chưa chắc đã là một việc tốt. Giả Tếu Ảnh sau khi nhập học được ba tháng thì bị một anh sinh viên năm thứ ba quyến rũ. Điều đó chứng minh rằng thời phổ thông có thân tình, có yêu đương chút xíu cũng là một việc có lợi cho người, cho bản thân và có ích cho sự trưởng thành của trái tim.

31. Chương 32

Người con trai đã quyến rũ Giả Tếu Ảnh có tên là Trịnh Thường. Thực ra, các nữ sinh viên đại học khá dễ bị quyến rũ. Sinh viên năm thứ nhất lại càng dễ sa lưới tình. Còn với những nữ sinh viên năm thứ nhất mà chưa yêu bao giờ thì lại càng dễ cửa cẩm. Nếu như anh chàng đó đẹp trai một chút thì việc cửa đổ các nàng đúng là như bắt cá trong chậu. Còn nếu như anh chàng đó lại vừa đẹp trai, vừa có kinh nghiệm thì cô nàng như thiên nga gãy cánh, sa luôn vào lưới. Cấp độ khù khờ của các nàng ngày một tăng cao.

Câu chuyện của Giả Tếu Ảnh và Trịnh Thường thuộc cấp độ tự sa vào lưới. Còn Trịnh Thường thì đã quá nổi tiếng với các trang tình sử trước đó.

Thời gian mới vào đại học, do ảnh hưởng của cuốn truyện tranh Nhật Bản Slam Dunk, những chỗ nào có sân bóng rổ là ở đó xuất hiện các anh chàng đẹp trai. Thế là, tôi và Giả Tếu Ảnh đã quyết chí ra sân một bữa để chiêm ngưỡng những anh chàng đẹp trai khoa Văn, vốn nổi tiếng khắp trường.

Quả đúng là có nhiều anh chàng đẹp trai. Điều này làm chúng tôi vô cùng thích thú. Nhưng trong buổi hôm đó, Giả Tếu Ảnh đã thích ngay một người. Người đó chính là Trịnh Thường.

Giả Tếu Ảnh vừa nhìn thấy Trịnh Thường thì giống y hệt như tôi lần đầu gặp Hứa Lật Dương, ánh mắt dính chặt vào bóng dáng của Trịnh Thường trong suốt cuộc chơi. Đến lúc mọi người giải tán đi về, Tếu Ảnh lại kéo tay tôi đi theo sau Trịnh Thường. Tôi nói: “Tếu Ảnh, cậu làm gì thế? Bình tĩnh lại đi nào!”

Cô ấy vẫn vừa kéo tay tôi đi vừa trả lời: “Tớ muốn xem anh ấy ở khu kí túc xá nào, chắc sẽ rất khó gặp lại anh ấy lần nữa.”

Không biết có phải vì Tếu Ảnh nói quá to không hay là vì Trịnh Thường và cô đã sớm có duyên tiền định mà anh ta đang đi bình thường bỗng nhiên quay ngoắt lại. Vào cái khoảnh khắc ấy, tôi nhìn thấy trên trời có loé chớp. Người ta vẫn thường nói rằng ngọn lửa của tình yêu được nhen nhúm chính từ lúc ánh mắt hai người gặp nhau.

Mặc dù việc ánh mắt hai người gặp nhau lúc đó là vô cùng ngẫu nhiên nhưng mặt Giả Tếu Ảnh vẫn đỏ bừng lên. Nhìn thấy phản ứng của Tếu Ảnh lúc đó, tôi đột nhiên rất muốn trêu Giả Tếu Ảnh.

Tôi nói: “Không phải là cậu rất thích Tam Mao sao? Có dám học Tam Mao chạy lên trước mặt anh ta, viết vào lòng bàn tay anh tên Tếu Ảnh và số điện thoại của mình không?” Tếu Ảnh cúi đầu xuống, nói: “Tớ không có bút.”

“Tớ có.” Tôi nhanh nhẩu rút từ trong túi ra một chiếc bút bi, dúi vào tay Tếu Ảnh.

Tếu Ảnh nhìn tôi, nói: “Viết thật à, liệu anh ấy có nghĩ tớ bị điên không?”

“Nếu một người con gái xấu bắt chuyện với một người con trai trước, người con trai sẽ cho là anh ấy gặp phải ma giữa ban ngày. Nhưng nếu người con gái đó xinh đẹp, người con trai sẽ cho đó là một cô tiên nữ

mới giáng trần. Ngốc ă! Quy luật đơn giản như vậy mà cũng không hiểu. Cậu xinh xắn thế này, lo gì.” Tôi tiếp tục cổ vũ Tếu Ảnh.

“Thế nếu con trai bắt chuyện với con gái trước thì sao?” Tếu Ảnh lại tiếp tục nói về chủ đề này.

“Con trai bắt chuyện với con gái trước thì sao á? Thì điều đó có nghĩa là người ta muốn mời cậu đi ăn cơm. Thôi đừng nói nữa. Tớ đưa cậu bút rồi đấy.” Tôi nói.

Tếu Ảnh mặt vẫn đỏ bừng bừng, cúi đầu xuống ngượng ngùng.

“Nếu cậu không chớp lấy cơ hội này thì anh ấy về kí túc mất, lúc ấy xem cậu làm thế nào để tìm được anh ấy cơ chứ. Cơ hội qua đi là không lấy lại được. Nhanh lên nào!”

Không đợi Tếu Ảnh trả lời, tôi xông lên trước, gọi lớn: “Anh gì ơi!” Người con trai đó quay ngay đầu lại không chút do dự. “Các bạn gọi tôi à?”

Người con trai đó rất bình tĩnh hỏi chúng tôi. Bỗng nhiên tôi thấy anh ấy trông rất được, rất có khí phách nhưng có vẻ khá ngạo mạn.

Một người vì quá xuất sắc mà ngạo mạn, tự đại là bởi vì người đó chưa trưởng thành. Còn một người chẳng có gì xuất sắc mà tự cao tự đại thì là bởi vì người đó quá tự ti. Tôi bắt đầu tiến hành cuộc “giải phẫu” về ấn tượng đầu tiên của mình với Trịnh Thường.

Tếu Ảnh bỗng giằng tay ra khỏi tôi, chạy băng lên phía trước, nắm lấy cánh tay của người con trai đó, cầm bút viết liền một mạch. Hành động nhanh chóng và dứt khoát đó của Tếu Ảnh làm tôi vô cùng ngạc nhiên, cứ như thể tôi không hề quen cô ấy.

Lúc tôi vẫn còn đứng ngẩn người ra ở đó, Tếu Ảnh đã quay người lại, nắm lấy tay tôi chạy ngược lại.

Chúng tôi chạy một mạch đến con đường nhỏ phủ đầy là ngô đồng rụng, mới quay đầu nhìn lại đã không còn thấy bóng dáng người con trai đó nữa rồi.

Tôi và Tếu Ảnh cùng cười vang. Tiếng cười làm xanh trong cả bầu trời. Bầu trời mùa thu.

Nếu như, nếu như thời gian có thể quay trở lại, liệu tôi có còn dúi vào tay Tếu Ảnh chiếc bút bi xanh đó nữa không?

Chẳng ai trả lời được.

Người con trai đó tên là Trịnh Thường, học khoa Văn. Nói một câu tử tế, nhìn thấy Trịnh Thường. chắc chắn sẽ làm cho nhiều người con gái thay đổi cái nhìn phiến diện về con trai khoa Văn. Trông Trịnh Thường chẳng giống con trai khoa Văn tí nào!

Buổi tối hôm đó, Tếu Ảnh nhận được điện thoại của Trịnh Thường, sung sướng đến nỗi cả đêm không ngủ được. Tôi thấy vậy liền cảnh cáo ngay: “Cậu đừng có mừng sớm quá, phải làm rõ xem Trịnh Thường rốt cuộc là muốn theo đuổi cậu hay là chỉ trêu đùa thôi.”

Tếu Ảnh cười nói: “Cứ chờ xem.”

Chưa đến nửa tháng sau, Trịnh Thường và Tếu Ảnh đã bắt đầu chính thức là một đôi, bỏ tôi sang một bên. Mối quan hệ của tôi với những người bạn cùng phòng khác không được tốt lắm nên lại bắt đầu cuộc sống thui thủi một mình. Nhìn hai người bạn họ quần quýt, tự nhiên tôi lại thấy tủi thân vô cùng.

Lúc đó, tôi và Hứa Lật Dương đã cách xa nhau hàng nghìn dặm. Trong thư viết cho anh, tôi viết: Chúng mình đã bảy bảy bốn mươi chín ngày chưa được gặp nhau. Chúng mình đã tám tám sáu mươi tư giờ chưa được nghe tiếng nói của nhau. Chúng mình đã cách xa nhau chín chín tám mươi mốt thành phố. Khoảng cách giữa hai chúng ta bỗng nhiên kéo dài thành hàng nghìn kilomet.

Tôi và Hứa Lật Dương đã trở thành điển hình của việc yêu xa nhau. Những thứ như thư từ, điện thoại, email, chat, tàu hỏa, toa ghế cứng, buổi sáng sớm tinh mơ, những cái ôm, nhà trọ hoặc kí túc xá, nước mắt lúc chia tay đều là những thứ không thể tách rời trong chuyện tình cảm của chúng tôi.

Có một hôm, Tếu Ảnh đưa cho tôi một tờ tạp chí và nói: “Tình trạng yêu xa nhau có đến 99% không có kết quả gì.”

Câu nói đó làm cho tôi thấy vô cùng kinh sợ, cuối cùng tôi đã quyết định đi đến thành phố X nơi Hứa Lật Dương đang học. Đến đó sẽ làm giảm bớt phần nào nỗi nhớ, thêm nữa tối nào chúng tôi cũng gọi điện suốt tối, “nấu cháo” hết thẻ điện thoại này đến thẻ điện thoại khác. Việc chi tiêu vào khoản đó đối với sinh viên mà nói, cũng khá tốn kém.

32. Chương 33

Sáng sớm ngày hôm sau, tôi bắt xe buýt số 538 đến thẳng ga Vũ Xương, mua một vé tàu đến thành phố X. Tám giờ tối hôm đó sẽ xuất phát, bốn giờ sáng ngày hôm sau đến nơi. Không biết tại sao ngành đường sắt lại xếp lịch tàu oái ăm đến thế. Đến nơi lúc bốn giờ sáng. Sớm thế thì tại nhà ga quỳnh chẳng thấy mà người cũng không.

Tôi cầm trong tay chiếc vé toa ghế cứng giá 90 tệ, nghĩ đến việc từ bé đến giờ chưa bao giờ một mình ra khỏi Vũ Hán, chưa bao giờ cả đêm một mình lênh đênh trên tàu, chưa bao giờ ngồi ghế cứng. Vậy mà bây giờ chỉ vì nhớ nhung một người mà cam tâm tình nguyện, vượt hàng nghìn dặm đường, chịu đựng nhiều gian khổ để đến thăm người mình yêu. Tôi bỗng thấy mình thật vĩ đại, nhưng cũng lại thấy sợ.

Trở về kí túc xá, tôi lập tức gọi điện cho Hứa Lật Dương: “Anh ơi, em sắp được gặp anh rồi! Em sẽ đi chuyến tàu tối nay.”

Đầu dây điện thoại bên kia phát ra những âm thanh vô cùng ngạc nhiên, bất ngờ, chắc là khuôn mặt đó đang vô cùng rạng rỡ và sung sướng. Nghĩ đến việc có thể gặp Hứa Lật Dương, nghĩ đến gương mặt anh ấy sẽ vui mừng thế nào khi gặp mình thật tuyệt biết mấy! Ôi tình yêu thật là vĩ đại!

Tôi báo anh ấy không cần ra đón tôi. Bởi vì ga tàu cách trường Hứa Lật Dương học rất xa, nếu đi taxi phải mất 100 tệ. Gia đình chúng tôi đều là những gia đình bình thường, rất tôn trọng lời dạy của Đảng, tiếp nhận sự giáo dục của Đảng, kế thừa truyền thống tiết kiệm. Sau khi xuống tàu, tôi sẽ tìm một chỗ nào gần đó để nghỉ tạm qua đêm, đợi đến khi trời sáng, anh ấy sẽ ngồi xe buýt đến đón tôi là được. Chỉ cần tìm được chỗ để nghỉ là tốt rồi.

Nhưng Hứa Lật Dương nói: “Không được. Như thế không an toàn. Để anh ra đón em.”

Tôi vẫn khẳng khái nói: “Cứ thế, không bàn nữa.”

Từ trước đến giờ, Hứa Lật Dương vẫn rất nghe lời tôi, anh chẳng bao giờ làm tôi méch lòng nên thấy tôi kiên quyết vậy cũng chẳng nói gì thêm.

Đêm hôm đó Tểu Ảnh tiễn tôi ra ga. Tôi lo lắng cho Tểu Ảnh một mình về trường không an toàn nên bảo: “Hay là cậu bảo Trịnh Thường cùng đi?”

Tiểu Ảnh nói: “Chiều nay, Trịnh Thường phải đi đánh bóng ở trường bên cạnh, không có thời gian để đưa mình đi đâu.”

Tôi thở dài rồi không nói gì thêm nữa.

Bảy giờ. Ở ga, người rất đông, mỗi người một vé. Ai cũng tay xách nách mang. Chỉ có mình tôi với chiếc ba lô trên vai.

Đó là lần đầu tiên trong đời tôi ngồi ở toa ghế cứng. Lần đầu tiên luôn luôn sâu đậm, nhất là lần khổ sở đầu tiên.

Lúc mới lên tàu còn ồn, tôi có chỗ ngồi, trong toa cũng chỉ có mấy người đang đứng mà thôi.

Tôi rú cuốn sách mang theo người ra đọc, tự nhủ, chẳng có gì đâu, chỉ ngồi có một đêm trên tàu thôi mà! Chỉ ngồi có tám tiếng thôi mà. Mười hai năm ngồi ghế nhà trường ở Trung Quốc, chẳng dạy được gì nhiều nhưng ít nhất rèn luyện được cho chúng tôi một điều. Đó là chiêu “toa công”. Giờ lên lớp không chỉ phải ngồi mà a còn phải ngồi cho ngay ngắn, không được đọc truyện, không được ăn quà, không được nói chuyện,

không được đùa nghịch, không được cởi giày, còn không được đi toilet. So với ngồi trên ghế nhà trường mười hai năm thì việc ngồi tàu tám tiếng đồng hồ đúng là chẳng ăn nhằm gì. Dù sao tám tiếng này tôi vẫn có thể muốn làm gì thì làm, muốn nghe nhạc thì nghe nhạc, muốn đọc sách thì đọc sách, muốn đi toilet vẫn có thể được đi toilet. Cứ suy nghĩ như vậy, tôi thấy mình thoải mái hơn nhiều.

Thế nhưng chuyến tàu này đã dừng ở rất nhiều ga. Và không biết ở ga nào có một đoàn người ồ ạt lên tàu làm cho toa xe chở nên chật cứng, hơn nữa họ còn mang lên toa đủ thứ mùi khó chịu và những âm thanh nghe đến nhức lỗ tai. Trông toa tàu rối loạn như một trại tị nạn vậy.

Tôi không thể đọc thêm được một chữ nào nữa, trong người bắt đầu cảm thấy bức bối, khó chịu. Miệng khát khô nên tôi uống nước liên tục. Kết quả của việc uống nước liên tục là tôi không nhận được việc phải đi toilet. Chỗ tôi ngồi cách toilet chỉ có 10m, nhưng từ lúc đứng dậy, chen vào đám đông, len đến được trước cửa toilet, bảo những người ngồi trước cửa toilet đứng dậy nhường đường cho mình vào, tôi đã phải dừng mất hai mươi phút.

Quay lại chỗ ngồi, tôi không dám uống thêm giọt nước nào nữa. Ngửi cái mùi hôi hôi, ám đầy mùi tàu xe, mùi người và các thể loại mùi pha tạp khác bốc lên từ cơ thể mình, mắt tôi bỗng ngấn đầy nước mắt. Tôi cảm thấy mình như đang bị ai đó bắt nạt, tự nhiên muốn khóc nhưng trong lòng lại thấy khinh bỉ sự yếu đuối và đồng cảm của mình.

Cả buổi tối tôi cứ ngồi ở đó, rất buồn ngủ nhưng lại không hề có ý định sẽ ngủ. Cái cảm giác đó làm tôi càng cảm thấy khó chịu vô cùng. Cảm giác hạnh phúc sắp được gặp Hứa Lật Dương bỗng nhiên bị toa tàu kinh khủng này làm cho xẹp lép đến mức chẳng còn tẹo nào.

Chỉ từ mỗi việc này thôi, tôi đã tự cảm thấy hoá ra mình chẳng vĩ đại như mình vẫn tự tưởng tượng. Tôi đồng cảm và quá là ích kỉ.

Cuối cùng cũng đến nơi, tôi chuẩn bị tìm một quán trọ nào đó gần ga để nghỉ tạm chờ trời sáng Hứa Lật Dương sẽ ngồi xe buýt đến đón tôi. Nhưng vừa lách ra khỏi cửa toa, bước xuống, tôi đã nhìn thấy Hứa Lật Dương đang đứng đó.

Vừa ngạc nhiên, vừa vui mừng, cứ như là một nghìn năm rồi chưa gặp, tôi lao vào vòng tay Hứa Lật Dương, ôm chặt lấy anh, nước mắt không biết từ đâu cứ trào ra. Có lẽ là nhìn thấy Hứa Lật Dương, tôi quá đổi vui mừng, hoặc có lẽ vì tôi quá nhớ anh ấy, hay cũng có thể do trên đường đi tôi thấy vất vả quá, hoặc có thể do tất cả những cảm xúc ấy làm cho nước mắt trào ra như một cách biểu hiện duy nhất tôi có thể làm được vào lúc này. Hứa Lật Dương vừa ôm chặt tôi vào lòng vừa nói: “Sao lại khóc thế này? Có phải nhớ anh quá không? Nào, anh thơm cái nào.”

Đáng nhẽ ra tôi muốn khóc, kể lể với Hứa Lật Dương nghe tất cả những khó khăn mà tôi đã phải chịu đựng suốt chặng đường đi nhưng nghe anh ấy nói, tôi khóc là vì nhớ anh nên tôi bỗng chẳng biết nói gì.

Chúng tôi tay trong tay đi ra khỏi ga. Ngón tay Hứa Lật Dương đông cứng lại, lạnh toát. Tôi nắm chặt lấy tay anh và hỏi: “Sao tay anh lại lạnh thế này?”

Hứa Lật Dương cười nói: “Ngốc ạ, anh đã đứng đây đợi em cả đêm, Anh tiếc không muốn đi taxi đến đây vì thế nên đành đi chuyến xe cuối cùng lúc chín giờ, sau đó đứng đây từ lúc đó đợi em.”

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của anh, thấy sống mũi mình cay cay.

Đáng nhẽ tôi bảo chúng tôi nên tìm một quán trọ nào đó nghỉ tạm rồi sáng mai bắt xe buýt về cho rẻ nhưng Hứa Lật Dương nói không an toàn, nên đi taxi về trường, nơi đó anh đã sắp xếp xong chỗ ăn ở cho tôi rồi.

Tôi gật đầu cùng anh đi ra khỏi ga, lên taxi đi về trường anh.

33. Chương 34

Nơi Hứa Lật Dương đưa tôi đến là một gian nhà bạn anh ấy thuê ở bên ngoài trường. Lúc chúng tôi đến đó, trời vẫn còn tối, bỗng nhiên nhìn thấy bóng một người đang đứng đầu ngõ nhỏ, tôi sợ hãi nắm chặt lấy cánh tay Hứa Lật Dương.

Lúc tiến lại gần, người đó cũng đi lại về phía chúng tôi, tôi sợ hãi hét toáng lên.

Tiếng hét của tôi làm cho người đó giật bản mình, anh ta đập vào vai Hứa Lật Dương nói: “Đây là người yêu của cậu đấy à?”

Lúc đó tôi mới biết người đó chính là bạn học của Hứa Lật Dương. Trời vẫn chưa sáng, đèn trong ngõ quá tối, tôi nhìn không rõ hình dạng anh ra trông thế nào, chỉ thấy anh ta rất cao.

Anh ta nói: “Mình xin lỗi, đã làm cho bạn sợ. Đường này khá khó đi, Hứa Lật Dương lại không thuộc đường nên tôi ra để đón bạn.”

“Thế anh đợi chúng tôi lâu chưa?” Tôi hỏi. Bình minh vào tháng Mười một ở phía Bắc lạnh hơn sự tưởng tượng của tôi rất nhiều. Bỗng nhiên tôi thấy vô cùng cảm động trước việc làm của người bạn mới quen này.

“Cũng không lâu lắm, chắc tầm nửa tiếng.” Anh ta nói xong liền quay sang hỏi: “Hứa Lật Dương, cậu giới thiệu chút đi, xưng hô thế nào nhỉ?”

Vì sự cảm động trước hành động đứng đợi chúng tôi trong lúc trời vừa tối vừa lạnh, tôi dũng cảm lên tiếng trả lời: “Em tên Thủy Tha Tha, tùy anh gọi thế nào cũng được.”

“Mình tên là Dịch Trì.”

Trong bóng tối, tôi nhìn không rõ mặt anh ta chỉ cảm thấy tiếng phổ thông của Dịch Trì rất giỏi. Tôi rất thích những người con trai nói tiếng phổ thông giỏi, không thích những người nói tiếng phổ thông loại khá hoặc trung bình.

Sau bảy, tám lối quặt, đi qua rất nhiều căn nhà, cuối cùng cũng đến nơi Dịch Trì ở.

Nằm ngoài sự tưởng tượng của tôi, căn phòng rất gọn gàng, chắc là đã được dọn dẹp trước. Lúc đó, tôi mới nhìn thấy rõ khuôn mặt của Dịch Trì. Khuôn mặt chữ điền, trông rất phóng khoáng, khác với vẻ mặt thanh tú của Hứa Lật Dương.

Dịch Trì nói: “Bạn và Hứa Lật Dương ngủ trên chiếc giường đôi này còn tôi sang phòng khách ngủ giường đơn.”

Trời đất chứng giám, tôi và Hứa Lật Dương yêu nhau trong ba năm qua, ngoài việc hôn nhau ra, chưa làm bất cứ cái gì quá giới hạn.

Tôi nói: “Em ngủ một mình, hai anh ngủ giường to này đi.”

Nói xong, tôi quay sang nhìn Hứa Lật Dương, rồi nhìn Dịch Trì. Hứa Lật Dương không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. Dịch Trì cười nhẹ, cái cười rất miễn cưỡng nhưng trông lại rất hay. Từ nụ cười đó, tôi biết Hứa Lật Dương ngáy ngô hơn Dịch Trì nhiều.

Nói con trai ngáy ngô không có nghĩa là đáng khen. Sự ngáy ngô của người con gái là một vẻ đẹp còn sự ngáy ngô của con trai là một tội lỗi.

Hứa Lật Dương chưa kịp nói câu gì thì Dịch Trì đã lên tiếng: “Thế thì theo Thủy Tha Tha vậy.” Dịch Trì đã nói tiếp, “Thế thì bạn ngủ giường to đi, sẽ thoải mái hơn, hai chúng tôi ngủ đầu cũng được.” Nói rồi anh ta đi ra ngoài phòng khách.

Tôi thăm thì nói với Hứa Lật Dương: “Bạn của anh thật là ga lăng.”

“Tất nhiên rồi. Anh ấy là người anh em tốt nhất từ lúc anh vào đại học đấy. Đang học năm thứ ba, học trước mình hai khóa. Bọn anh quen nhau lúc chơi bóng rổ.” Hứa Lật Dương nói xong ôm lấy mặt tôi, hôn một cái vào má. Tôi sợ Dịch Trì nhìn thấy liền ẩng anh ra. Hai đứa cứ thế ôm nhau đùa nghịch, đến lúc nghe thấy tiếng ho của Dịch Trì mới chịu bỏ ra. Hai người chúc tôi ngủ ngon. Một đêm an lành vô sự.

Tôi thấy rất vui, nhưng lại cảm thấy hình như hoàn toàn không phải là vì được gặp Hứa Lật Dương.

Người có nhiều kinh nghiệm tình cảm phong phú về căn bản đều có thể đạt đến một mức độ là lần đầu tiên nhìn thấy người khác giới sẽ biết ngay giữa hai người có ý gì với nhau hay không.

Giữa nam và nữ, từ ánh mắt nhìn đầu tiên đã có thể quyết định rõ phía sau đây sẽ là một khoảng trống hay là một sự chờ đợi.

Các nhà khoa học thậm chí đã đưa ra một định nghĩa chính xác như thế này: chỉ cần ba mươi giây để quyết định xem có phải bạn đã yêu người ta hay chưa.

Tôi luôn nhớ lần đầu tiên tôi nhìn thấy ánh mắt của Dịch Trì, một ánh mắt khó hiểu nhưng lại chứa đựng nhiều điều thú vị.

34. Chương 35

Tôi ở thành phố X đã được một tuần. Tôi nhớ từng kỉ niệm trong tuần vui vẻ đó, nhưng lại sợ những kỉ niệm đó quá nhỏ vụn làm cho bạn đọc yêu quý thấy khó chịu.

Đêm thứ hai, Hứa Lật Dương nói muốn dẫn tôi đến sân vận động để đi dạo.

Đó là một ngôi trường được bao quanh bởi những ngọn núi. Nhìn về bốn phía, tôi có cảm giác như mình đang nằm trong cái bồn tắm vậy.

Hứa Lật Dương dắt tay tôi đi từng bước. Đêm tháng Mười một ở phía Bắc, trời rất lạnh. Trên sân vận động lúc này cũng rất vắng vẻ. Từng đợt gió thổi qua, Hứa Lật Dương ôm chặt tôi vào lòng. Đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ cái cảm giác lúc đó, như thể là cả thế giới này chỉ còn có tôi và Hứa Lật Dương, như thể là thế giới này thuộc về chúng tôi. Cái cảm giác đời đời kiếp kiếp có lẽ chính là cái cảm giác của năm đó.

Chúng tôi cứ thế từ từ đi giật lùi về phía sau. Bỗng nhiên tôi nghe thấy đằng sau lưng mình có tiếng nổ đùng đùng, càng ngày càng rõ, càng ngày càng vang.

Tôi quay người lại nhìn, trên hồ cát ở dưới dốc cách chúng tôi 5m có một màn pháo hoa đang được bắn lên. Có đỏ, có xanh, có vàng, có tím, từng đợt từng đợt bắn lên liên tục, một bữa tiệc sang trọng và đẹp mắt.

Từ xa tôi nhìn thấy trên bầu trời pháo hoa đang được xếp thành một từ “I LOVE YOU”, từng hình pháo hoa xò ra rồi lại tan biến, sau đó lại từ từ rơi xuống đồng cát. Mặt tôi hiện lên từng câu: “Anh yêu em”, rồi tan biến, rồi lại xuất hiện.

Pháo hoa từ từ tắt.

Dịch Trì lúc đó mới đi đến trước mặt chúng tôi, nói: “Màn biểu diễn này của tôi không dễ dàng chút nào, luôn tay luôn chân. Có điều cũng xứng đáng.”

Tôi xúc động đến nỗi không biết nói gì.

Hứa Lật Dương ngờ nghệch nhìn tôi cười hỏi: “Em có thích không?” Tôi cúi đầu nhẹ nhàng nói: “Anh ngốc thật.” Có một số người, ta có thể thay thế nhưng có ngưỡng chỉ tiết mãi sẽ lưu trong kí ức. Giống như từ rất lâu, rất lâu rồi, pháo hoa cũng biết nói: “Anh yêu em.”

35. Chương 36: Tuyết Rơi

Tuần chúng tôi ở nhà Dịch Trì, Hứa Lật Dương chiều tôi hết sức. Sáng nào cũng mua đồ ăn sáng cho tôi. Tất nhiên để tỏ lòng biết ơn, Hứa Lật Dương cũng mua cho Dịch Trì một suất.

Tháng Mười một năm đó, thành phố nơi Hứa Lật Dương đang học bỗng nhiên có tuyết rơi. Tôi chưa bao giờ nghĩ là vào tháng Mười một lại có thể có tuyết. Lúc đến đây, tôi mặc đồ hết như ở Vũ Hán - một cái áo len mỏng màu hồng và một chiếc váy xếp màu trắng. Quần áo tôi mang theo dùng toàn là quần áo đầu thu.

Buổi sáng hôm đó, tuyết bất ngờ rơi trắng cả thành phố. Tôi nhìn qua cửa sổ với tâm trạng vô cùng hưng phấn.

Sau mười hai năm được dạy dỗ ở nhà trường, tôi biết rằng do con người không bảo vệ môi trường sinh thái nên đã dẫn đến việc Trái đất đang ngày càng nóng lên, vì thế Vũ Hán bây giờ mỗi năm may mắn lắm mới được một đợt tuyết rơi, cứ như là một năm chỉ có một ngày Noel hay một ngày Valentine vậy. Do thế thấy tuyết rơi tôi vô cùng phấn khích, hơn nữa tuyết ở đây còn rơi dày đến nửa tấc.

Hứa Lật Dương bế tôi lên giường, nhẹ nhàng nói: “Ngoan nào, cẩn thận không em lạnh cóng đấy.”

Tôi đứng trên giường, nhảy lên nhảy xuống, nói: “Chúng mình đi ngắm tuyết đi, đi ra chỗ nào rộng, nhiều tuyết ấy. Anh biết đấy, Vũ Hán mấy năm rồi chưa từng rơi tuyết dày như thế này.”

“Được, nhưng em không có quần áo ấm để mặc mà ngoài trời lại rất lạnh.”

Mặt tôi bỗng xịu xuống, đành phải chui vào chăn ngoan ngoãn ngồi trong đó.

Hứa Lật Dương nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của tôi, liền nói: “Em đừng buồn, anh đi mua đồ ăn sáng cho em nhé, em muốn ăn canh SH đúng không?”

Đang nghĩ là có thể được đi ra ngoài chơi tuyết bây giờ lại chỉ có thể ru rú trong phòng, tôi bỗng thấy bực bội, nói: “Vâng, em muốn ăn canh SH của nhà X trên được X. Em không được nghịch tuyết nên anh phải đền bù cho em.”

Đường X cách trường học của hai người tận một tiếng đồng hồ ngồi xe. Tôi nói như vậy là muốn thử xem phản ứng của Hứa Lật Dương thế nào.

Không ngờ, Hứa Lật Dương không nói lời nào, khoác áo vào rồi đi.

Tôi ngẩn người ra. Về lý mà nói, bình thường tôi có thể giữ Hứa Lật Dương lại. Một ngày tuyết rơi nhiều, trời lạnh như thế này, phải đội gió đội tuyết đi từng ấy dặm đường mua cho tôi một bát canh thì quả là hơi quá đáng.

Thế nhưng, tôi lại không làm thế. Tôi cảm thấy mình cần phải được chiều chuộng, tôi thiếu đi cảm giác an toàn, tôi cần một người đàn ông luôn luôn có những hành động chứng minh tình cảm của anh ta dành cho tôi. Tôi ích kỷ đến mức không có thuốc chữa, làm người khác cảm thấy thật đáng ghét.

Nhìn Hứa Lật Dương bước ra khỏi nhà, một câu giữ lại tôi cũng không nói ra.

Dịch Trì thấy vậy liền vào phòng trong hỏi tôi: “Cậu ấy đi đâu thế?”

“Đi đến đường X mua canh SH.” Tôi trả lời tỉnh bơ.

“Cậu ấy tốt với em quá,” Dịch Trì cười cười. Nụ cười không chân thành lắm. Tôi biết rõ rằng nụ cười đó ẩn chứa sự bất mãn của Dịch Trì về hành động của tôi. Nhưng tôi chẳng thèm để ý.

Tôi giải thích: “Vì em thích nghịch tuyết mà em lại không mang quần áo ấm để mặc, chỉ có thể ngồi ở nhà. Vì thế Hứa Lật Dương bù cho em bằng cách đi mua canh. Anh ấy đã nói là lúc bọn em ở bên nhau, anh ấy sẽ chiều mọi ý muốn của em.”

Tôi đứng trước cửa sổ, luyến tiếc nhìn những bông tuyết đang bay qua, rất muốn giơ tay ra đón lấy.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy có ai đó chạm vào người. Ngoái đầu nhìn lại thấy Dịch Trì đã cởi chiếc áo lông vũ của anh ra. “Nếu như em không muốn nằm ở trong chăn thì mặc áo này vào và đi ra ngắm tuyết, nếu không em bị lạnh anh không biết ăn nói với Hứa Lật Dương như thế nào.”

Tôi nhận lấy chiếc áo từ tay Dịch Trì, mặc vào người. Trên chiếc áo vẫn còn hơi ấm của anh ta. Bỗng nhiên, tim tôi đập rộn ràng. Có cái gì đó hồi hộp.

Đúng thế, tôi và các bạn cũng giống nhau không biết tại sao tôi lại có cảm giác đó với Dịch Trì. Tôi không phải là người lẳng nhăng, hay là loại con gái thích bồ bịch. Lúc đó tôi có thể khẳng định là tôi đang rất yêu Hứa Lập Dương. Thế nhưng, có những giây phút cho dù chỉ là một giây, tôi đã có cảm giác bị xao động trước một người con trai khác.

Tôi biết Dịch Trì đang đứng ở sau lưng tôi nên tôi không dám quay đầu lại nhìn, cũng không dám nói gì. Còn anh ta, không biết tại sao, cũng chẳng nói năng gì, cứ im lặng thế đứng sau tôi.

Những bông tuyết vẫn từng bông từng bông bay qua cửa sổ. Không gian vô cùng im lặng, có thể nghe được tiếng thở gấp gấp của nhau. Tôi chìm trong cái cảm giác bị rung động đó. Thoảng qua những như một mùi nước hoa thơm nhất, nhẹ nhàng nhưng lại thơm lâu, khiến người ta thấy ngây ngất.

Dịch Trì bỗng nhiên đưa tay ra...

Các bạn đừng hồi hộp.

Anh ta chỉ giúp tôi mở cửa sổ ra mà thôi. “Mở cửa sổ ra, em sẽ nhìn rõ hơn.” Có lẽ anh ta cũng cảm nhận được không khí có đôi chút khác thường lúc đó, giọng nói bỗng nhiên trở nên rất dịu dàng, rất nhẹ nhàng.

“Mở cửa sổ ra ư? Anh không lạnh sao? Anh đã đưa áo của anh cho em mặc rồi.” Tôi nghiêng người, ngoảnh đầu lại nói với Dịch Trì câu nói đầu tiên sau mười phút. Chúng tôi đã im lặng trong vòng mười phút, với một khoảng cách gần như vậy, chúng tôi đã không nói với nhau câu nào trong mười phút. Lúc này tôi mới biết im lặng chính là vì ngại ngùng.

Tôi biết mình không có nụ cười chết người như một số người khác, để khi quay lại cười làm nhiều người con trai chết đứng nhưng lúc quay lại, tôi vẫn cười.

Tôi nhìn thấy Dịch Trì đang nhìn tôi. Ánh mắt chúng tôi gặp nhau, rồi nhanh chóng như điện xẹt, chúng tôi đưa ánh mắt nhìn ra chỗ khác. Mặt tôi bỗng đỏ bừng lên.

Tôi nghĩ, mặt tôi đỏ vì ngại ngùng có lẽ là vì tôi không tự tin với nụ cười khi tôi ngoảnh mặt lại như vậy. Mẹ tôi vẫn nói tôi đen, lúc tôi đỏ mặt trông càng đen.

Nghĩ đến thế, tôi lập tức đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bông tuyết ở phía Bắc mới thực sự tạo thành bông, to và đẹp như những bông hoa. Tôi thò tay ra đón lấy một bông tuyết, hai bông, rồi ba bông, bốn bông... từng bông tuyết rơi xuống lòng bàn tay tôi, từ từ tan chảy.

“Em dùng tay đón tuyết thế, tay sẽ lạnh đấy, cẩn thận kéo bị cảm.” Dịch Trì nói cong lấy một cái ô, đưa ra ngoài cửa sổ, quay ngược ô lại, hứng lấy bông tuyết. Chiếc ô to hơn lòng bàn tay tôi nhiều, nhìn thấy từng bông, từng bông tuyết rơi xuống chiếc ô, như là đang rơi vào trong lòng tôi vậy, cứ thế tất cả chúng thuộc về tôi. Nghĩ vậy, tôi bỗng nhiên cất tiếng cười sung sướng.

Dịch Trì bỗng nói: “Em dễ thương giống hệt như một con búp bê.”

Tôi quay đầu lại. Ánh mắt của chúng tôi lại một lần nữa chạm nhau. Tôi bỗng dịu dàng cất tiếng trả lời: “Hứa Lập Dương cũng nói như vậy.”

Vừa nói xong câu đó, Hứa Lập Dương mở cửa bước vào nhà.

Anh cầm trên tay một cái phích nhỏ. Lúc mở ra, canh bên trong vẫn còn hơi ấm. Hứa Lập Dương nói: “Anh sợ lúc mua về canh sẽ nguội mất nên đã đi mua một chiếc phích, nhưng hình như cũng không còn nóng lắm. Để anh đi đun lại cho nóng đã rồi em hãy ăn nhé!” Hứa Lập Dương lật đật đi đun lại canh. Tôi nhìn những bông tuyết đang đọng trên cánh tay anh, tóc anh cũng bị ướt, không biết là do những bông tuyết tan hay là mồ hôi. Giày của anh cũng ướt nhẹp. Tự dưng tôi muốn khóc.

Hứa Lập Dương đối với tôi quá tốt. Chúng tôi đã từng yêu nhau thực lòng như thế. Người có thể thay đổi chứ những kỉ niệm thì vĩnh viễn không thể phai mờ được.

Chúng tôi ôm lấy nhau, không biết là bao nhiêu lâu sau, tôi mới phát hiện Dịch Trì đã không còn ở đó. Nghĩ đến khoảng thời gian bên cạnh Dịch Trì lúc này, tim tôi lại đập nhanh, cảm giác tội lỗi bỗng dâng trào.

Tôi thấy day dứt. Tại sao lại như vậy nhỉ? Tại sao tôi lại có rung động với một người con trai khác? Yêu một người, đúng là một việc kì quái.

Lúc trước, tôi cứ nghĩ là yêu một người thì sẽ yêu mãi, yêu đến khi sông cạn núi mòn. Đó là một chuyện vô cùng tự nhiên.

Thế nhưng sau này, tôi phát hiện, dù chúng ta yêu bất cứ ai, thì cũng không thể cứ thế yêu mãi được. Đó mới là chân lý bất biến muôn đời.

36. Chương 37: Bát Nước Gì

. Sau buổi sáng hôm đó, mặc dù tôi đã mặc áo lông vũ của Dịch Trì nhưng nửa tiếng mở cửa nghịch bông tuyết đã làm tôi bị cảm lạnh. Tôi bị ốm và bắt đầu sốt.

Hứa Lật Dương ôm lấy tôi, sờ vào trán nóng rực của tôi không biết phải làm gì. Dịch Trì đứng bên cạnh chúng tôi rất lâu rồi mới đưa tay ra, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng sờ lên trán tôi, tôi như bị điện giật, mồ hôi ra, Dịch Trì cũng như bị điện giật, rút ngay tay về.

Dịch Trì nói: “Cậu đi mua ít thuốc đi. Đợi tuyết không rơi nữa, ta đưa Thuỷ Tha Tha đi bệnh viện.”

Hứa Lật Dương buông tôi ra, đi mua thuốc. Trường của hai người rất hẻo lánh, mua được viên thuốc cũng phải ngồi xe nửa tiếng.

Tôi nằm một mình trên giường. Dịch Trì không còn ở trong phòng tôi nữa.

Tôi nghĩ lúc đó chắc hẳn anh ta biết rõ tại sao mặt tôi lại đỏ bừng lên. Thế nhưng, nếu thế thì đã sao? Liệu có thể làm được gì? Tôi là người yêu của Hứa Lật Dương. Tôi mới gặp Dịch Trì chưa được bảy mươi hai tiếng đồng hồ. Dịch Trì là một người nhiệt tình với bạn bè, tờ mờ sáng, lạnh lẽo đứng đợi tôi và Hứa Lật Dương nửa tiếng đồng hồ.

Không thể làm được gì vì thế chỉ có thể im lặng, chỉ có thể để tôi ở một mình trong phòng, còn mình thì ở bên ngoài.

Tôi nằm trên giường suy đoán xem Dịch Trì đang làm gì. Chơi điện tử, xem sách hay là đang giống tôi, nhớ lại cảnh tôi gơ tay ra hứng những bông tuyết.

Mơ mơ màng màng, tôi dần ngủ thiếp đi, lại mơ mơ màng màng thấy ai đó đang giúp tôi kéo lại chăn, rồi lại mơ mơ màng màng nghĩ thấy một mùi lạ. Tôi dần tỉnh dậy, hét toáng lên: “Có mùi lạ, cháy rồi!”

Xin thứ lỗi cho sự ngu ngốc của tôi, từ trước đến giờ cứ nghĩ thấy có mùi lạ trong phòng thì suy nghĩ đầu tiên của tôi là có cái gì đó đang cháy. Bởi vì ngày nhỏ, có lần tôi lỡ làm bỏng quần áo, sợ bị mẹ mắng, sau khi trở về nhà tôi đã vội cởi ra, giặt chỗ bỏng đó, rồi đưa lên lò sưởi hong khô. Kết quả, mẹ tôi vừa về đến nhà liền kêu toáng lên là có cháy, rồi kêu gào tên tôi, xông thẳng vào phòng tôi, nhìn thấy tôi chỉ đang hong khô quần áo. Khuôn mặt mẹ chuyển từ sợ hãi sang vô cùng giận dữ, mắng cho tôi một trận té tát.

Sự việc này đã ảnh hưởng đến tôi. Từ đó, bất kể mùi lạ nào có trong phòng, với tôi đều là dấu hiệu của việc cháy.

Dịch Trì nghe thấy tôi kêu toáng lên thì chạy vội vào hỏi: “Ở đâu, ở đâu cơ?”

“Hình như là ở ngoài phòng khách bay vào.”

Dịch Trì ngăn người ra rồi giải thích: “tưởng gì. Anh đang đun nước gừng.”

“Đun nước gừng ư?” Tôi nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Dịch Trì tiếp tục giải thích: “Nước gừng có thể trừ hàn trị cảm, may mà ở đây anh vẫn còn một ít gừng chưa dùng hết.”

Hai mắt tôi chăm chăm nhìn Dịch Trì. Tôi thề là tôi không cố ý nhìn thế chỉ là vì tôi ngạc nhiên. Từ bé đến giờ trừ mẹ tôi ra chưa ai nấu cho tôi cái gì.

Nhưng đúng là ánh mắt nhìn của tôi đã làm cho Dịch Trì cảm thấy ngại ngùng. Ánh mắt anh trở nên khác thường, ngại ngùng đưa mắt nhìn vào không trung rồi nhìn tôi, rồi lại từ mắt tôi nhìn vào không trung. Cả căn phòng như bị ngưng đọng, chỉ có ánh mắt xáo trộn ngại ngùng của hai người, như đang trốn chạy, như đang lẩn trốn.

Tôi cúi mặt xuống, không biết nên nói gì. Tôi thấy trong lòng rối bời. Lâu lắm rồi tôi không có cảm giác này. Cái cảm giác giống như mấy năm trước tôi vẫn có mỗi lần nói chuyện với Hứa Lật Dương. Còn tôi và Hứa Lật Dương đã rất lâu rồi không còn có cảm giác tim đập nhanh, loạn nhịp nữa rồi.

Tôi trùm chăn lên kín đầu. Bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Một lúc sau, Dịch Trì lại vào phòng. Tôi nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng bên tai: “Nước gừng đun xong rồi, em ngồi dậy uống đi.”

Tôi ngoan ngoãn chui ra khỏi chăn, khoác chiếc áo lông vũ của Dịch Trì vào người. Anh bê bát nước gừng lại gần.

Khi đó tôi nghĩ mà không biết ngưng, giá mà anh đút cho tôi thì tốt biết mấy. Nghĩ vậy thôi chứ tôi vẫn chủ động đưa tay ra đỡ lấy bát nước gừng chuẩn bị tự uống. Dù sao tôi vẫn là một đứa con gái ngoan ngoãn, rung động tí chút thì có thể chứ quyến rũ con trai tôi chỉ ý định chứ chẳng hề có dũng khí để làm cái việc đó. Nếu là một người con gái khác, có thể đã nhân cơ hội này mà không nheo, bắt Dịch Trì bón cho, sau đó sẽ cố tình làm dây nước gừng lên quần áo, rồi lại nhờ Dịch Trì lau giúp cho, nhân lúc ấy hai người sẽ ôm lấy nhau và thế là đã thành công. Dù gì thì mình cũng không bị thiệt, đối phương đâu sao cũng là một chàng trai rất đẹp.

Có điều tôi biết đỉnh cao của việc quyến rũ là sự hấp dẫn vì thế nhất quyết không bao giờ đi làm những việc đó.

Tuy tôi rất quyết tâm nể mặt Dịch Trì mà uống cạn bát nước nhưng quả thực là rất khó uống.

Đúng lúc tôi đang nhăn nhó, thì Hứa Lật Dương đi mua thuốc về.

Tôi lại một lần nữa cảm thấy xấu hổ vì những suy nghĩ linh tinh của mình.

Hứa Lật Dương nhìn thất bát nước gừng. Dịch Trì cất tiếng nói như muốn thanh minh cho hành động của mình: “Cái này có thể có tác dụng vì thế mình tiện tay đun thử xem.”

Mặt Hứa Lật Dương bỗng nhiên biến sắc nhưng lại trở lại vẻ tự nhiên ngay lập tức. Sự thay đổi trên sắc mặt của Hứa Lật Dương, tôi nhìn rất rõ. Trong lòng bỗng thấy sợ hãi, tuy tôi và Dịch Trì chưa làm gì, thậm chí chỉ nói với nhau có hai câu.

Nhưng thực tế người đang yêu rất nhạy cảm.

Hứa Lật Dương bê bát nước gừng lên, dịu dàng nói: “Bé yêu ngoan nào, bé yêu không sợ đắng nhỉ? Uống được là sẽ đỡ ngay.”

Tôi cố gắng uống thử tiếp nhưng rất khó uống.

Lúc này Hứa Lật Dương bỗng nhiên nói: “Anh có cách làm cho thứ nước này không khó uống nữa. Dịch Trì, cậu có thể ra ngoài một lúc được không?”

Tôi và Dịch Trì đều ngẩn người ra. Dịch Trì cười nói: “Để bạn học tập tí nào, sau này có người yêu cũng có thể biểu hiện chứ.”

Hoá ra Dịch Trì chưa có người yêu. Câu nói đó nhanh chóng được tôi cho vào bộ não xử lý thông tin.

Hứa Lật Dương tự uống một ngụm, sau đó đưa đầu lại gần, rồi hôn tôi. Anh dùng cách này để cho tôi uống.

Tôi bỗng giật nảy người. Hứa Lật Dương giữ chặt lấy miệng tôi, tôi đành phải nuốt xuống.

Đợi đến lúc uống xong, tôi mới phát hiện ra Dịch Trì đã không còn ở trong phòng nữa.

Tôi chợt hiểu là Hứa Lật Dương đã cố tình làm như thế, để Dịch Trì nhìn thấy. Nghĩ vậy, tôi rất bực mình, rất ghét cách làm này của Hứa Lật Dương. Mặc dù chẳng có lí do gì.

Tôi cầm bát nước gừng mà Dịch Trì nấu cho, uống một hơi hết sạch.

37. Chương 38: Nói Không Với “sex”

Lúc tôi bắt đầu đỡ sốt, Hứa Lật Dương đề nghị chúng tôi ra ngoài tìm một nhà nghỉ để ở. Nguyên nhân là do trời quá lạnh, ở chỗ của Dịch Trì không đủ chăn đệm. Tất nhiên tôi chỉ có thể nói đồng ý, chứ không thể khước, nói là em không muốn chuyển ra ngoài, em thích sống ở đây, em thích được nhìn thấy Dịch Trì.

Và thế là Hứa Lật Dương tìm một nhà nghỉ nhỏ ở gần trường. Loại nhà nghỉ nhỏ này ở khắp nơi trên cả nước, xung quanh các trường đại học, đâu đâu cũng có. Là nơi hẹn hò của những cặp tình nhân.

Chúng tôi tìm được một nhà nghỉ trông khá sạch sẽ. Diện tích phòng không lớn lắm, 80 tệ một tối, cái gì cũng có.

Đây là lần đầu tiên tôi đi vào “nhà nghỉ”. Hai chữ này viết kiểu gì cũng thấy nó không thuận mắt. Có cảm giác chỉ cần nói đến hai chữ “nhà nghỉ” là chẳng bao giờ có việc gì đáng hoàng. Không phải bán dâm thì cũng là ngoại tình. Không biết mọi người có cảm giác đó không.

Ban ngày Hứa Lật Dương đưa tôi đến trường hoặc là đi thăm thú thành phố. Buổi tối chúng tôi về đó ngủ.

Tối đầu tiên, lúc Hứa Lật Dương hôn tôi rồi dần ôm chặt lấy tôi. Lúc tay anh động vào ngực tôi, tôi giật mình đẩy anh ra.

Mặt Hứa Lật Dương đỏ bừng lên, luôn miệng nói: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi mà.”

Tôi nhìn anh, không biết nài gì, chỉ có cảm giác bất an, thậm chí thấy có gì đó hơi bất thú.

Đối với đại đa số các bạn học cùng lứa với tôi, trường đại học là một đường ranh giới. Thời phổ thông, một nam một nữ cùng ở trong một phòng, dù họ có làm gì cũng không nghĩ là họ có “sex”. Chỉ nhiều lắm là nói những lời yêu đương, bộc lộ những nỗi nhớ nhung mà thôi.

Lứa của chúng tôi được tận mắt chứng kiến thấy sự cởi mở về “sex” nhưng trong thâm tâm tôi luôn cảm thấy quan hệ tình dục là một việc không an toàn. Tôi quá thiếu cảm giác an toàn, rất nhiều lúc cảm thấy lo sợ một cách vô căn cứ.

Tuy tôi có tò mò về chuyện quan hệ tình dục nhưng lại không hề tin rằng việc trải qua chuyện đó và những sung sướng mà chuyện đó đem lại sẽ có thể bù đắp những khổ đau mà tôi từng phải chịu đựng.

Tôi sợ đau khi chúng tôi quan hệ tình dục, tôi sẽ mất đi cảm giác an toàn, sợ sau đó tôi sẽ mất anh ấy thậm chí còn mất nhiều thứ khác nữa.

Đối với một cô bé mười tám tuổi như tôi, rào cản không phải là từng lớp quần áo mặc trên người mà là chiếc áo giáp bảo vệ mình. Cho đi càng nhiều thì thứ nắm được trong tay càng ít.

Có thể có người coi đó là bình thường nhưng tôi thực sự cảm thấy đó là một vấn đề, thậm chí là sợ hãi.

Tôi sợ sau khi cho đi, từ đó trở đi cả hai sẽ bị lún vào vùng bùn của dục vọng.

Tôi sợ sau khi quan hệ, thứ mà anh ấy yêu chỉ là yêu cơ thể tôi.

Tôi sợ tình yêu từ đó sẽ không còn trong sáng nữa, sợ tình yêu trong như thủy tinh của tôi bị vỡ vụn.

Tôi sợ ngộ nhỡ chia tay, chẳng được kết quả gì, sau này tôi không dám nhìn mặt chồng tôi, sợ không được một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình.

Tôi sợ có bầu, sợ nạo phá thai, sợ các bệnh phụ khoa, sợ đau đớn vào lần đầu tiên.

Có lẽ, những thứ mà tôi sợ, quá nhiều. Đối diện với “sex”, tôi không đủ dũng cảm. Điều này không liên quan đến việc bảo thủ hay lý trí bởi vì tôi quá yêu bản thân mình.

Chỉ là vì tôi yêu người ta không nhiều, yêu quá ích kỉ, lúc nào cũng tính thiệt hơn được mất. Không dám hy sinh hết mình, cống hiến hết mình, vì thế nên ánh mắt luôn dòm trước ngó sau, chần chừ do dự, tính toán xem làm thế nào để dành cho mình một con đường thoát thân.

Phải mất bao nhiêu lâu tôi mới hiểu được đạo lý này? Vào lúc tôi đẩy tay người yêu ra, chúng tôi có thể không cảm nhận được hết những điều đó, thậm chí còn rất tự hào vì sự “trong sáng” của mình, cho đến một ngày tôi gặp được người mà mình tình nguyện dâng hiến, lúc đó mới biết, bởi vì tình yêu lúc đó chưa đủ sâu sắc nên mới không đủ dũng cảm.

“Sex” trở thành một bức màn, nó chia đôi tình cảm ra làm hai, nó làm mờ bớt đi cái nhìn của chúng ta về tình cảm thật.

Tôi nằm cuộn người lại vào góc giường, nói nhỏ: “Em không muốn thế.”

Hứa Lật Dương vẫn đỏ mặt nói: “Ủm anh sẽ không chạm vào em nữa, anh chỉ ôm em thôi.”

Tôi do dự một lúc rồi để Hứa Lật Dương ôm tôi. Một đêm bình yên rồi cũng qua đi. Tôi và Hứa Lật Dương chỉ như hai đứa trẻ ngoan ngoãn nằm cuộn tròn ôm chặt lấy nhau, sưởi ấm cho nhau.

Tôi nhắm mắt, cảm nhận được hơi ấm từ cái ôm của Hứa Lật Dương, vừa như tự nói với mình vừa muốn giải thích với anh: “Em từ bé đã biết thế giới này không có cảm giác an toàn biết bao. Em cần một con đường lui dành cho bản thân. Thế giới người lớn còn nhiều nguy hiểm lắm.”

Hứa Lật Dương không nói gì, chỉ xiết chặt thêm vòng tay.

Từ đêm hôm đó, Hứa Lật Dương không có bất cứ yêu cầu nào đối với cơ thể tôi nữa. Hằng đêm chỉ ôm tôi tay cũng nằm yên, không ngo nguậy.

38. Chương 39: Phút Loạn Nhịp

Từ lúc chuyển ra khỏi nhà của Dịch Trì, đi tham quan bất cứ chỗ nào ở thành phố này, tôi cũng không còn thấy hứng thú nữa. Ngày ngày tôi chỉ mong chờ Hứa Lật Dương đưa tôi đến trường chơi. Đến đó may ra tôi có thể được gặp Dịch Trì, bởi vì Dịch Trì ngày nào cũng sẽ chơi bóng rổ ở sân vận động.

Đừng bao giờ để người yêu của bạn và bạn của bạn ở một mình với nhau, cho dù bạn có chắc chắn về họ đến mấy, chỉ cần họ là một nam, một nữ, không xấu xí và không xấu xa, thì đừng bao giờ để họ có cơ hội ở một mình với nhau.

Tôi và Dịch Trì chính là ví dụ sống cho chuyện đó. Chỉ mới có một ngày không gặp Dịch Trì thôi àm mặc dù ở bên cạnh Hứa Lật Dương, đầu óc tôi vẫn luôn nghĩ vẩn vơ.

Cuối cùng, sau mấy ngày không chơi bóng rổ, Hứa Lật Dương bắt đầu ngứa ngáy. Tôi vội vàng trang điểm rồi đi cùng anh. Lí do cần phải trang điểm là vì tôi muốn trông mình xinh đẹp một chút khi gặp bạn trong đội của Hứa Lật Dương, tôi muốn anh mở mày mở mặt một chút.

Hứa Lật Dương nhìn thấy tôi đánh phấn liền nói: “Em đừng đánh thêm phấn nữa, em đã trắng lắm rồi.”

“Anh đừng có đùa. Da em đen trông xấu lắm.” Tôi cứ nghĩ là Hứa Lật Dương đang muốn giục tôi nhanh chóng đi.

“Ai nói da em đen nào? Như em mà đen á? Đến Dịch Trì cũng nói là da em rất trắng, anh ta cứ tưởng em đánh phấn, sau này mới nhìn ra là không phải em đánh phấn, còn ca cẩm với anh cả ngày trời.” Hứa Lật Dương không có vẻ gì là nói dối cả.

Tôi đóng hộp phấn vào, ngẩng đầu nhìn mình và Hứa Lật Dương đang đứng cạnh nhau. Tôi không dám tin vào mắt mình, cái cô bé mà mẹ vẫn thường hay chê là “da đen thui”, lúc này trong gương lại trắng trẻo xinh xắn đến thế, nhìn thế nào cũng không thể nói là xấu, nhìn thế nào cũng thấy là mình khá xinh.

Hứa Lật Dương nhìn tôi ngẩn người ra trước gương, dịu dàng, chân thành nói: “Anh thấy em rất xinh, thật đấy, hơn nữa càng ngày trông càng xinh.”

Tôi vui vẻ cười thật tươi. Thu dọn đồ trang điểm, cùng Hứa Lật Dương ra khỏi nhà nghỉ. Quả nhiên chúng tôi đã gặp Dịch Trì ở sân vận động. Hứa Lật Dương dắt tay tôi đến trước mặt Dịch Trì.

Hứa Lật Dương vẫn chưa kịp nói câu nào, Dịch Trì đã lên tiếng trước: “Cậu làm cái gì thế hả? Người yêu mới ốm dậy, đáng nhẽ cậu phải mua cho Thuỷ Tha Tha một đôi găng tay chứ hả? Tuyết vừa rơi, trời vẫn còn rất lạnh. Nhớ là mua loại tốt một chút, đừng có mà nói là không có tiền. Chỉ bớt hút vài bao thuốc, bớt mua vài bộ quần áo là được. Nếu không còn nhiều tiền thì lại dọn về nhà mình mà ở.”

Tôi nhìn Hứa Lật Dương với vẻ mặt buồn, nước mắt như sắp trào ra, cảm thấy việc mình cần một đôi găng tay cũng phải do người khác nhắc nhở người yêu mình mua cho quả là một việc sỉ nhục.

Nhưng Hứa Lật Dương lại tỏ ra rất thản nhiên, như không có chuyện gì, nói: “Biết rồi, biết rồi!” Sau đó bọn họ bắt đầu chơi bóng. Tôi đứng bên ngoài đợi Hứa Lật Dương nhưng ánh mắt thì cứ nhìn dõi theo Dịch Trì. Trông dáng đánh bóng của anh ấy rất đẹp, giống hệt như Hứa Lật Dương ngày trước. Khi tôi còn là một cô bé, tôi rất dễ bị thu hút bởi những anh chàng có dáng vóc thể thao.

Dịch Trì quay người ném bóng, ánh mắt nhìn sang phía tôi. Lúc đó chúng tôi chỉ cách nhau có 20m. Tôi nhìn không rõ ánh mắt của anh, nhưng có thể chắc chắn là anh đang nhìn tôi, đang tìm hình bóng của tôi, tìm ánh mắt của tôi. Giây phút đó, tôi lại thấy lòng xao động.

Lúc Dịch Trì nghỉ ra uống nước, anh từ từ tiến lại gần tôi. Tôi nghĩ, có nên chủ động nói chuyện với anh không nhỉ? Nên nói gì đây?

Trong lúc nghĩ vẩn vơ, Dịch Trì đã lên tiếng trước: “Em đứng thế này có lạnh không?”

Ánh mắt của anh rất dịu dàng. Tôi luôn bị hút hồn bởi những ánh mắt dịu dàng của người con trai, từ trước cho đến bây giờ vẫn vậy, chưa bao giờ thay đổi. Người con trai nào đọc xong cuốn truyện này mà muốn theo đuổi tôi thì hãy chú ý mỗi ngày lấy gương ra tập nhìn với ánh mắt dịu dàng rồi hăng đến tìm tôi nhé.

Tôi lắc đầu.

Anh nói tiếp: “Không lạnh thì tốt rồi. Anh đi ăn cơm trước đây. Tí nữa nhớ nhắc Hứa Lật Dương đưa đi mua găng tay nhé.”

Nói xong, Dịch Trì đi về phía nhà ăn. Tôi nhìn bàn tay lạnh đến nổi sưng tấy của mình. Trong lòng bỗng thấy xót xa.

Hứa Lật Dương đánh bóng xong đưa tôi đi ăn cơm, mãi đến tối mới trở về nhà nghỉ, anh không hề nhớ đến việc phải mua cho tôi đôi găng tay. Tôi nhớ đến Dịch Trì, bỗng nhiên thấy vô cùng tủ thân, cảm thấy như mình đang bị đối xử tồi tệ. Buổi tối đó, tôi đi ngủ trước, không nói với Hứa Lật Dương câu nào.

39. Chương 40: Đôi Găng Tay Lòng Thỏ Màu Hồng

Một tuần trôi qua rất nhanh. Đến lúc tôi phải về Vũ Hán. Vừa mới nhập học được ít lâu mà đã bỏ học đi chơi suốt cả tuần, đối với một đứa con gái ngoan như tôi, đã là ghê gớm lắm rồi.

Chuyến tàu tối hôm đó, Hứa Lật Dương nói sẽ mua vé nằm cho tôi. Tôi không cần, một tuần ở thành phố X chúng tôi đã tiêu hết gần 2000 tệ, hơn nữa cũng chẳng biết tiền đã tiêu vào những việc gì, thấy trong lòng bất an.

Thế là Hứa Lật Dương đi mua một vé ngồi. Anh đã nói sẽ mua cho tôi vé nằm, tôi không cho nhưng đến lúc anh mua vé ngồi, tôi lại cảm thấy không thoải mái.

Trước lúc đi, Dịch Trì mời chúng tôi đi ăn cơm.

Dịch Trì đến quán cơm trước và chờ chúng tôi ở đó. Kết quả, Hứa Lật Dương nghe nhầm địa điểm, đưa tôi đến một quán cơm khác. Lúc thấy Dịch Trì không ở đó mới phát hiện ra là chúng tôi đã đến nhầm chỗ, lúc đó mới lại đi đến đúng nơi đã hẹn.

Ở phần trên tôi đã miêu tả, trường học của bọn họ bốn bề là núi, đường rất khó đi, hơn nữa sau đợt tuyết rơi, nhiệt độ vẫn luôn ở mức thấp. Tôi vẫn mặc chiếc áo của Hứa Lật Dương khoác ngoài để chống lạnh.

Trời dần tối, đường càng trở nên khó đi. Tôi lại chưa ăn cơm, vừa lạnh vừa đói trong lòng cảm thấy vô cùng khó chịu vì thế đi rất chậm, Hứa Lật Dương luôn miệng giục tôi đi nhanh.

Tôi đang rất khó chịu lại bị giục nên gắt lên: “Anh giục cái gì nữa? Tại anh đi nhầm chỗ nếu không chúng ta đến đó lâu rồi.”

Hứa Lật Dương nghe giọng tôi có vẻ bức bối liền buông tay tôi ra, tự mình đi lên phía trước.

Tôi không thèm đuổi theo, thế là hai người cứ thế một trước, một sau mò mẫm đi xuống núi.

Hứa Lật Dương thuộc đường, tất nhiên là không sao. Còn tôi không quen đường nên thường xuyên vấp. Và đến lúc xuống dốc, chân bị hệt nên trọ ngã lăn đùng ra đấy.

Tôi liền khóc oà lên.

Tại sao chứ, tôi ngồi cả đêm, vượt bao dặm xa xôi đến đây chỉ để gặp anh, vậy mà lạnh như thế này, tôi chỉ được khoác một cái áo mỏng, đi trên con đường núi tối mù thế này, anh ta chỉ vì vài câu trách móc mà bỏ mặc tôi, mặc kệ tôi sống chết, tại sao tôi lại không khóc chứ.

Hứa Lật Dương thấy tôi khóc, lúc đó mới chạy lại vội vàng hỏi han: “Em sao thế? Có lạnh không? Đưa tay cho anh nào!”

Tôi càng nghĩ càng tức, tôi thấy lạnh vô cùng, nước mắt cứ thế chảy giàn giụa, khóc đến tận lúc tối quán ăn mà Dịch Trì hẹn.

Quả nhiên lúc Dịch Trì nhìn thấy chúng tôi bước vào, cái nhìn đầu tiên là hướng về tôi, sau đó mới đưa mắt sang nhìn Hứa Lật Dương, hỏi: “Thủy Tha Tha sao thế?”

Hứa Lật Dương lắc đầu, ra vẻ đó như là do tôi làm nũng, anh ta chẳng biết làm thế nào.

Dịch Trì gọi người phục vụ lấy cho tôi một cốc nước. Anh nói: “Em uống chút nước ấm đi, trông em có vẻ đang rất lạnh.”

Cốc nước nóng đang bốc hơi trước mặt tôi, rất nhanh hơi nước làm mờ đôi mắt. Nếu như Hứa Lật Dương quan tâm đến tôi bằng một nửa Dịch Trì thôi, thì chắc tôi cũng không dễ dàng có cảm tình với Dịch Trì đến thế. Tôi đã tìm thấy một cái hợp lý cho tình cảm của mình.

Dịch Trì thấy tôi vẫn không cầm cốc nước lên, bèn đưa mắt ra hiệu cho Hứa Lật Dương, Hứa Lật Dương bèn bê cốc nước lên đặt vào tay tôi.

Bỗng nhiên, tôi không chỉ cảm thấy thất vọng mà còn cảm thấy chán ghét Hứa Lật Dương. Tôi đẩy tay, đáng nhẽ chỉ định đẩy chiếc cốc lại, nhưng không ngờ lại làm cho cốc nước nóng đổ vào tay Hứa Lật Dương.

Chiếc cốc thủy tinh lập tức rơi xuống vỡ tan tành. Cùng với tiếng cốc vỡ là tiếng Hứa Lật Dương cất lên giận dữ: “Rốt cuộc là em muốn gì? Em muốn làm gì hả? Sao em phiền phức thế?”

Hứa Lật Dương nói với giọng rất to, rất to, anh đang nổi giận với tôi.

Ở một thành phố phía Bắc xa xôi, trong một đêm giá lạnh, người con trai đã ở bên cạnh tôi từ năm mười lăm tuổi bỗng nhiên nổi cáu với tôi. Còn tôi, từ lâu đã coi anh là người duy nhất tôi có thể yêu trên thế giới này, người yêu duy nhất, người bạn duy nhất của tôi. Ở trong tôi, anh là người duy nhất mang lại sự ấm áp.

Vậy mà bây giờ anh đang quát tôi.

Tôi bỗng khóc oà lên thành tiếng.

Tôi không thể chịu đựng được cảnh một người con trai nổi cáu với tôi, đến bây giờ vẫn không thể chịu đựng được, trừ khi là tôi làm việc sai bị sếp nổi cáu. Tôi không phải là lá ngọc cành vàng nhưng tôi cũng biết cách chiều chuộng bản thân mình. Không ai có tư cách để nổi cáu với tôi. Cho dù tôi là kĩ nữ, anh là khách làng chơi mà nếu tôi không muốn phục vụ anh thì làm sao nào?

Trong giây phút đó, tôi bỗng cảm thấy mọi tình cảm trong ba năm vừa qua biến thành cát bụi; chúng đã vỡ vụn, bị giẫm đạp. Mãi mãi sẽ không bao giờ hàn gắn lại được.

Tôi khóc oà lên rồi chạy ra ngoài, vừa khóc vừa chạy dọc đường lớn, con đường dẫn đến ga.

Chạy không được bao xa thì tôi nghe thấy có tiếng bước chân đang chạy đuổi theo.

Tôi cứ nghĩ đó là Hứa Lật Dương nên càng chạy nhanh hơn, nhưng tôi chợt nghe Dịch Trì gọi tên tôi: “Thuỷ Tha Tha ơi.”

Quay đầu lại, thấy Dịch Trì đang thở hổn hển theo tôi.

Bỗng nhiên tôi không do dự ngã nhào vào lòng Dịch Trì.

Lúc đó tôi không hề có ý muốn bày tỏ tình cảm của mình mà chỉ vì tôi cần một người dịu dàng ôm lấy tôi.

Tôi ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt cứ thế rơi lã chã, hi vọng anh đưa tay ra ôm lấy tôi nhưng không, anh chỉ đứng ở đó, để mặc cho tôi như quỷ đói bám chặt lấy cổ anh. Một lúc sau, anh nói: “Tay em lạnh quá, làm cho cổ anh lạnh toát rồi này.”

Nghe anh nói vậy, tôi thấy xấu hổ, vội buông tay ra.

Anh cởi chiếc áo lông vũ ra, vẫn là chiếc áo hôm đó đã cho tôi mượn. “Em khoác áo vào, tay em lạnh cóng rồi.”

Tôi khoác áo vào người, tay áo quá dài như diễn kịch hát vậy. Anh cẩn thận xắn tay áo lên một chút. Tôi ngoan ngoãn đứng đó, như đứa trẻ chưa biết mặc áo cần có người lớn mặc cho.

Tôi chìm đắm trong cảm giác được làm đứa trẻ. Lúc đó tôi nghĩ nếu bây giờ Dịch Trì nói muốn tôi làm người yêu của anh, chắc chắn tôi sẽ không chần chừ mà đồng ý ngay lập tức.

Thế nhưng tôi biết Dịch Trì không nói, nói liều thế thôi chứ cũng chưa chắc tôi đã đồng ý thật.

Chúng tôi đều là những người tốt, có lương tâm, có đạo đức, có tình, có nghĩa. Trong mối tình tay ba, người chịu thiệt thòi nhất chính là người đến sau.

Dịch Trì lại dùng giọng nựng trẻ con để nói với tôi: “Ngoan, chúng ta quay về ăn cơm nhé! Ăn chút đồ em sẽ không lạnh nữa đâu. Đừng khóc nữa nào!”

Tôi ngoan ngoãn để Dịch Trì đưa về. Lúc gần về đến quán ăn, Dịch Trì bỗng rút từ trong túi áo ra một đôi găng tay lông thỏ màu hồng nói: “Mãi mà chẳng có cơ hội đưa cho em, tối ngồi trên tàu chắc sẽ lạnh đấy.”

Anh không đeo găng tay vào tay tôi mà giúi vào túi của tôi.

Tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của anh sáng lấp lánh như sao mùa hè, lại gần sẽ thấy ánh mắt đó vô cùng ấm áp.

Hứa Lật Dương chắc cũng đã bị Dịch Trì dạy dỗ cho một bài, nên khi nhìn thấy tôi quay lại liền đứng ngay dậy chạy ra đón. Tôi vẫn tỏ ra lạnh lùng.

Ăn cơm xong, tôi và Hứa Lật Dương đi ra ga. Tôi cứ tưởng Dịch Trì cũng sẽ đi tiễn tôi nhưng sau khi chúc tôi lên đường may mắn, anh quay người trở về nhà.

Tôi chỉ nhớ ánh mắt cuối cùng trước khi quay người, anh đã nhìn vào tôi.

Tôi không có số điện thoại của anh, cũng chẳng có địa chỉ email hay nick chat. Không có phương tiện liên lạc nào, còn anh cũng chưa bao giờ hỏi tôi những thứ đó.

Chúng tôi đang cố gắng để chạy trốn, cũng đang cố gắng để kìm nén. Có thể cả đời này chúng tôi sẽ không gặp lại nhau, có thể cái duyên chúng tôi đến quá muộn vì thế không nên nói gì, cũng chẳng nên làm gì.

Đến ga, Hứa Lật Dương đã đổi vé ngồi thành vé nằm. Tôi vẫn luôn nghi ngờ không biết đó có phải là chủ ý của Dịch Trì không? Nếu không thì tôi không thể hiểu nổi tại sao Hứa Lật Dương lại tỏ ra tình ý đến thế.

Lúc tàu chuẩn bị chuyển bánh, tôi nhìn qua ô cửa kính, thấy Hứa Lật Dương đứng đó nhìn tôi. Tàu bắt đầu chạy, bóng anh cũng khuất dần. Ngoài ô cửa sổ, trời tối đen như mực. Mắt tôi lại nhoà đi. Cảm giác lưu luyến làm tôi thấy nhói đau.

Tôi lưu luyến nơi này là vì cái gì? Tôi cũng không biết nữa.

Có niềm vui gặp mặt thì cũng có nỗi buồn chia ly. Đó vẫn là quy luật của cuộc đời.

40. Chương 41: Em Vẫn Rất Nhớ Anh.

Về Vũ Hán, vừa về đến kí túc, tôi liền gọi điện cho Hứa Lật Dương, bảo với anh là tôi đã về đến nơi, an toàn. Điện thoại chỉ vừa đổ được một chuông, Hứa Lật Dương đã nhanh chóng nhấc máy.

Tôi nói: “Sao anh nhấc máy nhanh thế?”

Hứa Lật Dương nói: “Cả đêm qua anh không ngủ yên, chỉ chờ điện thoại của em. Hối hận vì đã không đích thân đưa em về Vũ Hán.”

Trái tim lạnh lẽo của tôi bỗng thấy ấm áp phần nào. Vừa đặt điện thoại xuống thì chuông điện thoại lại réo vang.

Tôi nhấc máy lên, nghe đầu dây bên kia, một giọng nam cất lên: “Em đoán xem anh là ai?”

Tôi nói: “Em không đoán được.”

Bỗng nhiên đầu bên kia im lặng.

Tôi chợt có linh cảm, có thể, người đó là Dịch Trì.

Anh nói: “Anh Dịch Trì đây.”

Dịch Trì gọi điện cho tôi, sao anh lại có số điện thoại của tôi nhỉ? Anh định nói gì với tôi?

Tôi tiếp tục im lặng, không biết nên nói gì. Tôi cứ nghĩ chắc là Dịch Trì có chuyện muốn nói với tôi nên sợ nếu mình nói gì đó thì đầu dây bên kia sẽ không có dũng khí nói tiếp.

Nhưng anh cũng vẫn im lặng.

Cả hai chúng tôi luôn luôn im lặng.

Cuối cùng, tôi đã lên tiếng trước: “Sao lại gọi điện cho em thế này?”

“Không có gì đâu, anh chỉ nghĩ chắc em đã về đến nơi nên gọi điện xem em đã về trường an toàn chưa thôi.”

“Vâng.” Có một cảm giác vui vui xen lẫn với cảm giác ngại ngùng cùng xuất hiện một lúc trong tôi.

“Thế anh đập máy nhé, lần sau anh sẽ nghĩ kĩ xem nên nói với em cái gì trước rồi mới gọi điện cho em?” Dịch Trì dò hỏi.

“Vâng.”

Dịch Trì nói tiếp: “Em đập máy trước đi.”

Hứa Lật Dương từ trước đến giờ chưa bao giờ bảo tôi đập máy trước. Lần nào cũng là tôi nghe thấy tiếng títt títt ở đầu dây bên kia. Lần này tôi đập máy trước, vào lúc trước khi đặt máy xuống, tôi cảm nhận được hơi thở của Dịch Trì ở đầu bên kia. Cứ như là hơi thở đó rất gần, rất gần vậy.

Lúc Hứa Lật Dương làm tôi khóc, lúc Hứa Lật Dương buông tay tôi ra, lúc Hứa Lật Dương nổi cáu với tôi, ném cả chiếc cốc về phía tôi, tôi vô cùng thất vọng, và đau lòng, thậm chí còn hận anh. Tôi cứ nghĩ là tôi sẽ ghét anh, hận anh mãi cho đến lúc chia tay. Thế nhưng sau khi về đến Vũ Hán, tôi vẫn rất nhớ anh. Chúng tôi đã từng cùng nhau, viết những dòng nhật kí mà tôi vẫn giữ gìn.

Tôi nằm trên giường trong kí túc xá, lật từng trang nhật kí mà tôi quý như báu vật ra đọc. Những nét chữ non nớt, những lời văn mộc mạc, đã ghi lại toàn bộ mối tình ba năm qua của tôi và Hứa Lật Dương.

Lật một trang bất kì, tôi đọc được những dòng thế này:

Ngày 21 tháng 6 năm 1999

Hôm nay, tôi ăn vải. Là vải của Hứa Lật Dương mang cho tôi.

Cậu ấy nói, tối hôm trước cậu ấy nằm mơ, mơ thấy tôi nói muốn ăn vải. Thế là hôm qua cậu đã bảo người nhà mua vải. Sau đó giấu một ít vào trong cặp, dùng túi nilon bọc lại mang đến trường cho tôi ăn.

Tôi nghĩ, nếu cậu ấy cứ đối xử tốt với tôi như thế này, tôi sẽ mãi mãi ở bên cạnh cậu ấy, cả đời này không rời ra.

Tôi ăn hết chỗ vải đó. Kết quả là, tối nay tôi phát hiện trên mặt tôi đã xuất hiện hai cái mụn, rất đau. Tôi cứ ăn vải là nóng trong. Mà cứ nóng trong là sẽ mọc mụn. Lần ăn vải này cũng thế. Bây giờ tôi thấy hối hận vì đã ăn hết chỗ vải đó. Mọc hai cái mụn to thế này, ngày mai làm sao mà dám nhìn Hứa Lật Dương chứ. Xấu chết đi được. Ông Trời ơi, mau phù hộ cho cái mụn này của con sớm xẹp đi.

Năm 1999 đến năm 2002, hơn một nghìn đêm, mỗi trang nhật kí của tôi đều có tên Hứa Lật Dương.

Tôi biết là cả cuộc đời này sẽ không bao giờ tôi có thể viết tên ai cẩn thận và nhiều đến thế được nữa.

Ngón tay tôi vuốt những tờ giấy đã lên màu thời gian, cảm nhận lại những kí ức ấm áp nhất của buổi ban đầu.

Tôi biết tôi khó mà rời xa.

Dịch Trì, sau đó không gọi điện cho tôi nữa. Còn tôi, cũng chẳng có bất cứ thông tin nào về anh. Chúng tôi vô tình gặp nhau trong cuộc sống này, rồi kí ức về nhau sẽ lại mờ dần theo năm tháng.

Có lúc nhớ, có lúc quên.

41. Chương 42: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sau khi từ thành phố X trở về, tôi phát hiện ra Giả Tiểu Ảnh và Trịnh Thường đã quần quýt như hình với bóng. Quen ba ngày rồi yêu nhau, quen một tuần thì quần quýt như hình với bóng, sau nửa tháng là qua đêm không về.

Mối tình đầu thời phổ thông cứ chậm chạp trôi, còn ở đại học cho dù là tình thứ nhất hay tình thứ hai, thứ ba thì cũng đều phát triển nhanh chóng, chạy đua với thời gian.

Do tính cách hướng nội, nên tôi cô đơn một mình, không làm quen thêm bạn mới cũng không tham gia bất cứ hoạt động mang tính đoàn thể nào, chỉ ngày ngày nhốt mình trong thư viện đọc sách.

Thời gian ở thư viện cũng thường xuyên có người con trai đến bắt chuyện để hỏi giờ, hỏi đường, hỏi chỗ để sách, hỏi tôi có phải tên là A, B, C, D gì đó không... nói chung cho dù họ bắt đầu câu chuyện bằng cách nào thì đến phút chót vẫn hỏi tên và số điện thoại của tôi.

Mỗi lần nói chuyện với những người con trai đó xong, lúc quay về kí túc xá, tôi lại tự ngấm kĩ mình trong gương. Tôi phát hiện ra là mình càng ngày càng xinh đẹp, không còn đen đui, xấu xí như cô bé ngày xưa mẹ vẫn hay chê bai nữa rồi.

Bạn cùng phòng bắt đầu đua nhau hỏi tôi về cách làm trắng, cách giữ eo và cách làm cho nở ngực, còn tôi lúc đi đường đã không còn cố ý khom lưng, cúi mặt xuống để che giấu đi những điểm nữ tính của mình nữa rồi. Dần dần, khi mọi người khen tôi xinh, tôi đã không còn đỏ mặt, không còn cảm thấy ngượng ngùng hay đoán già đoán non xem họ đang có ý trêu tôi hay không nữa rồi.

Có điều giống như việc không phải người con gái nào cũng có người chủ động đến bắt chuyện, không phải người con trai nào cũng bắt chuyện thành công. Bắt chuyện nếu hay thì gọi là tán tỉnh, nếu dở thì gọi là quấy rối. Con trai không bao giờ muốn nhìn những người con gái vừa xấu vừa béo; con gái cũng vậy, cảm thấy không cần thiết phải hạ mình quan tâm đến những thằng con trai rác rưởi. Nếu như bạn cảm thấy những câu nói này của tôi khó nghe, hoặc làm tổn thương đến lòng tự trọng của bạn thì hiệu quả của việc

“Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng” của tôi đã đạt được. Bạn cần phải tự xem xét lại xem có phải là mình quá xấu không?

Tôi và Lương Triết quen nhau trong một bối cảnh bất chuyện làm quen như thế.

Lúc còn học phổ thông, chúng tôi rất ghét sự quản lý của các thầy cô. Lên đến đại học, chẳng còn thầy cô nào quản, những người thực sự quản chúng tôi, làm chúng tôi sống không thoải mái là đám người làm hậu cần. Rõ ràng là ba lạng gạo nhưng lại chỉ đưa cho chúng tôi một tí tẹo cơm như cho mèo ăn vậy, rõ ràng gọi là phòng để nước sôi nhưng lúc nào cũng chỉ cung cấp nước sôi “95” độ. Rõ ràng là thủ thư nhưng lại luôn làm mất sách rồi đổ lỗi cho học sinh chưa trả.

Gặp phải hai chuyện trước thì thôi cho qua, chứ gặp phải chuyện thứ ba thì không thể không đập bàn đập ghế kêu oan. Bởi vì làm mất sách là phải đền tiền, vô duyên vô cớ sao lại bắt tôi rút tiền trong túi ra trả tiền cho thứ không phải mình làm sai.

Vì thế cuối tuần đó, lúc bà thủ thư nói với tôi là tôi chưa trả cuốn Bốn năm phần hồng, bắt tôi phải đền gấp đôi giá bìa sách là 36 tệ, tôi nói: “Sao lại chưa trả chứ? Lần trước em mượn ba quyển sách, em đã trả hết cùng một lúc rồi, sao lại có một quyển chưa trả?”

Bà ta thần nhiên trả lời: “Tôi làm sao mà biết được! Trên máy rõ ràng hiện lên là quyển Bốn năm phần hồng em chưa trả.”

“Em trả rồi. Em khẳng định là em đã trả rồi.”

“Em khẳng định thì có tác dụng gì chứ!” Bà ta đưa mắt lườm tôi. Có lẽ là do cuối tuần, thư viện chỉ có mình bà ta trực nên không được thoải mái, thái độ vô cùng khó chịu.

“Em trả thật rồi mà! Các cô ở thư viện thường xuyên có những chuyện như thế này, lúc học sinh trả sách, để sách chồng lên đồng sách đã trả nhưng lại không chịu quét vạch cẩn thận, cứ vứt bừa vào kho rồi đến lúc lại trách bọn em chưa trả.” Tôi vạch rõ ra vết hồng trong cung cách làm việc của bọn họ.

“Em phải biết mình đang nói gì chứ!” Bà ta đứng hằn dẫy, dùng tay chỉ thẳng vào mặt tôi.

“Sợ gì chứ!” Cuối cùng tôi đã nói ra những điều không nên nói. Trừ mẹ tôi ra, tôi không có sự kiên nhẫn với bất kì ai. Tại sao tôi phải nhẫn nhịn chứ, bà chẳng phải là mẹ tôi.

“Mày nói thêm câu nữa xem, đồ mất dạy! Bố mẹ mày không dạy mày à? Thế mà cũng là sinh viên!” Bà ta tiếp tục quát lại, trợn mắt nhìn tôi.

“Không có bố mẹ dạy à?” Câu đó chọc đúng vào nỗi đau của tôi, làm tôi cảm thấy vô cùng khó xử. Tôi giận dữ cầm quyển sách chưa được nhập vào kho ném thẳng vào người bà ta, hình như kiểu bạo lực này tôi được di truyền từ mẹ!

Tôi chỉ nghe thấy tiếng kêu thất thanh của bà ta, cuốn sách sượt qua người bà ta rơi xuống đất. Bà ta cúi xuống nhặt sách lên, nói: “Loạn rồi! Loạn thật rồi!” Bà ta xông ra khỏi quầy, chạy ra hành lang gọi thầy quản lý thư viện ở phòng bên cạnh.

Thầy quản lý thư viện khoảng trên năm mươi tuổi, tóc đã hoa râm, trông có vẻ khá nhả nhặn, hiền lành. “Sao thế, sao thế, có chuyện gì thế?” Thầy quản lý thư viện thấy bà thủ thư đằng đằng sát khí, ngạc nhiên hỏi.

“Em sinh viên này đây! Đúng là vô giáo dục! Không những làm mất sách mà còn chửi người, đánh người!” Bà thủ thư béo ịch lên tiếng kết tội tôi trước.

“Thưa thầy quản lý, em nghĩ thầy là người sáng suốt nên em muốn nói với thầy hai việc: thứ nhất, sách chắc chắn là em đã trả lại thư viện rồi; thứ hai, người chửi người đánh chính là cô thủ thư ở chỗ thầy.” Tôi giả bộ vô tội giải thích với thầy quản lý.

“Mày nói điều!” Bà thủ thư béo ịch lại nhảy dựng lên.

Tôi định xông vào cãi cho đến cùng nhưng vì mục đích cuối cùng nên vẫn cố gắng kìm nén.

Quay người lại nhìn thấy một người con trai đã chứng kiến cuộc cãi nhau của chúng tôi từ đầu đến cuối, tôi liền giả bộ vô tội chỉ vào người con trai đó nói: “Bạn này đã chứng kiến hết cả, bạn ấy có thể làm chứng.”

Tôi rất tự tin nói ra câu đó. Bởi vì tôi tin là người con trai đó chẳng có lí do gì mà lại từ chối giúp một cô gái trẻ như tôi để giúp đỡ một bà thủ thư béo ịch suốt ngày quát tháo sinh viên chúng tôi, coi chúng tôi chẳng ra cái gì.

Cứ thế này mà cãi nhau với bà thủ thư thì chẳng bao giờ kết thúc được. Nhưng chỉ cần người con trai đó đứng ra làm trọng tài, tôi tin là tôi sẽ thắng. Bà thủ thư nói không có lý gì, tại sao tôi lại phải khách khí với bà ấy cơ chứ?

Đối với những người vô liêm sỉ như bà thủ thư này thì cần phải có cách cao tay hơn để trị.

Tôi đưa ánh mắt cầu cứu nhìn cậu con trai kia, cố gắng dùng ánh mắt để truyền tải thông điệp: Bạn ơi, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân đã đến rồi.

Cậu con trai đó bước lại gần chỗ chúng tôi, vô cùng chân thật nhìn thầy quản lý, thao thao bất tuyệt nói: “Những người như cô thủ thư đây thực sự đã làm xấu đi hình ảnh của thư viện. Lúc em chuẩn bị trả sách, bạn gái này trông rất đáng thương. Bạn ấy chỉ hỏi có vài câu thôi mà cô thủ thư đã mắng bạn ấy, dùng tay chỉ thẳng vào mặt bạn ấy. Em cũng nhìn không vừa mắt, nếu như thầy không đến thì em đang định gọi 110 để báo cảnh sát rồi.”

Tôi phối hợp tác chiến bằng cách làm cho mắt ướt đầm nước. Chỉ cần khóc là có thể khóc được ngay, mà còn có thể khóc rất thảm thương, làm động lòng chắc chắn của người con trai.

Thầy quản lý lập tức xin lỗi chúng tôi, bà thủ thư định nói gì đó nhưng đã bị thầy quản lý gọi về phòng. Thầy quản lý gọi một người khác đến đưa chúng tôi đi kiểm tra trong kho sách có đúng là quyển đó đã trả hay không.

Không uống công đấu tranh đến cùng, sau một hồi tìm kiếm, tôi đã tìm thấy quyển sách Bốn năm phần hồng mà bà thủ thư béo ịch cứ leo lên cái miệng nói là chắc chắn tôi chưa trả. Cứ như là làm người chết trong quan tài sống lại, quyển sách tìm được đã là bằng chứng xác thực cho cách thức làm việc tắc trách của bà thủ thư. Cuối cùng tôi đã được một lần vênh váo mặt mày trước mấy bà thủ thư già ở thư viện.

Tôi như trút bỏ được gánh nặng, xuống tầng một đến tủ gửi đồ lấy túi. Bỗng có người đập nhẹ vào vai tôi từ phía sau ngoảnh lại nhìn thì ra là người anh hùng cứu mỹ nhân lúc nãy. Nhìn kĩ, anh ta có đôi mắt một mí và đôi môi mỏng, đúng kiểu con trai mà tôi khá thích.

Anh ta đứng đó rồi nói với tôi: “Xin chào người đẹp. Tôi muốn làm quen với bạn, có được không?”

“Ồ!”

“Tôi muốn biết số điện thoại của bạn.”

“Ừ...m!”

“Sao bạn không nói gì vậy?”

Tôi cười, có thể là anh ta không biết, tôi không thích những anh chàng quá chủ động bởi vì sự tấn công của những anh chàng đó làm tôi cảm thấy không được an toàn.

“Tôi đã biết bạn là Thủy Tha Tha.” Anh ta nói tiếp.

Tôi vô cùng kinh ngạc nhìn anh ta: “Làm sao mà bạn biết được?”

“Bạn nói cho tôi biết số điện thoại của bạn đi, tôi sẽ nói cho bạn biết tại sao tôi lại biết tên bạn. Điều đó sẽ đem đến cho bạn một niềm vui, còn nếu không bạn sẽ bị thiệt đó!” Anh ta nói với vẻ mặt đắc thắng.

Tôi rất muốn biết tại sao anh ta lại biết tên tôi, vì thế đã đọc: “8888xxxx”

Không ngờ anh ta rút điện thoại ra bấm số điện thoại phòng tôi, rồi lên tiếng hỏi: “Cho tôi gặp Thủy Tha Tha.”

Anh ta muốn chứng thực số điện thoại mà tôi vừa đọc.

Bỗng nhiên tôi cảm thấy hơi bực mình, có thể anh ta thấy biểu hiện của tôi ở thư viện nên cho rằng việc nói dối đã trở thành một tính cách của tôi, nghĩ thế tôi quay người đi thẳng.

Anh ta kéo tay tôi lại: “Thẻ thư viện của bạn này! Lúc này bạn đánh rơi, tôi nhặt cho bạn đây!”

Lương Triết và Thuỷ Tha Tha đã làm quen với nhau như vậy. Năm đó anh ta học năm thứ ba, khoa Thông tin điện tử. Tôi là sinh viên năm thứ nhất.

Tôi hôm đó Lương Triết gọi điện cho tôi. Bây giờ chẳng còn nhớ là chúng tôi đã nói những gì nữa rồi, chỉ nhớ câu đầu tiên anh ta hỏi tôi là: “Em đã có người yêu chưa?”

Tôi do dự một lúc rồi hỏi lại: “Anh hỏi điều đó làm gì?”

Bên kia đầu dây anh ta cười nói: “Không có gì, em không muốn trả lời thì đừng nói.”

Tôi hỏi lại: “Anh có người yêu chưa?”

“Anh có rất nhiều người yêu, có điều đã ở thì quá khứ rồi.” Đầu dây bên kia anh ta cười có vẻ hơi phờ.

Gặp phải thằng có tính lẳng nhăng rồi. Tôi nghĩ. Nhưng cũng tốt, có lẽ đây là một đối tượng tốt để tôi đỡ cô đơn.

Khi đó, tôi không thích Lương Triết nhưng cũng không ghét anh ta, chỉ có điều trong lòng có chút bất an bởi vì tôi hiểu là mình đang không chịu an phận.

Một phần lí do của cảm giác bất an là vì Hứa Lật Dương. Khi đó tôi vẫn còn đang yêu anh, yêu thực sự. Tôi nhớ anh, hay ngắm ảnh anh, tối nào cũng ngồi đợi điện thoại của anh, viết thư cho anh, gửi quà cho anh thậm chí đan áo len cho anh.

Một phần bất an nữa là chính bản thân mình. Giữa tôi và Hứa Lật Dương hình như chỉ là một cảm giác mơ hồ, có thể nghe thấy tiếng nói của bên kia đầu dây điện thoại nhưng lại không thể hôn đôi môi của anh; có thể ngắm dáng vóc anh qua ảnh nhưng lại không thể ôm lấy cơ thể anh.

Khi tình yêu đã không còn có thể cảm nhận được, không còn có thể động chạm vào nhau mà chỉ còn có thể nhớ, thì tôi không biết rằng việc mở cánh cửa khác cho mình có thể bị gọi là không chung thủy và phản bội hay không?

Tôi yêu bản thân nhiều hơn yêu Hứa Lật Dương. Đó là lí do duy nhất. Tôi cô đơn. Tôi cần một người ở bên cạnh. Lúc đó cảm giác cô đơn rất gần còn cảm giác yêu đương lại ở rất xa.

Chúng tôi đã từng nghĩ là người ta yêu mình, yêu sâu đậm nhưng thực ra chúng ta yêu bản thân mình hơn.

Thoát khỏi những ràng buộc vốn có, chúng ta mới thấy mình cô độc. Có lẽ trên con đường chúng ta đi tìm kiếm tình yêu, thực ra cái mà chúng ta kiếm tìm từ đầu đến cuối chẳng qua là một góc ấm áp cho trái tim cô độc và cho cơ thể lạnh lẽo của mình mà thôi.

42. Chương 43: Những Bắp Ngô

. Ngày hôm sau, Lương Triết lại gọi điện cho tôi. Ngày hôm sau nữa lại tiếp tục gọi. Cứ thế gọi một tuần liền. Cuối tuần, anh ta bắt đầu hẹn tôi, trong điện thoại anh ta nói là muốn mời tôi đi ăn .

Tôi nghĩ: Dù sao cũng rồi rồi chẳng làm gì, đi cũng được.

“Em muốn ăn ở đâu? “

Tôi nói: “Ăn ở BXE đi, ở đó buổi tối có nến, không khí chắc sẽ ấm cúng.”

Lương Triết nói “Em nói ăn ở đâu cũng được.”

Hôm đó chúng tôi ăn cơm xong, đi vòng quanh trường một vòng. Lúc đến cổng phía đông, bỗng nhiên tôi ngửi thấy mùi thơm của ngô. Ở cổng Đông có một bà bán ngô nếp rất ngon.

Tôi nói với Lương Triết :”Anh đứng đây đợi em chút nhé!” Tôi chạy đến chỗ bà bán ngô, mua hai bắp, rồi chạy về bên cạnh Lương Triết đưa cho anh. “Ngô này rất ngon, anh ăn đi, cẩn thận chút, còn nóng đấy.”

“Ha ha, em chẳng giống với hôm đầu tiên anh gặp em gì cả.” Lương Triết đón lấy bắp ngô cười nói.

“Sao lại không giống?” Tôi biết rõ nhưng vẫn giả vờ hỏi. Nếu như ngày nào tôi cũng đánh đá như hôm cãi nhau với bà thủ thư ở thư viện hôm đó thì hình tượng bản thân thế là tiêu rồi .

“Hôm đó em rất đánh đá, còn bây giờ rất dịu dàng, lại còn nhắc anh cẩn thận không bỏng.” Lương Triết nói .

Tôi cười.

Lương Triết tiếp: “Lúc cười trông em rất xinh.”

Tôi lại cười: “Nghe sáo quá à! Ai mà biết được có phải anh đã nói thế với cả trăm cô không chứ?” Tuy miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng tôi thấy vô cùng thích thú.

Nói chuyện một hồi nhưng Lương Triết không hề hỏi lại việc tôi có người yêu chưa? Sau đó anh đưa tôi về kí túc xá và chúng tôi tạm biệt nhau .

Lúc về đến phòng mình ở tầng năm, tôi rất muốn biết Lương Triết có ở dưới lầu nhìn tôi lên hay không? Bởi vì trong các tiểu thuyết tình cảm đều viết như vậy, nhân vật nam đưa nhân vật nữ về nhà, sau đó sẽ cứ thế đứng đó đến khi nhân vật nữ xuất hiện ở cửa sổ .

Thế là tôi bắt chước giống như trong tiểu thuyết, chạy đến bên cửa sổ, nhìn thấy Lương Triết quả nhiên vẫn đứng đó. Tôi vừa cảm thấy vui lại vừa thấy khó xử. Tôi vội vàng thu đầu vào ngay trước khi anh nhìn thấy tôi. Sau đó năm phút tôi lại thò đầu ra nhìn xuống dưới tầng một lần nữa. Dưới ánh đèn vàng mờ mờ, chỉ có hai đôi tình nhân đang đứng đó ôm nhau. Bỗng nhiên tôi cảm thấy có gì đó hụt hẫng.

Buổi chiều ngày hôm sau, tôi nhận được cuộc điện thoại của Lương Triết: “Thủy Tha Tha, anh đang ở dưới tầng, em mau xuống đi.”

Tuy biết anh ta đang ở dưới tầng chờ tôi nhưng tôi vẫn thay đồ và trang điểm xong mới chạy xuống. Lương Triết đang đứng ở khoảng đất trống trước khu nhà, mặc một chiếc quần bò xanh và chiếc áo len màu xám đậm, tay ôm một chiếc áo khoác. Anh nhìn thấy tôi xuống liền cười tươi và đưa chiếc áo khoác ở trong tay cho tôi.

Tôi nhận lấy chiếc áo khoác, đang định hỏi tại sao lại đưa chiếc áo đó cho tôi thì bỗng nhiên sờ thấy một vật được bọc bên trong. Tôi mở chiếc áo ra, nhìn thấy một bắp ngô đã được dùng nylon bọc thức ăn bọc lại.

Ngô vẫn còn nóng hổi, tôi nắm chặt trong tay không biết nên nói gì .

Lương Triết nói “Vẫn chưa nguội chứ?”

Tôi trả lời “Vâng, vẫn còn nóng.”

Tôi cầm ngô mang về phòng. Các bạn trong phòng đều nói: “Ôi anh ấy lãng mạn quá, chu đáo quá. Hay là bỏ quách Hứa Lật Dương đi, yêu bég Lương Triết cho xong.”

Tôi tẽ từng hạt ngô bỏ vào mồm. Những suy nghĩ trong đầu tôi hiện lên rất rõ ràng, không đan xen và vô cùng tỉnh táo.

Nếu như không phải tôi chủ động thích người khác thì tôi sẽ luôn nghi ngờ độ chân thành của người thích tôi. Bọn họ rất cuộc là muốn theo đuổi tôi hay chỉ muốn trêu chọc tôi?

Chỉ là một bắp ngô thôi mà! Chỉ vì thế mà chia tay với Hứa Lật Dương sao? Nực cười! Một người con trai khi theo đuổi một người con gái thì luôn mua cho người con gái đó những quà ăn vặt mà cô ấy thích. Điều đó là một việc quá ư bình thường. Lương Triết chỉ dùng mẹo đó để theo đuổi một em mới học năm thứ nhất mà thôi. Có gì đáng cảm động chứ? Đối với những người vừa nhìn đã biết là loại con trai có kinh nghiệm yêu đương phong phú thì tôi cũng cần có lập trường kiên định của riêng tôi.

Từ hôm đó tôi biết Lương Triết bắt đầu chính thức tấn công tôi. Chả ai là ngốc cả. Chả thằng con trai nào ngốc đến nỗi đi chăm sóc một đứa con gái mà mình không thích, cũng chẳng có đứa con gái nào ngốc đến nỗi không biết tâm tư của người con trai .

Cảm giác được một người chăm sóc chu đáo thật là thích, ít nhất sự chăm sóc chu đáo đó làm ta cảm thấy ấm áp, và có phần hãnh diện: có người con trai bỏ công sức ra để lấy lòng ta, muốn làm cho ta vui. Vì thế tất cả những cách mà người con trai đó dùng để theo đuổi con gái đều có thể được tha thứ .

Ví dụ như có thể mỗi một người con trai đều đã từng mua những đồ ăn vặt cho người con gái mà mình thích, cho dù đó là đồ ăn có đắt hay rẻ đến mấy, hay kể cả đồ ăn đó rất khó mua hoặc chưa bao giờ được biết hoặc khó bảo quản đến mấy thì họ cũng đều cố gắng làm mọi cách, cam tâm tình nguyện đi khắp thành phố để sau cùng mang về cho người con gái đó, làm thỏa mãn nhu cầu mà cô ấy muốn. Cái mà những chàng trai mong đợi chẳng qua chỉ là một nụ cười sung sướng của người con gái. Cảm giác đó thật ấm áp .

Buổi tối hôm đó, Hứa Lật Dương gọi điện cho tôi, như mọi khi, anh ấy hỏi: “Hôm nay em có chuyện gì vui không?”

“Có, hôm nay có một người mua cho em món ngô ngọt mà em vẫn thích.”

“Con trai hay con gái?”

“Tất nhiên là con trai rồi!” Tôi vui vẻ và đắc ý trả lời Hứa Lật Dương.

Hứa Lật Dương ở đầu bên kia bỗng im bặt. Tôi biết thật ra anh ấy rất sợ mất tôi, ngày nào cũng lo lắng vì việc ấy. Tôi cứ nghĩ anh sẽ yêu cầu tôi không quan hệ với Lương Triết nữa, nhưng không ngờ anh ấy lại nói: “Em vui là được. Ngoan nhé!”

43. Chương 44: Giới Hạn Của Người Yêu Và Bạn

Tôi không hề vì việc mình đã có bạn trai mà cố ý tránh Lương Triết. Ngoài việc tôi cảm thấy mình hơi có lỗi với Hứa Lật Dương ra, tôi không tìm ra bất cứ lý do nào để thuyết phục tôi cần né tránh Lương Triết. Tôi chỉ thích cảm giác hai người ở cạnh nhau cho đỡ cô đơn. Hơn nữa chỉ cần tôi không là người yêu của Lương Triết, không nắm tay, không hôn nhau thì chẳng có gì có lỗi với Hứa Lật Dương cả. Tôi suy nghĩ ngây thơ và ích kỷ như vậy.

Suy nghĩ như vậy nên bao nhiêu hoa hồng Lương Triết tặng tôi nhận hết, vì tôi thích hoa hồng. Nhưng nếu là hoa bách hợp thì tôi đều từ chối, lý do rất đơn giản, tôi không thích hoa bách hợp .

Anh mời tôi đi ăn cơm, tôi đồng ý. Cứ 2 lần mời thì tôi sẽ mời lại 1 lần.

Anh giúp tôi đi xách nước nóng, tôi cũng không từ chối.

Anh giúp tôi lấy chỗ ngồi tự học ở giảng đường, tôi sẽ nói cảm ơn.

Anh nói muốn cùng tôi đi chơi ngày Valentine, tôi nói không được.

Cứ thế một thời gian, mối quan hệ của chúng tôi vẫn không quá gần gũi, khoảng cách giữa 2 bờ vai vẫn luôn nằm trong khoảng từ 20 đến 30 cm. Có một lần sau giờ tự học buổi tối, Lương Triết định đặt tay lên vai tôi, tôi giật mình tránh ra, giận giữ nói với anh rằng: “Không được đụng vào người em, ngoại trừ bố em, chưa ai đụng vào người em cả.”

Anh tiu nguỉu hỏi: “Thế sau này anh là người yêu của em thì em có cho anh đụng vào không ?”

Tôi trả lời: “Có”

Một chút ngọt ngào vẫn phải có để cho anh cảm thấy rằng thời cơ chưa đến. Nếu tôi nói khi anh là người yêu của tôi mà tôi cũng không cho anh đụng vào người chắc anh chạy mất dép.

Trong mắt tôi Lương Triết là một người con trai như thế. Mồm mép như tép nhảy, tỏ ra rất lão luyện, rất có kinh nghiệm. Ngay từ đầu tôi đã cho là Lương Triết không có thành ý nên tôi cũng chẳng để tâm. Trong trò chơi cảm xúc không chân thật, ai nghiêm túc, người đó sẽ chết chắc.

Hơn nữa, Lương Triết cực kì nhạy cảm, lại có tính muốn chiếm hữu cao. Mỗi lần khi tôi đi cùng anh mà chuông điện thoại reo, theo thói quen anh sẽ thò đầu vào nhìn xem ai gọi. Tôi rất dị ứng với hành động này của anh nên ngay lập tức giấu điện thoại ra sau lưng. Anh sẽ im lặng trong 1 lúc lâu, cứ như là vừa bị tôi làm tổn thương vậy. Mỗi lần như thế là tôi lại cảm thấy anh có tính muốn chiếm hữu rất cao. Những chi tiết nhỏ như thế thường thể hiện tính cách của con người rõ rệt nhất.

Hơn thế nữa có thể anh ta không biết rằng, tôi đã có mấy lần nhìn thấy anh đi cùng với những người con gái khác trong vườn trường. Tuy không làm gì không phải nhưng trông thái độ khá thân mật. Tôi chưa bao giờ nói với anh về chuyện đó thì sao anh có tư cách gì để yêu cầu tôi cơ chứ. Đừng bao giờ cho rằng tôi sẽ bị sự giả tạo của anh làm cho cảm động.

Anh còn thích đưa tôi đi gặp bạn bè và những người bạn cùng phòng nhưng tôi gặp những người lạ đó mà chẳng thấy vui vẻ gì. Hơn nữa mỗi lần tụ họp với bạn bè là anh luôn là người trả tiền, tỏ ra mình là người có nhân duyên tốt, nhiều bạn bè, quen biết rộng. Trong con mắt của một kẻ ki bo như tôi thì đó là một việc vô cùng xuẩn ngốc. Nếu như anh là người yêu của tôi, tôi nhất định sẽ không thể chấp nhận cái “thói xấu” xuẩn ngốc này. Tại sao tiền lại phải tiêu cho người khác làm gì cơ chứ!

Nói tóm lại, những ưu điểm của người con trai này trong mắt tôi đều là khuyết điểm. Bây giờ tôi mới biết nhiều từ tưởng ngược nghĩa nhưng thật ra lại là từ gần nghĩa. Ví dụ như, vui vẻ hài hước thì đối với tôi là khéo mồm khéo miệng, nói ngon nói ngọt thì đối với tôi là những câu nói dối liên hoàn, lo lắng cho tôi thì đối với tôi là tính mong muốn chiếm hữu cao, khẳng khái hào phóng thì đối với tôi là khoa trương lãng phí, quan hệ rộng thì đối với tôi là sĩ diện... chuẩn mực về ý nghĩa của mỗi từ này là tốt hay xấu tùy thuộc vào bạn có thích đối phương hay không?

Tôi nghĩ, tôi không thích Lương Triết nhưng tôi thích cảm giác có người ở bên cạnh.

Chị em trong phòng cứ hai ngày lại hỏi chuyện tôi và Lương Triết tiến triển đến đâu rồi?

“Tiến triển cái gì chứ? Tớ và anh ấy không thể trở thành người yêu của nhau đâu.” Từ trước đến giờ tôi nói gì cũng đều rất thật.

“Thực ra bây giờ trông hai người đã rất giống một đôi rồi. Có yêu nhau thì cũng chỉ giống như bây giờ mà thôi.” Giả Tểu Ảnh vừa trêu vừa nói.

“Trông giống một đôi thế thôi chứ trên thực tế tớ chỉ là bạn bình thường của anh ấy, không phải như người yêu đâu.” Tôi nói.

“Mối quan hệ giữa hai người vẫn chưa là yêu nhau thế thì giới hạn giữa bạn và yêu là ở đâu?” Tểu Ảnh tò mò hỏi.

“Ranh giới chuẩn mực là việc kiss. Nhưng tớ với anh ấy đến nắm tay còn chưa nữa là...” Tôi nói ra cách nghĩ của mình.

Có một lần Lương Triết mời tôi đi xem phim. Nghe các bạn cùng lớp nói rạp chiếu phim là nơi đặc biệt để nâng cao mối quan hệ. Hai người lúc đi vào rạp thì ai đi đường nấy, nhưng lúc ra thì nắm chặt tay.

Tôi vô cùng tò mò việc hai người không thân thiết nhau lắm thì có thể làm gì ở cái rạp chiếu phim cơ chứ! Vì thế cho dù là một cuộc hẹn nhạy cảm nhưng tôi vẫn nhận lời mời của Lương Triết.

Tôi nhớ là bộ phim hôm đó có tựa đề: Anh yêu em, bộ phim rất hay, tôi chăm chú xem từ đầu đến cuối. Lần đầu tiên khi hai nhân vật Từ Đình Lôi và Đông Đại cãi nhau, Lương Triết nói: “Nếu em là người yêu của anh, anh đảm bảo sẽ không bao giờ cãi nhau với em.” Anh vừa nói vừa đặt tay trái lên vai phải của tôi.

“Anh cãi không lại với em đâu.” Nói xong tôi lấy tay che miệng cười, và chuồn người ra khỏi tay anh. Trong bụng thầm nghĩ: Xem ra chị em nói đúng thật. Đợi xem tý nữa Lương Triết còn làm gì nữa nào. Đợi xem nào ...

Tôi quay sang nhìn anh, màn hình thay đổi liên tục khiến khuôn mặt Lương Triết trông thật lạ lẫm.

Lương Triết phát hiện tôi đang nhìn anh, liền ghé sát lại gần tôi hỏi: “Em đang nhìn gì thế?”

“Trông anh đẹp trai mà.” Tôi trêu anh. (Chú ý: là tôi trêu anh chứ không phải muốn khiêu khích)

Anh bóp mũi tôi, tôi không né, chỉ cười. Hành động như làm với một đứa trẻ con này tôi rất thích, như được quay về với tuổi thơ, chúng tôi là những đứa trẻ ngây thơ.

Lương Triết thấy tôi không né tránh lại đưa mặt tiến lại gần, tôi vội nhoài người ra đằng sau. Trong bóng tối của rạp chiếu phim, tôi nhìn thấy ánh mắt rạng rỡ niềm vui của anh tắt lịm. Thấy ánh mắt thất vọng của anh tôi, tôi bỗng nhiên cảm thấy không nỡ làm anh tổn thương. Trong lòng tôi tự nhủ: Lương Triết, nếu anh đưa em đi xem một bộ phim nghệ thuật tế nhị thì nhất định em sẽ ngủ gật. Em mà ngủ thì anh muốn làm gì cũng được. Nhẹ nhàng cầm tay em, chỉ cần không quá mạnh thì em sẽ không cảm nhận được. Có trách thì trách anh đã chọn nhầm phim.

Đang chìm trong ý nghĩ đó thì Lương Triết bỗng nắm chặt tay tôi vào lòng bàn tay anh. Tôi giật mình muốn vùng tay ra nhưng càng vùng thì anh càng nắm chặt. Lúc đó, tôi đã dùng hết sức rút tay mình ra, và trong lúc không cố tình đã vung tay tát anh một cái.

Đúng là chuyện bé xé ra to, anh chỉ muốn nắm tay tôi thôi, vậy mà bị tôi cho ăn một cái tát đau điếng, hơn nữa lại do tôi tình nguyện đi cùng anh đến rạp chiếu phim tối hôm nay.

Chỉ vì tôi thì tò mò còn anh lại nghĩ đó là dấu hiệu cho việc tiến triển trong mối quan hệ của chúng rồi.

Bởi vì tôi luôn nghi ngờ anh chỉ muốn đùa giỡn với tình cảm của tôi nên tôi càng tăng thêm tính trơ chơi cho mối quan hệ này.

Trên thế giới này không có bất kì ai có thể ép buộc tôi làm bất cứ việc gì. Chỉ cần tôi không đồng ý thì sẽ quyết không bao giờ thỏa hiệp, cho dù chỉ là một cái nắm tay. Trong thế giới của tình yêu, tôi thích cảm giác mình chiếm thế thượng phong. Và tôi không cho phép bất kì ai có quyền đùa giỡn với tình cảm của mình.

Tôi hạ thủ quá nặng tay. Trong bóng tối tôi nhìn thấy nước mắt của Lương Triết như sắp trào ra. Anh đứng dậy đi ra khỏi rạp. Tôi thấy mình hơi đuối lý nên cũng đứng dậy đi ra khỏi rạp cùng anh.

Hai chúng tôi nối đuôi nhau bước ra ngoài, một người đi trước, một người theo sau. Lương Triết đi rất nhanh về phía trước, tôi ở đằng sau cũng cố đuổi theo. Tôi biết anh đang rất giận.

Đuổi kịp anh, tôi nhìn vào mắt anh và hỏi: “Có phải anh giận em rồi không?”

“Tại sao anh phải giận cơ chứ?” Anh vẫn cố thủ không chịu chấp nhận vị trí hạ phong.

“Bởi vì, bởi vì ...” Tôi định nói, bởi vì anh không làm gì được em, nhưng nếu nói câu đó ra thì chỉ khiến anh tức thêm nên tôi kìm lại.

Suốt dọc đường đi từ quảng trường Hồng Sơn về trường chúng tôi không nói với nhau câu nào. Con đường đến rạp phim vừa mưa, lúc chúng tôi ra khỏi thì mưa vừa tạnh, đi được nửa đường thì bỗng nhiên có ngọn gió to. Người tôi gầy yếu, dường như không chịu nổi từng đợt gió to thổi quá, bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn bay thẳng lên trời.

Lương Triết hậm hực đi lên phía trước tôi.

Tôi bỗng thấy xót xa, tủi thân vô cùng, nước mắt chỉ trực trào ra. Cứ cho là tôi vạn điều không tốt nhưng nếu anh thực sự thích tôi thì cũng không nên bỏ mặc tôi, để tôi cảm thấy mình thật đáng đời, nhẽ ra không có dự định yêu người ta thì thôi lại còn cứ bám riết lấy không tha.

Một trận cuồng phong nữa nổi lên, tôi thầm đếm: 10; 9,5; 9; 8,5; nếu như tôi đếm đến 1 Lương Triết vẫn không quay đầu lại tìm tôi thì tôi sẽ bắt taxi về trường và sẽ vĩnh viễn không thêm để ý đến người con trai ích kỉ, nhỏ nhen này nữa. Lúc đếm đến 5, Lương Triết quay đầu lại, cởi áo khoác ra đi nhanh đến bên cạnh tôi, không để cho tôi phản kháng lại, khoác lên người tôi chiếc áo khoác vẫn còn hơi ấm của anh. Sau đó chúng tôi cứ thế im lặng đi tiếp.

Lúc về gần đến trường, Lương Triết dừng bước giọng rất nghiêm túc nói “Thủy Tha Tha, từ giờ trở đi anh sẽ không quấy rầy em nữa, sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới của em. Em tự chăm sóc mình cẩn thận nhé!”

Tôi đứng ngẩn người ra giống đứa trẻ lưu luyến con búp bê của mình. Có thể đứa trẻ chỉ thích con búp bê nói: “I LOVE YOU”, nó không thích vẽ bề ngoài của con búp bê, không thích mắt, màu tóc, quần áo.

Nhưng những thứ đó không cản trở lúc cô đơn, cô bé sẽ lấy con búp bê để lâu trong tủ ra chơi cho đỡ buồn. Bây giờ, con búp bê mở miệng nói: “Thực ra chân của tôi có thể tự đi. Tôi sẽ đi mang theo mọi thứ. Cô bé không thích những khuyết điểm của tôi thì tôi sẽ không để cô có được cả những ưu điểm của tôi nữa.”

Cầu xin Lương Triết không bỏ tôi ư? Không, không thể, cũng chẳng có lý do gì.

Còn mặc kệ để Lương Triết xinh xắn rồi xa? Tôi không muốn, không thích và không cam tâm.

Tôi im lặng. Không biết nói gì, thậm chí không biết được cả suy nghĩ thật của bản thân lúc này.

Thế giới tình cảm trở nên vô cùng hỗn loạn, không rõ ràng. Tôi không biết mình muốn gì nhưng cũng biết mình muốn làm gì.

Trời bỗng đổ mưa. Bàn tay lạnh cóng của tôi thò vào trong túi tìm ô. Không tìm thấy mới nhớ ra tôi để chiếc ô ở trong rạp chiếu phim và quên không cầm về.

Lương Triết lấy ô của anh ra. Anh giương ô lên và cùng tôi từ từ đi trong mưa. Chiếc ô càng ngày càng nghiêng về phía tôi. Tôi đẩy chiếc ô hướng về phía anh, bám lấy cánh tay anh, như thế cả hai mới có thể trọn vẹn trú dưới chiếc ô.

Đó là lần đầu tiên tôi tiếp xúc với cơ thể anh. Tôi khoác chiếc áo của anh, bám lấy cánh tay anh. Hơi ấm của cơ thể truyền qua chiếc áo len. Phút giây đó tôi thậm chí còn nghe thấy nhịp đập của tim anh. Bỗng dưng má tôi ửng đỏ, tôi thấy hồi hộp cứ như là có một vật gì đó vô hình khiến chúng tôi sát lại gần nhau.

“Cảm giác này quả là rất tuyệt!” Bỗng nhiên anh nói.

Tôi không dám lên tiếng, sợ sẽ nói những câu không lấy lại được.

“Anh có thể hỏi em một câu được không?” Lúc về gần đến cửa ký túc xá, Lương Triết bỗng nhiên hỏi “Em có yêu anh chút nào không?”

Tôi vẫn im lặng không nói gì.

Lương Triết bỗng ôm chặt tôi vào lòng, ôm rất chặt. Tôi cảm thấy vô cùng lo sợ, nghĩ là anh sẽ hôn tôi, nhưng anh không. Cái ôm ghì đó chỉ kéo dài giây lát rồi anh buông tôi ra.

Tôi vội chạy lên tầng năm, mở cửa phòng, chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống. Chỉ có ánh đèn đường và những cặp tình nhân hôn nhau không dứt. Bóng dáng của Lương Triết đã biến mất rất nhanh. Tôi cố gắng tìm anh trong bóng tối nhưng anh đã biến mất khỏi tầm mắt tôi ngay từ lúc tôi quay người chạy lên tầng.

Hôm đó tôi nghĩ, Lương Triết sẽ không bao giờ liên lạc với tôi nữa.

Tôi cũng cảm thấy hơi buồn nhưng lại thấy như thế cũng tốt. Tôi thậm chí còn cảm thấy vui mừng và may mắn thay giữa tôi và Lương Triết chưa xảy ra chuyện gì, như thế anh mới dễ dàng buông tôi ra. Loại con trai như thế chẳng có gì đáng tiếc cả, không làm người yêu của anh ta đúng là phúc phận của tôi.

Tối đó, sau khi nói chuyện cả buổi với Hứa Lật Dương, tôi cảm thấy ở bên anh vẫn là thoải mái nhất.

44. Chương 45: Sự Ấm Áp Giữa Mùa Đông Lẻ Lói

Trời bắt đầu trở lạnh, đến cuối học kỳ, chuẩn bị thi, liên lạc của tôi và Hứa Lật Dương cũng thưa dần. Thời gian đó cả ngày tôi chỉ ở trong lớp học tự ôn bài.

Trong cái lạnh buốt của mùa đông ở Vũ Hán, chỉ có trong lớp học là có chút ấm áp, tôi thường ngồi một mạch đến 5 giờ chiều. Đến lúc ra khỏi lớp, ngoài trời tuyết đang rơi. Vũ Hán rất ít khi tuyết rơi, mà tuyết rơi to như thế này thì càng hiếm gặp.

Từ lần trước khi đi xem phim với Lương Triết quên không cầm ô về, tôi vẫn quên chưa mua ô. Lúc đầu định chạy đến nhà ăn, ăn cơm rồi sau đó về ký túc xá, nhưng thấy tuyết rơi quá nhiều, trên đường những ai không có ô đều biến thành người tuyết hết. Nhỡ mà ốm ra đấy không thi được thì phiền. Nghĩ vậy tôi liền quay lại lớp học tiếp tục ôn bài. Đợi cho đến khi tuyết ngừng rơi mới về.

Kim đồng hồ của lớp học chỉ đến đúng sáu giờ. Ngoài trời tuyết vẫn đang rơi, bụng tôi bắt đầu sôi lên sùng sục .

Đang nghĩ xem có nên tiếp tục chịu đói ngồi ôn bài đợi tuyết ngừng rơi hay là xông ra đội tuyết kiếm cái gì ăn rồi tính tiếp thì bỗng nhiên có người từ đằng sau vỗ vào lưng tôi .

Tôi giật mình ngoảnh đầu lại, hóa ra là Lương Triết. Tay trái anh bê bát mì bò Hồ Nam còn tay phải cầm một cốc nước cam, nhìn tôi cười .

“ Sao anh lại ở đây?” Tôi vô cùng ngạc nhiên.

“Lúc bốn giờ, tuyết bắt đầu rơi, anh gọi điện lên phòng em thấy mọi người đều nói em lên lớp tự ôn. Anh đoán chắc em vẫn chưa mua ô mới. Anh định tặng em một cái ô cơ nhưng tặng ô sợ không may mắn nên anh không mua. Sợ em không có ô ướt người lại ốm nên anh đi từng giảng đường, vào từng lớp để tìm em. Tìm hết các phòng ở bốn giảng đường, cuối cùng mới tìm thấy em ở phòng này. Anh nghĩ là em chắc vẫn chưa ăn gì nên chạy ra ngoài mua cho em bát mì, còn bảo họ cho nhiều ớt, ăn nhiều ớt chắc sẽ ấm lên nhiều đấy. À còn có cả ngô nữa, ở trong túi anh, vẫn còn nóng đấy.” Anh nói rồi thò tay vào túi áo lấy ngô ra.

Tim tôi như có ai đó bị bóp nghẹt, không biết nói gì.

Nếu như lúc đầu trong mắt tôi mọi việc Lương Triết làm cho tôi chỉ để thỏa mãn tính sỹ diện của một đứa con gái, lấp bốt phần nào nỗi cô đơn trong cuộc sống chứ chưa bao giờ tôi cảm thấy rung động, thì lúc này, anh đã mang lại cho tôi một sự cảm kích vô cùng sâu nặng.

Tôi cầm trong tay bắp ngô vẫn còn ấm hơi của Lương Triết, cảm động muốn khóc.

Tám giờ tối tuyết ngừng rơi, Lương Triết và tôi đi ra khỏi lớp học.

Khuôn viên trường tuyết phủ một lớp dày, chắc khoảng đến 10cm. Tôi bước từng bước khe khẽ trên lớp tuyết mới. Vì từ nhỏ rất ít khi tôi đi trên tuyết nên tôi rất sợ trượt ngã, đành bám vào cánh tay Lương Triết mà đi.

Đi được vài bước, Lương Triết bỏ tay tôi đang bám ở cánh tay ra, nắm chặt tay tôi vào lòng bàn tay.

Tôi hơi giãy ra nhưng Lương Triết càng nắm chặt hơn.

Lòng bàn tay rất nóng, mồ hôi dính đầy trên mu bàn tay tôi.

Tôi cúi đầu xuống, cẩn thận bước từng bước. Hai bên đường có ánh đèn màu trắng nhạt chiếu xuống. Hai chúng tôi tay trong tay bước từng bước. Lúc tôi quay đầu ngoảnh lại nhìn thấy những vết chân của chúng tôi in hằn trên Tuyết cả một đoạn đường dài, và tôi cũng nhìn rõ hình dáng của tình yêu, từ mờ đến đậm.

Từ hôm đó trở đi, tôi cảm thấy mình cũng chớm yêu Lương Triết. Tình yêu vốn không có lý do. Đợi chờ một vạn năm cũng không bằng cảm giác của một phút giây rung động. Có lúc thứ mà chúng ta yêu chỉ là một giây phút, một lời hứa nhưng lại cảm kích chúng ta đến nỗi chúng ta tin rằng chúng ta đã yêu người đó. Đó chính là tình yêu. Tôi đã yêu con người đó.

Tôi chỉ là một người con gái tham lam. Tôi tin vào tình yêu, xác định định sẽ thủy chung và vô cùng yêu Hứa Lật Dương. Nhưng tôi đồng thời lại thích cảm giác được theo đuổi, thích cảm giác có nhiều người con trai cùng yêu mình một lúc. Tôi cũng biết là tôi không được vượt quá giới hạn về thể xác lẫn tình cảm nếu không sẽ là người chẳng ra gì. Tôi sẽ tự thấy khinh bỉ bản thân mình.

Tôi chỉ muốn chọn một đáp án có sẵn cho bài trắc nghiệm tình yêu của mình nhưng anh đã âm thầm đổi nó thành một bài điền từ.

Tôi như một chú hươu non đang đi kiếm tìm tình yêu trong hoang mạc tình cảm, nhưng anh lại dùng tình yêu để đưa tôi vào con đường không có đường lùi. Nếu như tôi không dừng bước thì tôi chắc sẽ rơi xuống vực thẳm chưa biết, chưa đo được độ sâu.

Tôi không thể bỏ Hứa Lật Dương. Anh là tình yêu đầu tiên cũng là tình yêu cuối cùng đã được cuộc đời sắp đặt cho tôi.

Ngày hôm sau Lương Triết đến tìm tôi. Lúc anh ta âu yếm ôm tôi, tôi vội đẩy anh ra giọng như khản cấp: “Chúng ta nên làm bạn bè thường với nhau thì hơn anh ạ. Hôm nay em muốn nói rõ với anh một việc, em đã có người yêu rồi. Anh ấy đang học ở thành phố khác, em không muốn phản bội anh ấy.”

Lương Triết buông thông tay xuống. Đôi bàn tay cứng đơ, bất động là sự thể hiện sinh động nhất những gì đang diễn ra trong anh.

Sau đấy một lúc lâu, Lương Triết cuối cùng cũng lên tiếng trước: “Anh sẽ đợi đến khi nào hai người chia tay nhau. Còn bây giờ chúng ta là bạn. Đi nào, chúng ta cùng đi ăn cơm.”

Tôi nghĩ thầm: rốt cuộc cũng nên nghĩ Lương Triết là người có tình cảm thật sự hay là người có nhiều kinh nghiệm nhỉ? Anh không bỏ đi mà lại dùng cách là bạn để giữ chặt lấy tôi.

Tôi không biết suy nghĩ thật của anh, cũng như tôi không hiểu rõ thế giới tình cảm của chính mình lúc này.

45. Chương 46: Chút Phiêu Lưu Mạo Hiểm

Kỳ thi cuối kỳ nhanh chóng trôi qua, ngày về ăn Tết, Lương Triết bảo tôi ra ga Vũ Xương tiễn anh. Trên đường đi qua cửa hàng KFC, anh nói: “Em đợi anh chút nhé, anh chạy vào mua ít đồ ăn.” Tôi gật đầu.

Sợ anh ở trên tàu muốn ăn gì mà phải đi rửa tay thì bất tiện, trong lúc chờ anh, tôi ghé vào siêu thị bên cạnh mua cho anh một ít khăn giấy và một chai nước. Từ trong siêu thị bước ra, tôi nhìn thấy anh đã ra khỏi cửa hàng KFC, tay xách túi đồ ăn. Tôi đưa nước và đồ ăn cho anh, anh đưa cho tôi túi đồ anh cầm trong tay cho tôi.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Anh đưa cho em làm gì?”

“Anh mua cho em ăn mà.” Anh cười trả lời.

Tôi mở chiếc túi ra xem, bên trong có năm bắp ngô nhỏ. Tôi ngẩng đầu lên khẽ nói một câu “Cảm ơn anh!” rồi lại cúi đầu xuống vì không biết phải đối diện với ánh mắt của anh lúc đó như thế nào.

Chưa bao giờ tôi nói cho anh là tôi thích ăn ngô bởi vì hồi học cấp III, có một lần tôi và Hứa Lật Dương cãi nhau. Hai chúng tôi ngồi cạnh nhau ở một vườn hoa cạnh nhà Hứa Lật Dương, chẳng ai thèm để ý đến ai. Nhưng Hứa Lật Dương rất quá đáng, cứ ngồi ở đó mà ăn ngô. Cứ thế được một lúc, tôi không chịu nổi liền đứng bật dậy, định đi về thì Hứa Lật Dương bỗng giữ tôi lại, dúi vào tay tôi bắp ngô. Đang định quẳng đi thì bỗng tôi phát hiện ra bắp ngô đã được ăn tạo thành dòng chữ “I LOVE YOU”. Tôi ngạc nhiên và lập tức vui trở lại. Từ đó tôi bỗng hứng thú với nghề thật điều khiển: gặm ngô.

Nếu như Lương Triết biết được điều này liệu có đau lòng không nhỉ?

Tiến anh lên tàu, tôi nhìn thấy khuôn mặt Lương Triết mờ mờ phía sau cửa kính. Anh lấy tay đẩy cửa sổ lên hết. Giữa chúng tôi không còn một ngăn cách nào nữa. Chỉ có điều tôi đứng bên ngoài vạch trắng. Còn bên kia vạch trắng có sơn dòng chữ: Nguy hiểm, không được vượt qua.

Lúc tiếng còi tàu kêu vang, báo hiệu tàu sắp chuyển bánh, Lương Triết bỗng thò nửa người qua cửa sổ dúi vào tay tôi một vật. Theo phản xạ có điều kiện, lập tức nhận lấy, đợi đến khi tôi nhận ra vật mình đang cầm trên tay là một chiếc điện thoại di động thì chiếc tàu đã dần đi xa. Tôi biết tại sao Lương Triết lại đợi đến lúc tàu sắp chuyển bánh mới đưa chiếc điện thoại cho tôi. Anh không để tôi kịp từ chối, chỉ có thể nhận.

Tay trái tôi xách túi ngô, tay phải cầm chiếc điện thoại. Tin nhắn của Lương Triết “tít tít” chuyển đến.

“Vừa xa em, anh đã thấy nhớ em rồi.”

“Ngồi đối diện với anh là một em rất trẻ, nhưng không dễ thương bằng một phần mười em.”

“Giao lưu nhé, một mình đi trên đường về nhớ cẩn thận, qua đường nhớ đợi đèn đỏ.”

Còn tôi lúc đó nghĩ đến việc Hứa Lật Dương ngày mai về Vũ Hán mà thấy buồn muốn khóc.

Tôi ghét bản thân mình. Tôi ghét mình lẳng nhăng, ghét mình không rõ ràng, ghét mình đã chia đôi trái tim cho một người con trai khác.

Tôi ghét mình đã đối xử như vậy với Hứa Lật Dương. Cảm giác đang phản bội này làm tôi vô cùng khinh bỉ bản thân mình.

Tôi biết mình không phải người con gái có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành gì và tôi cũng biết sức quyến rũ của mình chỉ có giới hạn. Những người con trai này đều rất tốt với tôi, yêu tôi, tôi thừa nhận một trong những lý do chính là bởi vì sức hấp dẫn của tôi đã phát huy tác dụng và còn bởi vì những tính toán của tôi cũng đã đạt được mục đích. Tôi thừa nhận tôi đã dùng những thủ đoạn nho nhỏ để mê hoặc họ, chiều theo và lấy lòng họ. Thế nhưng điều đó có gì là sai? Tôi chỉ muốn mình có nhiều tình yêu hơn nữa, chứ chẳng phải là việc giết người, phóng hỏa, cướp của gì .

46. Chương 47: “anh Muốn Chúng Mình Ở Bên Nhau”

Ngày hôm sau tôi lại đến ga Vũ Xương để đón Hứa Lật Dương về ăn Tết.

Vừa xuống tàu, Hứa Lật Dương liền vứt vali sang bên, ôm chầm lấy tôi. Sau một hồi ôm nhau, lúc ngoảnh lại thì chiếc vali đã biến mất. Hứa Lật Dương vô cùng tức giận.

“Trong vali có gì quý giá không anh? Sao mà anh tức giận thế?”

Tôi đưa mắt nhìn xung quanh dò tìm người khả nghi.

“Trong vali, ngoài quần áo của anh còn có bao nhiêu đồ anh mua cho em trong suốt thời gian vừa rồi. Anh ở trường thì thoáng đi mua sắm với bạn, mỗi lần nhìn thấy những con thú nhồi bông hoặc đồ gì hay hay nghĩ là em sẽ thích nên anh đều mua về. Mỗi lần một ít đến lúc về được hơn nửa vali. Anh định sẽ tặng em thật bất ngờ, nhưng không ngờ xui xẻo quá lại bị thằng nào trộm mất rồi. Tức quá đi mất!”

Hứa Lật Dương tức đến nổi mặt đỏ bừng bừng. Tôi chưa bao giờ hận bọn trộm như lúc này. Bọn nó thật đáng bị băm thành nghìn mảnh để vĩnh viễn không thể đầu thai được nữa!

Ngày hôm sau Hứa Lật Dương định đưa tôi về nhà, chính thức gặp bố mẹ anh. Trước đó tôi đến nhà anh đều nhân lúc nhà không có người. Hứa Lật Dương nói: “Bây giờ đã lên đại học rồi, dẫn bạn gái về nhà cũng chẳng có gì đại nghịch bất đạo cả.”

Tôi lắc đầu: “Em không đi đâu.”

“Tại sao không? Bố mẹ anh nhất định sẽ thích em. Đi đi mà. Bố mẹ anh nhìn thấy anh dẫn cô bạn gái xinh đẹp như thế này về nhà chắc chắn sẽ rất vui.” Hứa Lật Dương hầu như không để ý đến những do dự trong lòng tôi.

Tôi vẫn lắc đầu.

“Em còn lắc nữa anh sẽ cắn đứt đầu em.”

Hứa Lật Dương vừa trêu tôi vừa ôm chặt lấy đầu tôi định hôn. Tôi bỗng cảm thấy rất khó chịu nên lấy tay đẩy anh ra.

“Em sao thế?”

Lúc này anh mới từ từ bình tĩnh lại.

“Anh không thấy việc chúng ta cứ mãi sống ở hai thành phố thế này chẳng tốt tí nào hay sao? Có dám đảm bảo anh không qua lại với bất cứ người con gái nào khác ở trường anh sao? Anh có thấy rằng anh vẫn yêu em như ngày trước không? Anh có biết rằng em sống một mình cô đơn như thế nào không?”

Tôi tuân một tràng bốn câu hỏi. Câu nào nghe cũng thật là đáng thương như đều nhằm mục đích muốn nhận được sự bao bọc che chở của người con trai, khiến họ cảm thấy mình có lỗi. Đương nhiên tôi cũng có thể nói thẳng ra: “Hứa Lật Dương, chúng ta không thường xuyên ở bên nhau vì thế em đã yêu người khác rồi.” Nhưng tại sao tôi lại không nói thế cơ chứ? Tôi vốn ích kỷ thế, muốn mình luôn ở thế thượng phong.

Không muốn nhận là mình đã có lỗi với anh. Thà để anh cảm thấy tôi thật đáng thương và tự nhận thấy mình có lỗi, như vậy ít nhất anh cũng bớt giận tôi hơn.

“Anh xin lỗi, anh cũng biết là anh ở xa em thế này không chăm sóc được cho em, anh biết là em rất cô đơn. Sau khi tốt nghiệp, dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ ở cùng thành phố với em.” Hứa Lật Dương cảm thấy rất có lỗi nói. Những câu như thế luôn làm tôi cảm động, luôn làm tôi cảm thấy anh thực sự yêu tôi và tôi cũng thực sự yêu anh.

Chúng tôi cứ ngồi thế bên hồ cạnh trường cấp III cả một buổi chiều. Bàn về những lợi hại của việc yêu mà không ở bên cạnh nhau. Gần tối, chúng tôi ai về nhà nấy.

Vừa về đến nhà, tôi nhận được điện thoại của Hứa Lật Dương, anh nói: “Thủy Tha Tha, anh muốn nói với em về quyết định của anh.”

“Quyết định gì cơ ạ?” Tôi thầm đoán trong lòng. Liệu có phải anh quyết định chia tay tôi.

“Anh quyết định không học tiếp nữa. Năm sau anh sẽ thi lại đại học. Anh nhất định sẽ thi vào được trường của em! Như thế ngày ngày anh có thể ở bên em và chăm sóc em.” Giọng Hứa Lật Dương nói chắc như đinh đóng cột.

Quyết định của anh làm tôi vô cùng ngạc nhiên. Tôi không tin lắm vào việc tình yêu của Hứa Lật Dương đủ lớn để vì tôi mà có một quyết định như vậy.

“Anh đã nghĩ thật kĩ chưa?”

“Thực ra lần trước em đến thăm anh, anh đã có suy nghĩ này rồi. Thấy em đến thăm anh một lần chẳng dễ chút nào, rất vất vả. Hai chúng ta muốn gặp mặt nhau cũng rất khó. Chiều nay nhìn em đau khổ anh rất đau lòng. Em đừng nói gì hết, ngày mai anh sẽ quay lại trường thu dọn hết đồ dùng.”

Tôi không thể nói thêm gì nữa. Bởi tôi nghĩ: Chắc đây chỉ là suy nghĩ nhất thời, hoặc là việc thi lại chỉ để thi vào một trường tốt hơn, bù đắp cho những sai lầm trước đây. Tôi công nhận, tôi thường nghĩ, mọi người sống rất ích kỉ và tình yêu thì chẳng bao giờ có ai hi sinh cho nhau nhiều cả.

Ngày hôm sau Hứa Lật Dương quả nhiên trở lại trường mang tất cả đồ đạc về. Việc này đã làm náo động tất cả mọi người xung quanh. Những người bạn học cũ đều cho rằng anh điên rồi, yêu tôi đến phát điên. Bố mẹ anh lần đầu tiên trong cuộc đời đã đánh anh một trận như tử. Thế nhưng mọi thứ đều không ngăn được quyết tâm ôn thi lại đại học của anh.

Tình yêu lớn của anh đã làm cho mọi dự định của tôi tan biến. Thực sự tôi có thể ngăn cản Hứa Lật Dương, tôi có thể nói với anh, anh không cần thiết phải làm như thế bởi vì em đã yêu người con trai khác rồi nhưng tôi không dám và tôi cũng không muốn.

Tôi không dám nói bởi vì tôi không muốn làm tổn thương tình cảm anh dành cho tôi.

Tôi không muốn nói bởi vì tôi luôn luôn đợi một người con trai nào đó phát điên lên vì tôi. Thậm chí tôi không cho rằng điều đó có gì sai cả. Yêu tôi thì phải cam tâm tình nguyện như thế. Điều đó là lẽ đương nhiên.

Từ lúc Hứa Lật Dương quyết định ôn thi lại, anh lập tức bước vào trạng thái căng thẳng, chuẩn bị cho kì thi. Chúng tôi gần như không hẹn hò, mà nếu có hẹn hò thì hai người mới ngồi với nhau được một tiếng anh đã vội nói: “Không được rồi, đã đến giờ anh phải đi học. Anh sẽ cố gắng hết sức mình, nếu không thì sẽ không thi được vào trường của em.”

Tôi cũng dốc toàn lực để hỗ trợ anh. Cả kì nghỉ đông chúng tôi gặp nhau hàng ngày, mỗi ngày một tiếng để an ủi nhau, động viên nhau. Tôi gần như đã quên mất Lương Triết, cũng như tôi chẳng mấy khi nhớ đến Hứa Lật Dương khi tôi ở cạnh Lương Triết. Chiếc điện thoại anh tặng tôi vẫn cứ ở đó mỗi ngày. Ngoài việc mỗi tối mở nó ra để đọc tin nhắn của anh thì tôi không dùng gì đến nó cả. Người con gái vô tâm mới luôn được sự chiều chuộng của những người con trai, còn những người con gái làm trâu ngựa thì khó mà có được một kết thúc có hậu.

47. Chương 48: “tôi Đã Làm Sai Gì Chứ”

. Kì nghỉ đông trôi qua, chúng tôi lại bước vào kì mới, câu đầu tiên tôi nói khi gặp Lương Triết là : “Chúng ta là bạn bình thường thôi anh nhé!”

Hôm đó Lương Triết cầm một bó hoa hồng đứng dưới kí túc xá đợi tôi. Nghe tôi nói xong câu đó, những bông hoa anh đang cầm trong tay như héo rũ xuống.

“Người yêu em đã quyết định thôi học và ôn thi lại năm nữa.” Tôi tường thuật lại sự việc.

“Em xin lỗi. Em trả lại anh chiếc điện thoại.” Chiếc điện thoại đi động mà tôi vẫn thường chỉ dùng để gửi tin nhắn và gọi điện cho Lương Triết, chưa bao giờ dùng nó để liên hệ với bất kì ai. Bởi vì tôi biết đó là đồ của người khác.

“Đồ anh tặng em thì anh sẽ không bao giờ lấy lại, nếu như em không cần nó nữa em hãy vứt nó đi.” Lương Triết đặt cả bó hoa vào trong tay tôi.

Tôi đặt chiếc điện thoại và bó hoa xuống đất, quay người đi lên cầu thang về phòng.

Tôi không quay đầu lại, cũng không thò đầu ra cửa sổ nhìn bóng anh xa dần. Lương Triết sẽ không bao giờ biết được rằng, lúc quay mặt đi, tôi đã khóc. Thực ra tôi cảm thấy rất buồn. Có lẽ tôi cũng được coi là một người con gái đa tình chăng?

Giả Tếu Ảnh vừa về đến phòng liền kể chuyện ầm ĩ: “Dưới nhà có một bó hoa hồng và một chiếc điện thoại đi động để ở chân cầu thang, mãi chẳng có ai lấy cả. Đứa nào đi qua cũng ngó vào.”

Chị em trong phòng xúm lại xúm vào bàn tán, phát huy hết trí tưởng tượng của mình.

“Lại có chuyện hay rồi? Nhưng sao mà lại đại thế nhỉ?”

“Ai mà biết được thằng nào lại đại thế?”

“Chắc là thủ đoạn của đứa con gái nào đó thôi. Sao lại chẳng có thằng nào tặng mình những thứ như thế nhỉ?”

Tôi ngồi trước máy tính, nhìn trên màn hình thấy khuôn mặt mình giàn giụa nước mắt.

Từ trước đến giờ tình yêu chẳng bao giờ là một việc đơn giản cả. Nó vừa là vật chất lại vừa là tinh thần, vừa chân thành nhưng cũng vừa thực tế, lại có một chút mê muội nhưng vẫn rất sáng suốt.

Từ hôm đó Lương Triết hoàn toàn biến mất khỏi cuộc sống của tôi. Có thể anh sẽ hận tôi, có thể không. Tôi tự an ủi mình: Thước đo tiêu chuẩn để biết một người phụ nữ có hấp dẫn hay không là ở số lượng đàn ông hận mình chứ không phải số lượng đàn ông yêu mình. Bạn thử nghĩ xem, có bao nhiêu phụ nữ hấp dẫn phải chịu đựng sự tranh cãi thậm chí bị người ta ghét bỏ. Những người phụ nữ hấp dẫn thường bị người ta ghét bỏ. Những người phụ nữ hấp dẫn thường có nhiều người hận hơn là yêu. Bởi vì những người đàn ông đã mất công theo đuổi mà không chiếm được họ thì hơn hẳn những người đàn ông mà họ yêu.

Chưa đầy một tháng sau, tôi thấy Lương Triết ôm riết lấy một người con gái khác đi trong trường.

Nếu nói tôi không đau lòng chút nào thì là nói dối, vì nếu không tôi đã chẳng vừa nhìn thấy họ đã cúi đầu xuống giả vờ chưa nhìn thấy.

Tôi cúi đầu đi qua họ, trong lòng thầm rửa: “Mẹ nó chứ. Đúng là thằng Sở Khanh. Vừa mới đấy đã đi cưa con khác rồi. May cho bà, lúc đầu không bị mày lừa.” Tôi đã quên khuấy cái việc lúc đầu tôi đã gạt Lương Triết về việc tôi đã có bạn trai, để anh ta chăm sóc tôi, quan tâm đến tôi, cùng tôi vượt qua những ngày tháng cô đơn nhưng chẳng hề có chút danh phận.

Các bạn thấy đấy, những loại con gái như tôi rõ ràng chẳng đáng để yêu. Ích kỷ, tư lợi, luôn cho mình là đúng, đã thế còn rất ngốc. Có ngốc thì mới cho là người tuy đã bị bạn từ chối nhưng vẫn phải có nghĩa vụ “thủ tiết” với bạn.

Loại con trai như Lương Triết cũng chẳng đáng để yêu.

Có lúc tôi rất bi quan: ai cũng đều không xứng đáng để yêu. Ai cũng vậy cả mà thôi, kể cả chúng ta.

Nam nữ yêu thích nhau, nam nữ lừa gạt nhau, cả hai cùng tự lừa mình và lừa người.

Hứa Lật Dương thường nói với tôi những ngày tháng đầu của năm 2002 là những ngày tháng khó khăn nhất trong cuộc đời của anh. Anh quay về trường cấp III cũ của chúng tôi học lại năm cuối. Từ tháng Giêng, Hứa Lật Dương quyết định sẽ tiếp tục học lại kì II của năm cuối cho đến lúc tham gia kỳ thi đại học. Anh đã phải chịu rất nhiều áp lực chưa bao giờ có từ trước đến giờ cả về mặt tâm lý lẫn sinh lý.

Nửa năm đó, mỗi ngày cứ đến buổi trưa, lúc mười hai giờ ăn xong cơm trưa là Hứa Lật Dương lại gọi điện cho tôi nửa tiếng để tán chuyện, nói về chuyện bài vở, nói về những lý tưởng trong cuộc sống, nói về cuộc đời. Vô cùng rôm rả và chứa đầy yêu thương.

Tối chủ nhật hàng tuần từ bảy giờ đến chín giờ, chúng tôi ở bên nhau, giống như lúc còn học cấp III, ngồi trên khán đài sân vận động nói chuyện với nhau. Hứa Lật Dương thích tôi nằm gối đầu lên trên đùi anh, để mái tóc dài của tôi phủ kín bàn tay anh, rồi luồn tay vào vuốt. Hứa Lật Dương rất thích mái tóc đen này của tôi. Anh đã từng nói tôi thích làm gì cũng được nhưng nhất định không được nhuộm tóc, anh sẽ để tóc dài, mặc quần đùi chạy khắp nơi. Vì anh biết tôi ghét nhất là những người con trai để tóc dài, mặc quần đùi.

Hứa Lật Dương nói buổi trưa gọi điện cho tôi là thời gian vui vẻ nhất trong ngày của anh, là cách duy nhất để giảm bớt áp lực.

Thế nhưng có một buổi trưa, khi Hứa Lật Dương gọi điện cho tôi, tâm trạng anh rất suy sụp. Sau khi tôi gắng hỏi mãi, anh mới nói rằng thằng con trai ngớ ngẩn của cô Lý Anh đã chết. Giờ lên lớp, nhân lúc người bảo vệ không để ý nó một mình chạy tót ra ngoài, băng qua đường, một chiếc xe phóng qua đã đâm vào nó. Thằng bé chết ngay tại chỗ.

Hứa Lật Dương trả lời tôi với giọng cố tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không giấu được sự bất an trong lòng anh. Tôi nắm chặt lấy tai nghe, tay run lẩy bẩy.

Tôi nhớ lại cảnh một mình thằng bé đứng dưới sân bóng rổ, đôi mắt đờ đẫn, cảm xúc bị tê liệt giống như một chú chó nhỏ bị lãng quên, cứ thế ngày nào cũng thơ thẩn đứng ở trên sân bóng rổ. Chăm chú nhìn những học sinh đi qua đi lại không biết chán, chịu đựng những ánh mắt, dè bỉu của mẹ. Và thế là thằng bé đã chết như thế. Nó mới mười tuổi. Và mẹ nó là cô Lý Anh.

Mấy năm đó, chúng tôi chưa bao giờ thấy mình làm gì sai. Chúng tôi thậm chí chưa bao giờ coi nó là người, coi nó là một đứa trẻ. Ngày qua ngày thằng bé cứ đứng đó, chịu đựng thay mẹ nó những oán hận và phần nộ của chúng tôi.

Tôi nhớ đến mùa thu giá lạnh năm đó, lúc đó tôi đã đổ sữa vào cổ áo nó, thằng bé vẫn đứng ngây ra đó, đưa mắt kinh ngạc và sợ hãi nhìn tôi làm và tôi bỗng nhận ra: Chúng tôi chưa bao giờ phát hiện ra là trong cái ánh mắt đờ đẫn của nó chứa những thứ chúng tôi không thể hiểu được. Thế nhưng, ông trời cũng không cho chúng tôi cơ hội để đối diện với ánh mắt đó nữa rồi.

Đặt máy xuống và tôi đã khóc.

Tôi đã quên mất thằng bé đó là con cô Lý Anh, quên mất nó là cốt nhục của “kẻ thù” của tôi. Tôi chỉ nhớ ánh mắt đờ đẫn của nó nhìn tôi lúc đó. Sự kinh ngạc và sự sợ hãi của nó như một vết dao, một vết khắc thật sâu vào trái tim tôi dần dần hiện rõ, vô cùng đau đớn.

Vết thương mà mình để lại cho người khác cũng chính là vết thương ở trong chính tâm hồn mình. Những vết thương đó dần trở thành những vết sẹo không bao giờ liền trong ký ức trưởng thành của mỗi chúng ta.

Tôi nằm mơ một cơn ác mộng dài. Từ đó trở đi, cứ nhìn thấy ở góc phố hay đầu ngõ nào có đứa trẻ con bị ngớ ngẩn đang đứng đó, trước mắt tôi lại hiện ra đôi mắt của thằng bé đó. Đờ đẫn và sợ hãi. Tim tôi thắt lại như có người đang cứa.

48. Chương 49: Hứa Lật Dương Thi Đại Học

. Trước kỳ thi đại học 2002, Tểu Ảnh bảo tôi, chùa Quy Nguyên rất thiêng. Cả năm đó tôi đã theo dõi sát sao việc học tập của Hứa Lật Dương nên biết với trình độ lúc đó của anh khả năng đỗ trường đại học X là 80% nhưng nếu như trong quá trình thi phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn thì anh sẽ chỉ có 20% hi vọng. Thế nên tôi đem lòng thành khẩn đến chùa Quy Nguyên bái Phật.

Vũ Hán tháng sáu, trời nóng như thiêu như đốt. Tôi không che ô và cũng không đeo kính râm, mặc một bộ đồ giản dị cúi đầu khấn vái trước mỗi điện. Tôi mặc niệm hàng trăm lần: Bồ tát linh thiêng phù hộ cho Hứa Lật Dương thuận lợi đỗ vào trường đại học X.

Tôi biết sự thành khẩn của mình không thể bằng với những giáo đồ của Phật ở Tây Tạng nhưng tôi thực sự toàn tâm toàn ý, mang hết sự chân thành của mình cầu xin ông trời để cho tôi và Hứa Lật Dương được bên nhau.

Đêm đó, lúc tắm tôi mới phát hiện ra những phần da bị hở ra và những phần da được quần áo che khuất đã có sự phân biệt trắng đen rõ ràng.

Sau khi tắm xong, tôi lên mạng, nhận được một tin offline: Một bé gái tên là Lisa bị bệnh ung thư máu, nếu như trước ngày 6 tháng bảy, có một nghìn người chúc phúc cho em, em sẽ khỏe mạnh trở lại. Mong các bạn hãy chuyển tin nhắn đến những người khác trong danh sách của bạn và hãy chân thành nói một câu “Lisa, cầu chúc em bình an!”

Bình thường khi nhận được những tin như thế này tôi thường đóng cửa sổ màn hình lại, cảm thấy vô vị nhưng hôm đó tôi đã cảm thấy vô cùng xúc động. Chúng ta đều thành khẩn cầu chúc cho một người khác. Tôi đã cầu xin Bồ tát còn người bạn này thì cũng cầu cứu Internet. Nhưng thật ra đều như nhau cả, đều khao khát cầu mong như nhau, đều chân thành như nhau.

Thậm chí tôi bỗng nhiên tin rằng cô bé đó nhất định sẽ bình an, khỏe mạnh.

Thế là tôi đã đánh những dòng sau lên màn hình: Bạn trai tôi là Hứa Lật Dương, Hứa Lật Dương vì tôi bỏ học, đang ôn thi lại, anh ấy sắp bước vào kỳ thi đại học, tôi rất sợ anh ấy sẽ không phát huy được năng lực vốn có để thi đỗ vào trường tôi. Tôi đang ngày đêm cầu nguyện, hy vọng ông trời phù hộ cho chúng tôi ở bên nhau. Mong bạn hãy thêm số QQ của anh 2234xxxx, chúc anh ấy thành công có được không? Xin cảm ơn bạn!

Lúc đó tôi không biết làm thế nào để nhắn tin đi cho cả danh sách bạn trong QQ của mình, đành phải sao chép từng lần một, cho đến khi hoa mắt đi, màn hình trước mắt tôi trở nên trắng xóa một màu. Trong danh sách QQ của tôi có bốn trăm người, mỗi hình cài đặt của mọi người đều thay bằng một nén nhang, lần lượt từng thấp sáng những tia hy vọng.

Hôm cuối cùng “chat” với tôi trước khi thi, Hứa Lật Dương nói với tôi là nhận được rất nhiều tin nhắn của những người không quen, ai cũng đều nói: Chúc bạn thành công! Anh nói, anh không nhớ đóng các cửa sổ lại vì muốn đêm xem có tất cả bao nhiêu cái tin, và kết quả là sau một lúc cái máy bị treo. Cuối cùng thì hệ thống quản lý tin nhắn đã đếm tổng số có một trăm linh một người nhắn cho anh câu “Chúc bạn thành công!”

Sau đó, tôi mở phần quản lý tin nhắn QQ của anh ra, đối chiếu với danh sách QQ của tôi, xóa sạch nick những người không gửi lời chúc phúc đến Hứa Lật Dương. Lúc Hứa Lật Dương đang ngồi trong phòng thi điên cuồng làm bài thì tôi cũng đang ở trên máy tính điên cuồng xóa nick.

Ông trời không phụ người có tâm.

Tôi không còn lời nào để có thể nói lên cảm xúc sung sướng của chúng tôi lúc Hứa Lật Dương nhận được giấy báo đỗ trường X.

Cảm giác được sống lại chắc cũng giống như thế. Cứ như là chúng tôi đã đi vào con đường hầm nhỏ và hẹp, tối đen ẩm ướt, cho dù chúng tôi nắm tay nhau, nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể không nhìn thấy người bên cạnh, không nhìn thấy tương lai, thế nhưng sau một thời gian vượt qua chỗ hẹp nhất, chúng tôi

đã phát hiện ra con đường mới thênh thang trước mặt, đầy hoa tươi cỏ ngọt, ánh mặt trời rực chiếu khắp nơi. Chúng tôi hạnh phúc và nghĩ là chúng tôi sẽ nắm tay nhau đi xa hơn nữa.

Hôm cầm tờ giấy báo đỗ trong tay, tôi và Hứa Lật Dương ngồi trọn cả đêm trong phòng học cũ ở trường cấp III. Phòng học đó là nơi chúng tôi quen nhau. Chúng tôi đến đây để hoài niệm về quá khứ, dự tính cho tương lai và cảm thấy con đường tình yêu trước mặt rực rỡ ánh hào quang.

49. Chương 50: Si Tình

Từ đó, Hứa Lật Dương trở thành sinh viên khoa Máy tính trường chúng tôi và học dưới tôi một khóa. Hai chúng tôi thường xuyên đi chơi cùng với Giả Tểu Ảnh và Trịnh Thường.

Không biết trước Tểu Ảnh, Trịnh Thường đã có bao nhiêu bạn gái nhưng đúng là anh ta rất có sức thu hút với phụ nữ.

Thứ nhất, bản thân anh ta cũng là một người có những ưu thế, từ dáng vóc, khuôn mặt đến điều kiện gia đình. Những điều kiện cốt lõi đó có thể được coi là vũ khí cho các cuộc tấn công. Giống như trên chiến trận, phân thắng hay nghiêng về bên có vũ khí tối tân. Trong tình trường, muốn hạ gục đối thủ, giành người đẹp về tay mình thì điều kiện đầu tiên là phải có được vũ khí tối tân.

Thứ hai, anh ta rất am hiểu tâm lý con gái, hơn nữa còn có một kế sách theo đuổi con gái rất hiệu quả. Đây có thể gọi là chiến lược tác chiến. Thời gian đầu mới yêu, hăng sáng, anh ta mang theo đồ ăn sáng ở dưới tầng đợi Tểu Ảnh. Mỗi buổi tối trước khi đi ngủ, anh ta sẽ gọi điện giục Tểu Ảnh đi ngủ và chúc Tểu Ảnh ngủ ngon. Cứ cách ba đến năm ngày, anh ta sẽ mang một bông hoa hồng đến phòng hoặc đến lớp học tặng Tểu Ảnh. Những hành động lãng mạn đó đã khiến bọn con gái chúng tôi cảm thấy vô cùng ghen tị.

Với vũ khí tối tân cùng chiến lược tác chiến chính xác, những cô gái đẹp ở trường không ai không giơ hai tay lên xin đầu hàng quy phục. Có điều, xin mọi người chú ý đến năm từ tôi vừa nói ở trên “thời gian đầu mới yêu”. Làm việc tốt không khó, cái khó là có thể làm việc tốt cả đời. Cũng với cái lý đó, làm cho một người con gái vui vẻ không khó, cái khó là có thể làm cho họ vui vẻ cả đời. Yêu một người cũng không khó, cái khó là có thể đạt được đến cảnh giới yêu như trong truyện của Quỳnh Giao, cả đời chỉ yêu một người, cả kiếp chỉ ôm một nỗi buồn đến vô tận.

Loại con trai như Trịnh Thường, chắc chắn Tểu Ảnh không thể là người bạn gái cuối cùng. Thế nhưng, Tểu Ảnh lại là người trong trắng như những nhân vật nữ trong chuyện của Quỳnh Giao. Có những lúc cô ấy hậm hực nói: “Trịnh Thường đã từng có nhiều bạn gái như thế, tớ mới có anh ta là bạn trai đầu tiên, như thế chẳng công bằng tí nào. Hay là tớ đi yêu thêm vài lần nữa.”

Tôi nghe vậy liền khuyên giải Tểu Ảnh: “Con trai mà yêu nhiều thì gọi là “tình thánh”, còn con gái mà yêu nhiều thì gọi là “lãng nhăng”. Cậu ganh đua với Trịnh Thường về số lượng các cuộc tình thì cậu cũng chẳng về vang gì đâu.”

Thời gian đó, tôi thấy Tểu Ảnh hay ngồi thêu trên giường. Năm đó, cả Vũ Hán mới rộ lên phong trào thêu chứ không như bây giờ ngõ ngách nào cũng thấy. Cô ấy muốn thêu tặng Trịnh Thường một cái gối ôm để anh ý ngủ hằng đêm.

Cô ấy ngồi im lặng ở trên giường, mặc chiếc váy ngủ nền trắng hoa xanh. Từng đường kim, từng mũi chỉ, đi lên rồi lại đi xuống, thoăn thoắt như thổi đưa. Nhưng đó chỉ là thời gian đầu của tình yêu mà thôi.

50. Chương 51: La Khuẩn

Gia Tểu Ảnh và Trịnh Thường yêu nhau được một thời gian thì phòng chúng tôi thường xuyên đón tiếp một vị khách không mời mà đến: La Khuẩn.

Lần đầu tiên La Khuẩn đến phòng chúng tôi là một buổi trưa, lúc chúng tôi đang ngủ trưa. Cô ta lấy tư cách là cán bộ sinh viên đến thông báo với chúng tôi về việc buổi sáng thứ Năm hàng tuần phải dậy tập thể dục tập trung, sẽ có điểm danh.

Sau khi thông báo xong, cô ta đảo mắt nhìn bốn người phòng cứng tôi và hỏi “Ai là Giả Tểu Ảnh?”

Tiểu Ảnh trên giường thò đầu ra trả lời: “Tôi. Có chuyện gì thế?”

La Khuẩn đưa đôi mắt có lắp kính áp tròng màu xanh đảo một vòng, sau đó “hừ” một tiếng rồi không nói câu nào, bước ra khỏi phòng chúng tôi.

Có nhiều lúc muốn phán đoán xem một người tính khí có dễ chịu hay không, chỉ cần quan sát một biểu hiện hoặc một ánh mắt đã là quá đủ.

Tiểu Ảnh bị hỏi một cách vô cớ, không hiểu đã có việc gì xảy ra, quay sang hỏi chúng tôi: “Ai đấy?”

Một người trong phòng chúng tôi cất tiếng trả lời: “Cậu không quen đâu, là La Khuẩn, sinh viên năm thứ ba, khoa mình, khóa 2000.”

Tôi và Tiểu Ảnh ngoài quan tâm đến chuyện yêu đương và các anh chàng đẹp trai ra, những chuyện khác ở trường đều mù tịt. Do đó, La Khuẩn là một cái tên hoàn toàn xa lạ.

Sau này, chúng tôi mới biết, chúng tôi thật diễm phúc ba đời mới có thể quen với một người VIP như La Khuẩn.

La Khuẩn học cùng khoa, nhưng trên chúng tôi một khóa.

Tương truyền là có thành tích cao nhất khóa 2000.

Tương truyền là sinh viên xinh nhất khóa 2000.

Tương truyền là sinh viên thông minh nhất khóa 2000.

Tương truyền là sinh viên thanh cao nhất khóa 2000.

Có điều,

Danh hiệu sinh viên xinh nhất khóa 2000 chỉ là do cô ta tự phong.

Danh hiệu sinh viên thông minh nhất khóa 2000 cũng là cô ta tự phong.

Danh hiệu sinh viên thanh cao nhất thì bị mọi người bàn tán, cười nhạo.

Và tương truyền cô còn là người yêu cũ của Trịnh Thường, sau khi lên giường với Trịnh Thường chưa được một tuần thì chia tay nhau.

Tôi hình dung lại vẻ bề ngoài khủng khiếp của La Khuẩn, nhận định tương truyền về “xinh viên xinh nhất” chắc chắn là giả. Nếu như cô ta là sinh viên xinh nhất khóa 2000, thì người khác sẽ cho là khoa chúng tôi đã hết con gái rồi. Khách quan mà nói cô ta cũng thuộc dạng xinh đẹp bình thường, cũng chỉ giống như bao nhiêu đứa con gái bình thường khác, không trang điểm thì trông cũng bình thường, trang điểm một chút thì cũng tạm gọi là xinh.

Tiểu Ảnh nghe được tin liền lần đầu tiên tìm Trịnh Thường để chứng thực. Thái độ của Trịnh Thường làm cho Tiểu Ảnh ngạc nhiên không nói được lời nào, và khiến cho những người không có lương tâm lắm như tôi phải thảm vô tay khen hay.

Trịnh Thường đánh giá như thế này về La Khuẩn: “Cô ta không xứng làm bạn gái của anh, thân hình quá tệ, lại hay nói dối, hay làm bộ và tham tiền. là loại con gái mà con trai hay chơi bời, yêu đương vớ vẩn.”

Lúc đó, chúng tôi đang ngồi ăn cơm cùng nhau. Tiểu Ảnh nghe thấy Trịnh Thường nói như vậy, mặt liền biến sắc, Trịnh Thường vội nói: “Em không phải là người như thế, Anh chưa bao giờ đối xử tốt với một người con gái nào như với em đâu. Anh yêu em thật lòng mà. Anh sẽ chỉ yêu mình em thôi.” Nói xong, anh ta gấp thêm thức ăn vào bát Tiểu Ảnh, tỏ vẻ rất quan tâm, ân cần.

Trong lòng tôi cười thầm: Nếu như có người nói mình sẽ yêu duy nhất người đó thôi thì đấy có thể là một câu chuyện cười hoặc có thể là một câu chuyện cổ tích, dù sao thì đó cũng không phải là sự thực.

Xem ra chỉ có câu “hình như cô ấy là người yêu cũ của Trịnh Thường, sau khi ngủ với Trịnh Thường chưa được một tuần thì họ chia tay” cũng đủ để xác minh đó là sự thật.

Thân phận “người yêu cũ của Trịnh Thường” của La Khuân làm tôi trong bốn năm học đại học có cơ hội tiếp xúc gần hơn với người con gái lắng lời đồn này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-don-vao-doi>